

БАРБАРА ТЕЙЛЪР БРАДФОРД ЩЕ ПОМНЯ...

Превод от английски: Станислав Баев, 1993

chitanka.info

ПОМНИ МЕ, КАТО ТРЪГНА НАДАЛЕЧЕ

Помни ме, като тръгна
надалече,
на дълъг път навеки в
тишината,
и само спомен ще ми е ръката,
а стъпките ми — звук заглъхнал
вече.

Помни ме, като се стопи
димът,
на бъдещето, дето сме
чертали.

Помни ме само: там не ще
важат
съвети и молитви, и възхвали.

Но да речем — в забрава ме
оставиш,

а после в миг се сетиш? Не
тъжи:

щом в мрак и тлен се все пак
тук държи

от мислите ми някакво сияние,
с усмивка по-добре да ме
забравиш,

отколкото да помниш през
ридание.

Кристин
а Росети^[1]

ЧАСТ ПЪРВА

ДРУГАРИ ПО СЪДБА

*Приятелят наистина може да бъде считан
за шедьовър на природата.*

Ралф Уолдоу
Емърсън

1

Тя не можеше да заспи.

Лежеше в тъмното и се опитваше да се отърси от тревожните си мисли, но не ѝ се удаваше. Макар че бе страшно уморена, когато се съблече и си легна, доста време след това остана будна. Цялата беше нащрек и все се опитваше да улови някакъв шум, но през стените на луксозния хотелски апартамент почти не проникваше звук. Тишината отвън беше странна и зловеща.

Ето къде трябваше да съм, помисли си.

Разбира се, че трябваше да бъде там, където я теглеше сърцето и душата ѝ. Навън... със своите колеги. С оператора Джими Трейнър, със звукооператора Люк Майкълс, с продуцента Арч Левърсън. Подобно на всеки новинарски екип в задгранична командировка, те обикновено бяха заедно през по-голямата част от времето.

Действително беше необичайно, че не е с тях, но по време на вечерята бе толкова уморена след няколко безсънни нощи, че очите ѝ се затваряха, и Арч настоя да поспи поне малко. Обеща да я събуди навреме, за да може спокойно да подготви вечерното предаване за Щатите. Умората и нейният разум надделяха и тя се съгласи, но в момента, в който се озова между хладните чаршафи, разбра, че не е в състояние да се отпусне и да заспи.

Беше напрегната, в очакване. Изведнъж разбра причината. Нейният интелект, преценка и инстинкт, съчетани с опита на военен кореспондент, ѝ подсказваха едно и също нещо. Онова, което витаеше във въздуха дни наред, щеше да се случи тази нощ. Подготвяният отдавна разгром щеше да бъде именно тази нощ.

Неволно потръпна и ѝ стана студено. Надарена с необикновена прозорливост, която рядко я мамеше, тя отново потрепери при мисълта за предстоящата разправа. Ясно бе, че щеше да се пролее кръв, ако армията тръгнеше срещу народа.

Подпря се на възглавницата, запали нощната лампа и погледна часовника си. Беше малко преди десет. Отхвърли решително

завивките, стана от леглото и изтича до прозореца. Отвори го широко и излезе на балкона, за да види дали става нещо по улиците на Пекин.

Апартаментът ѝ се намираше на четиринайсетия етаж на хотел „Пекин“ от страната на булевард Чанан, или на китайски „Дълго спокойствие“, който водеше към площад Тянанмън. Под нея, по широкия булевард, осветен от гроздове лампи, преливащи в зелено, хората се носеха в непрекъснат поток като пъстърви срещу течението. Повечето от тях бяха с бели ризи или фланелки и се движеха много тихо, почти безшумно.

Вървяха към площад Тянанмън, построен през 1651 година, през ранния период на династията Цин и предвиден да побира един милион души върху своите четиристотин декара. Знаеше, че е символ на политическата власт в Китай и че през вековете е бил място на важни събития в размирната история на страната.

Помириса въздуха. Беше чист и нямаше следа нито от сълзотворен газ, нито от жълтия прах, който нахлуваше непрекъснато от пустинята Гоби и обикновено проникваше навсякъде в пренаселения град. Вероятно лекият вятър отнасяше миризмите надалеч от хотела или може би тази вечер не беше използван сълзотворен газ. След като огледа бързо булеварда в двете посоки, тя отново извърна очи към тълпата под балкона и видя как хората вървят в редици към площада. Всичко изглеждаше спокойно и никъде не се виждаха военни — поне за момента.

Затишие пред буря, помисли мрачно тя, обърна се и влезе в апартамента. Запали всички лампи в спалнята, после се вмъкна в банята и наплиска лицето си със студена вода. Избърса се и започна да разресва косите си с бързи, отмерени движения.

Лицето ѝ, оградено с меки руси коси, бе малко широко, със силно изразена линия на челюстите, като в него имаше и нещо класическо: добре оформени скули, правилен нос, красива уста и решителна брадичка. Очите, разположени широко под сводестите руси вежди, бяха дълбоки и лазурносини, почти тюркоазени. В съчетание се оформяше едно изключително привлекателно лице — живо, интелигентно и много фотогенично. Както беше боса в момента, тя бе висока метър и шейсет и осем, с дълги крака, стройна и много грациозна.

Казваше се Никол Уелс, известна повече като Ники. Семейството ѝ, колегите и най-близките приятели предпочитаха да я наричат галовно Ник.

На трийсет и шест години бе постигнала върха в своята професия като военна кореспондентка на Ей Ти Ен със седалище в Ню Йорк. Блестяща репортерка и коментаторка, тя бе особено ценена за умението си ефектно да отразява световните събития, славеше се като безстрашна журналистка, обаятелна пред камерата. Беше истинска суперзвезда на медиите.

Ники остави четката за зъби, върза косата си на конска опашка и посегна към тоалетната чантичка за червилото. След като очерта устните си в розово, тя се приближи до огледалото и направи няколко гримаси. Изглеждаше определено зле, беше много бледа без грим, но сега не можеше да се занимава със себе си. Освен това знаеше със сигурност, че тази вечер няма да се явява пред камерата. Веднага след като обяви извънредно положение преди около две седмици на двайсети май, китайското правителство нареди да бъде изключена и сателитната връзка, а носенето на телевизионни камери на площада бе забранено. Без сателита и без Джими зад камерата кадрите на живо ставаха невъзможни. Това, разбира се, се отнасяше само за площад Тянанмън, но историята се правеше именно там, там бе центърът на действието. И този път трябваше да се задоволи само с информация по телефона.

Ники се върна в спалнята и бързо облече дрехите, които току-що бе свалила — синя тениска, бежови памучни панталони и сако с къси ръкави тип „сафари“. Това беше стандартното ѝ облекло през лятото по време на работа в чужбина. Не пропускаше да си вземе три еднакви комплекта „сафари“ плюс няколко цветни тениски и мъжки ризи, за да я освежават пред камерата.

Нахлузи меки кафяви мокасини и отиде до шкафа, откъдето извади голямата си кожена чанта за през рамо. Тя беше изработена от сиво-зелена непромокаема материя и съдържаше, както обичаше да се шегува, „целия ѝ живот“; рядко тръгваше в командировка без нея. И този път, както винаги преди да излезе, я отвори и провери два пъти, за да се увери, че „животът“ ѝ бе на мястото си. Паспорт, журналистическа карта, пари — американски долари, хонконгски долари, английски лири и мести юани, ключовете от апартамента ѝ в

Манхатън, адресен справочник, малка тоалетна чантичка с четка и паста за зъби, сапун, грим, огледалце, четка за коса и пакетче салфетки. Всички тези неща бяха внимателно подредени в отделни преградки; в двата големи външни джоба се намираха безжичният телефон, магнетофонът, тефтерчето, писалките, очилата за четене, слънчевите очила и пакет марлени, хирургически маски, предпазващи от сълзотворен газ.

Щом чантата ѝ беше с нея, Ники знаеше, че спокойно може да преживее във всяка точка на света и което бе още по-важно — да си върши работата както трябва. Тази вечер имаше нужда само от една част от нейното съдържание. Извади необходимото и я заключи. Това бяха паспортът ѝ и журналистическата карта, телефонът, очилата за четене, тефтерчето и писалките, марлените маски, малко американски долари и местни юани, които премести в една много по-малка кафява кожена чанта.

Преметна я през рамо, сложи ключовете от хотела в джоба и остави по-голямата чанта обратно в шкафа. На излизане от апартамента погледна часовника си, който показваше точно десет и двацет.

Въпреки че с цялото си същество чувстваше необходимостта да бъде вън, на площада, тя се запъти към бюрото на Ей Ти Ен, намиращо се през няколко стаи, за да провери дали Арч Левърсън не се бе върнал да телефонира в Ню Йорк. Разликата във времето между Китай и САЩ беше тринайсет часа и тъй като Китай бе напред, сега в Америка беше петък сутрин, девет часът и двацет минути. Обикновено точно по това време Арч се свързваше с директора на новините в Ей Ти Ен — Лари Андерсън.

За временен офис им служеше хотелски апартамент и още с приближаването си тя долови от другата страна на вратата слабото ехо от гласа на оператора. Почука леко.

В следния миг вратата рязко се отвори и пред нея застана широко усмихнат Джими, който веднага извика:

— Здравей, скъпа! — След това се върна на бюрото и добави: — Само секунда! Тъкмо завършвам разговора си с Щатите.

Ники затвори вратата и го последва, опря ръката си на облегалката на стола и зачака.

На петдесет и две години, Джими Трейнър беше в разцвета на силите си. Среден на ръст, строен и енергичен, с посивяваща тъмна коса, розови страни, усмихнато лице и проблясващи с весели пламъчета бледосини очи. Първокласен оператор, спечелил безброй награди, той обичаше професията си; приятно му бе, че е част от екипа на Ник — за него работата беше всичко.

И макар да имаше сполучлив брак, прекрасна жена и две чудесни деца, също като Люк и Арч и той беше изцяло предан на Ники Уелс. За Джими беше истинско щастие да работи с нея, готов бе дори да рискува живота си.

Той възобнови разговора по телефона само за да съобщи на жена си, че трябва да привършва.

— Ники току-що влезе, скъпа. Трябва да тръгвам. Дългът ме зове. — Каза още няколко нежни думи и окачи слушалката. След това се обърна към Ники: — По дяволите, това е най-добрата телефонна система. Трябва да признаем, че китайците са монтирали най-съвременната апаратура. Гласът на Джоанна се чуваше така, като че ли говори от съседната стая, а не от другия край на света, и тя...

— Френска е — прекъсна го Ники. — Имам предвид телефонната система.

— Да, зная. Джо ни изпраща сърдечни поздравии.

— Как е тя? — усмихна се Ники.

— Струва ми се, че е добре. Но, изглежда, се тревожи за нас, като гледа новините по телевизията, а след това чува същото и по радиото. Надявам се обаче, че както винаги, се справя с положението. А ти, малката, би трябвало да подремнеш поне няколко часа, вместо да се навърташ наоколо. Навярно вече гориш от нетърпение да започнеш следващото си предаване.

— Зная, зная, но не мога да заспя. Имам предчувствие, че нещо... че всичко ще се взриви още тази вечер. Усещам, че разгромът ще бъде вероятно около полунощ.

Уловил напрежението в гласа ѝ, Джими я погледна с разбиране. След пет и половина години съвместна работа с Ники Уелс в най-опасните точки на света той вярваше безрезервно в интуицията ѝ. Нейните преценки твърде рядко се оказваха погрешни.

— Щом така смяташ, Ник, ти знаеш, че съм с теб. Но трябва да ти кажа, че сега обстановката е съвсем спокойна или поне беше

спокойна през последните дваайсет минути.

Ники го погледна озадачено.

— Значи нищо ново на площада?

— Точно така. Само дето младежите са започнали да излизат от палатките си; разговарят, опознават се, споделят опит може би, както обикновено правят всяка вечер. — За момент замълча, след това продължи: — Откровено казано, напомнят ми фестивала в Уудсток, разбира се, без наркотиците. Или по-скоро някои от летните улични фестивали в Ню Йорк, дето изглеждат толкова спокойни, безгрижни и дружелюбни.

— Не ще да е за дълго — отсече поривисто Ники и се отпусна тежко на един стол. — Много мислих и ми се струва, че Дън Сяопин няма да издържи. Той е раздразнен и смутен от действията на студентите и сигурно ще предприеме нещо. Вероятно ще направи някакъв нов гаф — като оная каша, която забъркаха с правителството още в началото на събитията. Знай обаче, че и окото му няма да мигне. Като нищо ще нареди на войниците да стрелят по студентите. — Тя въздъхна и завърши с потиснат натъжен глас: — Страхувам се, че ще има кървава баня, Джими.

Той се обърна и я погледна втренчено.

— Не мога да повярвам, Ник. Дън няма да допусне това. Няма да посмее. Не ще се осмели да поеме риска да бъде осъден от световната общественост.

— Не, Джеймс — поклати глава тя. — Сигурна съм, че ще го стори. И още нещо: мисля, че Дън пет пари не дава за останалия свят и за това, какво мисли световната общественост.

Казаното от нея го порази и Джими възкликна:

— Боже господи, та те са толкова млади и такива идеалисти! — Той повиши глас: — Демонстрацията им е мирна. Единственото, което искат, е да им бъде обърнато внимание, да бъдат чути.

— Това никога няма да стане — вметна Ники. — Знаеш много добре, че студентите наричат Дън и неговата клика „бандата на старците“. И са абсолютно прави. Дън е на осемдесет и пет години и е прекалено стар, за да може да разбере съвременния свят. Няма никаква допирна точка с това поколение и единственото, което го интересува, е да остане колкото може по-дълго на власт. Ние знаем, че исканията на

студентите са напълно приемливи. Нима да желаеш свобода и демокрация не е нещо съвсем естествено?

Джими кимна утвърдително и пое дълбоко въздух.

— Е, добре. Ти какво смяташ да направиш?

— Искам да съм тук, в разгара на събитията. Нали затова сме дошли. Да съобщаваме новините. Да информираме хората, светът да узнае какво се е случило в Китай в петък вечер, на втори юни хиляда деветстотин осемдесет и девета година.

— Имаме обаче един голям проблем, скъпа. Не можем да използваме камера — обади се Джими. — Щом се появим, полицията ще изпотроши цялата ни апаратура. Освен това могат да ни задържат, както постъпиха с други кореспонденти. Могат даже да ни хвърлят в затвора.

Джими млъкна в момента, в който вратата се отвори и влезе Арч Левърсън.

Продуцентът не изглеждаше изненадан от присъствието на Ники.

— Е, и защо смяташ, че ще ни хвърлят в затвора? — обърна се той към оператора.

— Ники има намерение да снима на площада — отговори Джими.

— Мисля, че няма да можем, Ник. От вчера нищо не се е променило. — Арч Левърсън се приближи към нея, прегърна я и ѝ се усмихна топло. Тя също му отвърна с усмивка.

Винаги елегантно облечен, където и да се намираше, Арч бе висок и тънък, с навъсено лице, преждевременно посивели коси и бледосини очи зад очила с метални рамки. Четирийсет и една годишен, ветеран в телевизионния бизнес, той беше привлечен в Ей Ти Ен от друга телевизионна компания преди три години. Освен повишението на заплатата за него бе особено примамлива възможността да бъде в екипа на Ники Уелс. Предшественикът му, работил с нея в продължение на няколко години, се бе пенсионирал и мястото беше свободно. Нямаше телевизионен продуцент, който да не желаше да поеме новините от Ники, особено нейните документални филми, за които бе получила няколко награди „Еми“. Агентът му беше сключил договор и той нито веднъж не съжали, че бе сменил телевизионните компании. Двамата с Ники имаха голям успех. Истинска

професионалистка, тя бе спечелила както неговата обич, така и уважението му.

Ники вдигна очи към Арч и промълви:

— Погромът вероятно ще бъде тази нощ.

Той ѝ отвърна само с поглед. След няколко секунди заговори бавно:

— Ти почти никога не грешиш, Ники, и аз съм склонен да се съглася с теб. Намесата на армията изглежда неизбежна.

— Според Джими рано тази вечер на площада е било спокойно. Променило ли се е нещо? — попита тя.

— Не особено — каза Арч. — Струва ми се обаче, че се чувства някакво празнично настроение, макар че отново са плъзнали слухове за придвижване на армейски части в различни райони на Пекин. Току-що срещнах във фойето на хотела един колега от Си Ен Ен и той ги потвърди.

Арч седна зад бюрото и изгледа Ники и Джими, силно разтревожен.

— Трябва да се готвим за бурен уикенд. Тежък във всяко отношение.

— И аз така мисля — съгласи се Ники.

Джими не коментира, нито реагира по някакъв начин на мрачните предсказания на продуцента. Само крачеше нагоре-надолу из стаята със загрижен вид. Накрая се обърна към Арч:

— Тъй като не можем да снимаме на живо на площада, ще запишем коментара на Ник някъде другаде в града, както направихме миналата седмица.

— Не знам дали да рискуваме отново — колебаеше се Арч. — Навсякъде гъмжи от полиция и веднага ще ни арестуват.

— Имах предвид някой краен квартал — поясни Джими. — Далеч от Тянанмън. Там ще е много по-спокойно.

Арч отново поклати глава.

— Не, надали. Само ще изложим Ники на опасност, без да има смисъл. Лично аз не мога да поема такъв риск.

— Моля те, престани, Арч! — прекъсна го Ники. — Не забравяй, че съм военен кореспондент. Вече толкова години работя в най-опасните райони на света. Смятам, че трябва да приемем предложението на Джими.

— Да, но аз не съм съгласен — рязко отвърна Арч. — Току-що ти казах, че не мога да те излагам на опасност. Всъщност нямам право да излагам на опасност когото и да било. Не мога да си позволя това тук, в Китай, заради този материал.

— Слушай, а на мене ми омръзна да предавам всяка вечер от площада по телефона — възкликна Ники. — Сигурна съм, че в Ню Йорк им е писнало да илюстрират с тамошни кадри моите кореспонденции. Много ви моля, нека поне тази вечер се опитаме да направим едно предаване на живо, независимо откъде. Зная, че няма да можем да го излъчим по сателит в Ню Йорк, че ще трябва да го доставим по друг начин, но даже и така материалът може да бъде получен навреме за емисията на Ей Ти Ен в неделя или понеделник. — Обърна се към оператора и попита: — Нали няма да има проблем, ако филмът бъде изпратен по куриер през Хонконг и Токио?

— Куриерската поща все още действа — потвърди Джими. — Бихме могли да те снимаме дори в собствения ти апартамент, макар че няма да се съгласиш. — Той млъкна внезапно и изтича на балкона. Върна се обратно в стаята, но погледът му все бягаше към прозореца. Накрая се обърна към Арч: — Мисля, че можем да снимаме Ник оттук, на фона на Чанан и Тянанмън. Ще бъде малко неудобно, но си струва да опитаме.

Арч стана от стола, видимо оживен.

— Обсъждали сме този вариант и преди, но винаги сме го отхвърляли. Сега нямаме друг избор. Оттук ще можем да внушим в известна степен усещането, че сме на мястото на събитието. Всъщност това е и едно от най-важните неща в нашата работа.

— Тогава да започваме подготовката — предложи Джими.

Ники отиде до прозореца, за да огледа по-добре балкона, завъртя се кръгом и каза на Джими:

— Уверена съм, че ще стане добре, и напълно подкрепям предложението ти.

— Слушай, Ник — намеси се Арч, — боя се, че за тазвечерното предаване ще трябва пак да говориш по телефона, просто нямаш друг избор. Предлагам първо да го сториш, а след това да се върнем тук и да снимаме, та цяла Америка да може да те види на живо и в цвят най-късно в понеделник.

— Добре. Ако нямате повече нужда от мен, имам намерение да прескоча за малко до площада. — Погледна към Арч и попита: — Къде е Люк? При Паметника на героите ли отиде?

— Оставих го там заедно с Клий.

— Тогава нека се срещнем всички при паметника, съгласни ли сте? А сега искам да се поразходя, да подуша нагоре-надолу и да се опитам да разбера какво всъщност става. Ще поговоря с Йойо и с някои от останалите студенти.

— Ще се видим след около час — обеща Арч, — веднага щом се свържа с центъра.

— Е, доскоро — с енергичен жест Ники преметна чантата си през рамо и бързо излезе от стаята.

След като тя си тръгна, Арч остана още няколко минути с очи, вперени във вратата. Мислите му бяха обсебени от Никол Уелс.

Накъдето и да се запътеше сама, той винаги гледаше да я предпази, да я предупреди да бъде по-внимателна, но в края на краищата си бе наложил да не го прави. Беше разбрал нейното нежелание да бъде закриляна от бурната ѝ реакция още в първите дни на съвместната им работа. Понякога му се искаше да потисне това свое чувство, ала не можеше. Подобно беше отношението и на Джими и Люк, и те вечно се тревожеха за нея. Рисковете, на които тя се излагаше, караха и тримата постоянно да треперят от страх.

Нито за миг не се съмняваше в смелостта ѝ. Опасностите очевидно не я смуцаваха; струваше му се, че се отнася към тях с пренебрежение и като че ли ѝ доставяха удоволствие. Понякога си мислеше, че не се бои дори за живота си, макар да знаеше, че това бе пресилено. Естествено, Ники обичаше живота, но прекаляваше с безгрижието спрямо собствената си сигурност.

Арч извади от джоба си пакет цигари и запали. Разбира се, най-важно значение имаше новината, в това бе смисълът на тяхната работа. И на нейната работа. Новината имаше предимство пред всичко останало и като журналист той отлично знаеше защо. Подобно на всички военни кореспонденти, независимо мъже или жени, и Ники Уелс искаше да бъде в центъра на събитието — там, където ври и кипи.

Тя е копие на баща си, помисли той и дръпна от цигарата. На младини Андрю Уелс също беше известен военен кореспондент, а сега като високоуважаван журналист имаше собствена колонка в „Ню Йорк Таймс“. Майка ѝ, Елиз Елиът Уелс, бе не по-малко известна — популярна външнополитическа наблюдателка, носителка на наградата „Пулицър“ и авторка на значими книги с историческа тематика.

Арч се опитваше да си представи как ли е преминало детството на Ники под грижите на тази забележителна двойка. Влачена по цял свят от двамата амбициозни журналисти, вечно заети с лов на интересни материали за своите вестници, и заедно с това очевидно силно обичана като тяхно единствено дете. Всъщност родителите ѝ и сега я обожаваха.

Веднъж му бе признала, че баща ѝ я наричал Ник, защото винаги бил искал да има син. Това обясняваше много, бе ключ към личността ѝ и към нейното безстрашие. В желанието да подражава на баща си и постоянно да получава одобрението му, тя се стремеше да бъде неговият смел син.

Доста тежък товар за едно дете, помисли Арч и угаси цигарата си. Самият той никога не бе искал дъщеря му Рейчъл да бъде момче. Обичаше я такава, каквато беше, и не желаше да я променя дори на йота. Той не само се гордееше с нея, тя бе негова единствена радост и утеха след развода му с майка ѝ.

Ники, разбира се, бе много по-различна, а и не можеше да бъде другояче — с тези забележителни родители и при възможността да види толкова много още от най-ранна възраст. Освен че бе доста пътувала, тя беше високообразована, хладнокръвна и много амбициозна. Внушителна комбинация от качества за една млада жена — отдавна го беше прозрял.

За съжаление личният ѝ живот бе пълен провал или поне така му се струваше. След последната ѝ неудачна любов не я бе чувал да споменава за мъж. Очевидно за нея това беше трагедия, която дълбоко преживяваше. Питаше се дали още страда и продължава ли да изпитва болка от злополучния край. Трудно му беше да ѝ изкаже своето съчувствие, защото по принцип тя не обсъждаше с никого личните си проблеми, а и не искаше да оставя у нея впечатление, че проявява излишно любопитство. Ники яростно пазеше тайните на интимния си живот и Арч я разбираше напълно. Не е моя работа как разполага със

свободното си време, мислеше той, макар че дяволски ме интересува нейното щастие.

За него Ники бе една от най-моралните и почтени личности, които някога бе срещал. Справедлива, разумна, изключително лоялна и честна. Желаше й само най-доброто, най-хубавото. Искаше да е щастлива. Но кой ли всъщност е щастлив в този луд свят?

Арч въздъхва, тръсна глава, сякаш за да прогони мрачните си мисли, и посегна към телефона. В този миг откъм балкона долетя гласът ща Джими.

— Арч, би ли дошъл за минута, преди да си влязъл във връзка с Ню Йорк? Искам да застанеш за малко тук вместо Ники.

— С удоволствие — съгласи се Арч. Остави слушалката и тръгна към прозореца. — Какво имаш предвид?

— Искам да излезеш на балкона, за да определя по-правилно ракурса на камерата и да спестя време. При точно насочена камера ще направя много по-хубави снимки — поясни Джими. — А ако застана между тези саксии с широкоъгълния си обектив, ще мога да хвана дори края на булевард Чанан и площад Тянанмън. Ще се наложи да снимаме, докато е все още сравнително светло, освен ако не успея да монтирам някакво осветление с подръчни средства. Бъди сигурен, че ще стане, Арч, не се тревожи.

— Когато ти си зад обектива, Джеймс, никога не се безпокоя.

[1] 1830 — 1894. — Б.р. Превел от английски Владимир Трендафилов ↑

Нощта беше знойна, изпълнена с благоухания.

Ники вървеше по булевард Чанан с равна крачка, като се провираше умело между пешеходците. Струваше й се, че всички се движат само в една посока.

Когато за пръв път пристигна в Пекин, Клий Доновън й беше казал, че китайците обичат да ходят на площада вечер или в края на седмицата по всякакъв повод — да отбелязват паметни събития, да участват в демонстрации, да празнуват или просто да убиват времето си. Беше й обяснил, че отиват там да размишляват, да скърбят или да се разхождат. И че Тянанмън също така е предпочитано място за неделни екскурзии.

Напоследък площадът се бе превърнал в център на протестни акции.

От април студенти от различни провинции на Китай организираха мирни демонстрации за свобода и демокрация. Всичко започна с едно събиране на площада в памет на Ху Яобан^[1], либерален член на правителството, известен с прогресивните си възгледи. Починал преди месец, той бе любимец на младежите и изразявайки своята почит към него, те искаха да покажат готовността си да защитят идеите му. Тържественото честване спонтанно се бе превърнало в седяща стачка, последвана от гладни стачки и мирни демонстрации.

Изминали бяха шест седмици, а площадът беше все така окупиран от стотиците хиляди студенти. Нещо повече — те имаха подкрепата на пекинските граждани, които им носеха храна и напитки, палатки и чадъри. Седяха редом със студентите, съчувстваха им и споделяха с тях болките си.

Когато започнаха протестните демонстрации в Пекин, Ники и екипът й се намираха в Израел и работеха върху едно специално предаване за израелската разузнавателна служба Мосад. Към края на април Ники реши, че трябва да отпътуват за Китай. В средата на май в китайската столица се очакваше да пристигне Михаил Горбачов и тъй като Ники знаеше много добре какви са целите на студентите,

надушваше интересен сюжет, събитие с важно значение. Обади се на директора на новините в Ей Ти Ен:

— Слушай, Лари, нима смяташ, че когато дойде Горбачов, студентите ще се приберат в палатките си и тихичко ще си отидат? Сигурна съм, че се мъти нещо сериозно.

Лари Андерсън се поколеба за секунда, но тя го притисна.

— Моля те, Лари, помисли. Помисли за сценария! Как ще се държат младежите по време на посещението на Горбачов? Ще продължат ли демонстрацията? Ще създадат ли трудности на правителството? Каква ще е реакцията на Горбачов? И което е по-важно, как ще реагира китайското правителство? Дали ще предприеме нещо?

Това бяха само част от въпросите, които бе задала сутринта по телефона от Тел Авив, и вероятно е била убедителна, защото много скоро, след като разговаря и с Арч, Лари се съгласи, че трябва да заминат. Моментално ги повика в Ню Йорк и им даде едноседмична почивка, а след това им пожела успех и ги изпрати с най-бързия самолет за континентален Китай.

Ники и екипът ѝ пристигнаха в Пекин на девети май. Официалната задача на пребиваването им бе да отразят посещението на Михаил Горбачов, което трябваше да започне от петнайсети май, но всъщност ги интересуваха главно студентите, най-вече заради предчувствието на Ники, че ще бъдат предизвикани безредици.

До пристигането на съветския лидер, съпругата и антуража му Ники, Арч, Джими и Люк бяха настанени в хотел „Пекин“ с още над хиляда кореспонденти от всички краища на света.

Както и предполагаше Ники, студентите посрещнаха Горбачов като герой, но заедно с това по време на тридневния му престой напрежението в града нарасна, а демонстрациите не стихваха. Изцяло се сбъдна предвиждането ѝ, че с действията си младежите ще отклонят вниманието на обществеността от съветско-китайските политически разговори на високо равнище. Неслучайно в нейните репортажи съдбата на студентите и заплашващите ги опасности заемаха централно място.

В един от дните на официалната визита на площад Тянанмън се събраха повече от един милион демонстранти, които настояваха за демократични права, за свобода на словото и за честно, некорумпирано

правителство. Студентите бяха готови да отстояват исканията си докрай, въпреки палещото слънце, яростните бури и силния вятър.

Арч не се съмняваше, че камерата на Джими прониква навсякъде, а след това блестящите ежедневни репортажи на Ники се транслираха до Щатите чрез спътник. По време на краткия престой на Горбачов и на тълпите чужди журналисти в Пекин правителството си затваряше очите или по-точно бе възприело по-толерантен подход както към студентите, така и към представителите на световните медии.

Два дни след отпътуването на руснаците и на повечето репортери обаче, властите, без да губят време, въведоха извънредно положение. Заедно с още няколкостотин свои колеги Ники и екипът ѝ останаха в Пекин. В Китай се зараждаше нещо изключително и ловците на новини искаха да бъдат там, където се разгаряха събитията, където се твореше историята.

Докато вървеше към площада в топлата юнска вечер, Ники трескаво мислеше. Знаеше, че краят приближава, и се боеше, че ще загинат много, хиляди студенти. Тази ужасна мисъл разколеба за момент крачките ѝ, но тя скоро се съвзе и продължи с огромна тежест в сърцето.

Като хроникьор на войни, революции и природни бедствия Ники бе постоянна свидетелка на смърт и разрушения, на страдания и болка, но въпреки това така и не можа да свикне с насието и ужасите, предизвикани от катастрофални събития.

С течение на времето, особено през последните три години, тя все повече се убеждаваше, че светът наистина е ужасяващ и противен, че хората днес в никакъв случай не са по-цивилизовани, отколкото през Средновековието. Проявяваха не по-малка бруталност и желание за насилие и както смяташе майка ѝ, щяха да си останат такива завинаги. Това е просто част от човешката природа, мислеше тя.

Събитията, на които бе свидетелка и за които информираше, разяждаха сърцето ѝ като отрова. Беше си изработила обаче маниер на поведение — особено след своята злополучна връзка с Чарлс Девъру — и успешно прикриваше чувствата си не само от всевиждащото око на телевизионната камера, но и от своите колеги и приятели. Дори Клий, с когото бе най-близка, нямаше представа какво точно преживява тя.

Щом се сети за Клий, Ники ускори крачка. Намираще се на Тянанмън и искаше час по-скоро да го види и разговаря с него. Инстинктът му бе безупречен и също като нея често успяваше да предвиди как точно ще се развият събитията. Беше повярвала в интуицията му още от първата им среща в Ливан, където отразяваха заедно продължителната война. Запознаха се на другия ден след убийството на премиера Рашид Карами, в чийто хеликоптер бе избухнала бомба. Това се бе случило през 1987 година.

Запозна ги старият приятел на Клий — Арч Левърсън, с когото се сблъскаха във фойето на хотел „Комодор“ в Западен Бейрут, предпочитан от чуждестранния новинарски корпус. Дватамата с Клий се бяха договорили да се видят същата вечер на чашка и Арч настоя тя да се присъедини към компанията им.

В известен смисъл Клийланд Доновън бе знаменитост, дори легенда. Смятаха го за най-големия фотограф и фотожурналист след Робърт Капа и той също като него се славеше с дързостта и безстрашието си. Всички бяха чували как Клий Доновън се хвърлил на бойното поле в разгара на битката, за да заснеме забележителните кадри на филма, с който стана световноизвестен. Американец, живеещ постоянно в Париж, още на двацет и пет годишна възраст той бе основал информационната агенция „Имаж“ и оттогава фотографиите му не слизаха от страниците на всички водещи вестници и списания по света. Беше автор на няколко бестселъра и носител на голям брой награди за фотожурналистика. Освен това и жените според Арч го намираха за много привлекателен.

По устните на Ники се плъзна лека усмивка, когато си спомни за първата им среща. Докато се преобличаше в стаята си в хотел „Комодор“, тя прехвърляше всичко онова, което бе чувала за Клий Доновън, и се опитваше да си представи как изглежда. Убедена беше, че е нетърпим — суетен, самодоволен и, разбира се, егоцентрик.

Оказа се точно обратното. Клий нямаше нищо общо с нейните представи.

Когато влезе в претъпкания бар и спря да поговори с някои от колегите си кореспонденти, а след това се насочи към масата им, Ники помисли за миг, че това не е той, а някой друг приятел на Арч. Направи й впечатление, че няма такъв лъскав вид, както на фотографиите, на които го бе виждала и че същевременно е с много приятна външност,

чист и спретнат, като истински американец. Имаше хубаво лице — така би могъл да бъде описан най-точно — човек с открито и честно лице. С тъмна коса, кафяви очи и мек поглед, с чувствени устни, готови всеки миг да се усмихнат. На ръст беше около метър и осемдесет, но поради тънката си спортна фигура изглеждаше още по-висок.

Приятен, нормален млад мъж, реши тя, въпреки неговата голяма известност и успех. Той седна при тях, поръча си питие и поде приятелски разговор.

След по-малко от двацет минути Ники промени мнението си. „Обикновен“ съвсем не бе думата, с която можеше да се характеризира Клий Доновън. Високоинтелигентен и с естествен, неотразим чар, той през цялото време ги омайваше с разкази за своите приключения, които изцяло отговаряха на репутацията му.

Отначало смяташе, че е нейна възраст, а може би и по-млад, но по-късно Арч ѝ каза, че всъщност е с три години по-възрастен.

Това много я учуди, защото във външния му вид имаше нещо хлапашко.

Другото, което я изненада при първата им среща, бе, че противно на очакванията ѝ, той изобщо не беше самонадеян. Разбира се, беше уверен в себе си, но това бе по-скоро вяра в творческата работа и в собствените възможности, породена изцяло от таланта му на фотожурналист. По-късно сама се бе убедила, че работата за него е източник на неизчерпаема енергия.

Още първата вечер в Бейрут те си допаднаха много и с времето ставаха все по-близки. Случваше се често да попаднат на едни и същи невралгични места, да отразяват едни и същи събития и взаимно да си помагат.

Понякога заминаваха в различни посоки и се оказваха в двата края на света, но поради силните приятелски чувства, които изпитваха един към друг, винаги поддържаха връзка или по телефона, или чрез своите бюра. Тя възприемаше Клий като собствен брат, за какъвто винаги бе мечтала. Действително той беше неин много добър приятел, другар по съдба.

[1] Ху Яобан (1915 — 1989) — виден деец на Китайската комунистическа партия, Генерален секретар на ЦК на ККП от 1981 до

1989 г. — Б.пр. [↑](#)

3

Клийланд Доновън седна на площадката, опасваща Паметника на героите, и се загледа в Богинята на демокрацията. Десетметровата статуя беше издигната от студентите в центъра на площада, точно срещу гигантския портрет на Мао Дзедун, повесен над портата „Тянанмън“^[1]. Предизвикателната бяла фигура от пластмаса и стиропор бе изработена от студентите и преподавателите в Академията по изящни изкуства и тържествено докарана на площада.

На Клий тя напомняше Статуята на свободата. Стори му се познато не толкова лицето, колкото позата, а също драпираната тога, обгръщаща тялото ѝ, и високо издигнатите ръце с факела на свободата. Статуята бе грозновата, но това нямаше особено значение, по-важен бе символът, който внушаваше.

Когато преди три дни студентите я откриха тържествено, той беше на площада, видя ги как пеят „Интернационала“ и скандират: „Да живее демокрацията!“ Церемонията беше много емоционална и дълбоко го развълнува. Макар да бе забранено, успя да заснеме няколко филма с цената на три свои фотоапарата, счупени от полицията. За щастие имаше още няколко резервни, включително един „Никон-Ф4“, застегнат за рамото му под широкото памучно яке.

Вечерта, когато докараха статуята, времето се влоши. Задуха силен вятър и заваля дъжд, но тя остана непокътната до сутринта, по нея нямаше дори драскотинка. Колко време щеше да се извисява на площада обаче, беше друг въпрос.

Клий знаеше, че Богинята бе раздразнила и възмутила китайското ръководство повече от всичко, което бяха направили студентите досега. Представители на правителството бяха осъдили постъпката им като унижителна и обидна за такова историческо място, каквото се смяташе площад Тянанмън.

От друга страна, статуята стимулираше и вдъхновяваше борбата на студентите. За да я запазят, младежите бяха опънали палатки около нея и се редуваха да дават дежурство.

Правителството обаче ще я събори на всяка цена, помисли Клий и въздъхна дълбоко. Люк Майкълс, който беше седнал до него, го изгледа и запита:

— Да не би да се е случило нещо лошо?

— Просто си мислех дълго ли ще остане тук — рече той и посочи към статуята.

— Не зная. — Люк сви рамене, прокара ръка през тъмночервените си коси и обърна сериозното си, изпъстрено с лунички лице към Клий. — Вероятно завинаги.

Клий глухо се засмя.

— Давам ѝ не повече от два дни. Гарантирам ти, Люк, че до една седмица статуята няма да я има на това място.

— Навярно си прав. Тя е трън в очите на Дън. Трън е в очите на всички. Бандата на старците не може да я гледа. Смята я за открито предизвикателство. Действително бе наивно от моя страна да допусна, че статуята би могла да бъде оставена като символ и признание за справедливостта на младежките искания.

— Никой няма да им отдаде дължимото освен ние, журналистите. Трябва да продължаваме да информираме света за тях и за борбата им, трябва да направим всичко възможно, за да изпълним дълга си.

Люк кимна утвърдително с глава и леко се отмести, облегна се назад върху камъка и притвори очи. Смелостта на журналисти като Клий и Ники, готови всеки момент да рискуват живота си, за да разкрият на хората истината, го изпълваше с възхищение. Особено се възхищаваше от Ники Уелс. Тя, както би се изразила майка му, бе душата на екипа. Той все още не беше женен и нямаше никаква сериозна връзка, но приближеше ли времето да се задоми, сигурно щеше да си потърси жена като Ники. В нея имаше нещо топло и успокояващо; беше от онзи тип жени, чието поведение не подвежда и не мами мъжете.

Люк беше в екипа на Ники повече от година и в съвместната си работа с нея беше видял и научил много. На двайсет и седем години, пет от които в телевизионния бизнес, той знаеше, че в много отношения все още е твърде зелен. Ники обаче беше много мила с него и още от самото начало му помагаше и го третираше като равен. Тя държеше на точността, беше изключително взискателна към себе си и

понякога нервите ѝ не издържаха. Но беше истинска професионалистка и той бе готов на всичко за нея.

Искаше и тя да успее да си намери подходящ партньор. Понякога изглеждаше натъжена — очите ѝ добиваха хладен израз, сякаш си спомняше нещо мъчително. Носеха се слухове за някакъв мъж, в когото била влюбена още преди да се бе присъединил към екипа. Очевидно този човек се бе отнесъл зле с нея. Арч и Джими явно не желаеха да разговарят за това, а и той самият не искаше да проявява излишно любопитство. Все пак беше жалко, че е сама. Каква безсмислена загуба на време за една толкова очарователна жена!...

— Люк! Люк!

Звукооператорът подскочи изненадано, когато чу името си. Погледна към основата на паметника, където както обикновено се тълпяха най-много хора, тъй като там се намираще командният център на студентското движение. Чуждестранните журналисти също предпочитаха да се събират на това място, така че винаги беше много оживено. Викаше го неговият приятел Тони Марсдън.

Люк му махна с ръка и се изправи.

— Ще ида да видя какво иска Тони — рече той на Клий. — Вероятно е узнал нещо ново, получил е допълнителна информация. Ще се върна веднага.

— Не бързай — извика след него Клий, като наблюдаваше внимателно площада. Той знаеше, че скоро ще напусне Китай, че краят на събитията приближава.

Със забити в коленете лакти, мрачно подпрял глава на ръцете си, той изпитваше ужас за съдбата на младежите, които бяха такива идеалисти, толкова невинни и смели. Когато преди шест седмици пристигна в Пекин, те бяха въодушевени и изпълнени с надежда. Произнасяха вълнуващи слова за свобода и демокрация, пееха песни и свиреха на китара.

Тази вечер китарите им бяха стихнали, скоро щяха да стихнат и гласовете им. Клий потрепери леко и почувства, че го побиват тръпки. Не му се искаше повече да мисли за тях, защото знаеше, че се намират в голяма опасност. Макар с никого да не бе споделял тези мрачни мисли, в това число и с Ники, всички усещаха, че на студентите не им остава много време.

Внезапно Клий видя, че Ники крачи през площада по посока на паметника. Също като булевард Чанан, и Тянанмън беше отлично осветен от многобройни високи улични лампи, всяка от които осеяна с гроздове крушки, по девет в едно гнездо, покрити с бели кръгли абажури. На площада беше светло като ден, виждаше се всичко и дори спокойно можеше да се чете книга.

Щом видя Ники, радостна усмивка озари очите му. Скочи от площадката и провирайки се между тълпата, се втурна да я посрещне. Тя го забеляза и му махна с ръка.

— Сигурен бях, че ще дойдеш — усмихнат извика той, когато я приближи.

— Трябва да съм тук, Клий — кимна с глава Ники. — Чувствам, че скоро обстановката ще се взриви.

— И то със страшна сила — потвърди Клий. Хвана я за ръка и я отведе встрани от паметника. — Хайде да се поразходим. Вече цял час стоя тук и имам нужда да се поразтърча.

— Съгласна съм. Тъкмо си помислих за същото, а може да срещнем и Йойо. Обикновено той е заедно с Чай Лин и някои други студентски ръководители и вероятно е чул нещо ново.

— В постоянна връзка е с Летящите тигри. Преди малко ги видях да бръмчат наоколо с моторите си — подметна Клий. — Това е отряд мотоциклетисти, съставен от млади хора, главно от частния бизнес. Обикалят из Пекин, пренасят информационни материали, следят за движението на армията и действията на полицията, с една дума, играят роля на нещо като разузнаване на студентите.

— Предполагам, че Йойо е в палатковия лагер. Да отидем нататък, а? — предложи тя.

— Нямам нищо против.

— А къде е Люк? Арч ми каза, че сте заедно.

— Току-що отиде при оня приятел от Би Би Си, Тони Марсдън. Някъде наблизко са. Държиш ли много да го видиш?

— Не, просто исках да зная къде е. И понеже спомена за Би Би Си, виждал ли си случайно Кейт Еди?

Клий поклати отрицателно глава, а Ники рече:

— Странно, обикновено тя винаги е била с едни гърди пред мене.

Клий се засмя под мустак.

— Твоята британска колежка е много често заедно с тебе на мястото на събитието, понякога е с едни гърди зад тебе, но никога преди тебе.

— Колко мило, че си пристрастен и че имаш незаслужено добро отношение към мене — усмихна се Ники.

— Изглежда, че е така. Във всеки случай, Кейт е някъде наоколо, в тълпата. Тази вечер има прекалено много чуждестранни журналисти, вероятно са надушили, че ще става нещо.

Ники го погледна.

— Не мислиш ли, че катастрофата е надвиснала над главите ни?

— Мисля. Студентите и правителството са стигнали до задънена улица и сега някой трябва да отстъпи. Страхувам се, че ще са студентите и че срещу тях ще бъде употребена сила.

Въпреки топлата вечер Ники потрепери.

— Къде ти е фотоапаратът?

— Под сакото, застегнат е за рамото ми. Колегите от „Магnum“ и от „Асошиейтед прес“, както и повечето фотографи, правят същото.

— Клий, имай предвид, че много скоро тук ще стане опасно.

— Съгласен съм с теб и затова, преди да си казала още нещо, ти обещавам, че ще бъда предпазлив. — Слаба усмивка се плъзна по устните му. — Ще бъда предпазлив колкото тебе.

— Аз никога не рискувам напразно, макар че Арч, изглежда, е на обратното мнение. Просто се стремя да не предизвиквам съдбата.

— В това отношение си приличаме — рече Клий.

— Само в това ли?

— Е, и двамата сме с железни нерви.

— Струва ми се, че си прав — съгласи се тя като се усмихна. — В процеса на работата ще се закалим още повече. Трябва да развием у себе си и шесто чувство, което да ни предпазва от опасностите.

Клий само кимна утвърдително с глава и двамата продължиха да вървят един до друг, без да говорят няколко минути. Когато стигнаха палатковия лагер, Ники рече:

— Не смяташ ли, че това място е започнало да живее свой собствен живот с тези палатки и автобуси? Прилича на малък град и...

— На циганска махала — прекъсна я Клий.

— Прав си. Пак ли се усеща миризмата тази вечер?

— Предполагам, че вече са почистили боклуците. Във всеки случай оттам духа приятен вятрец.

— Оня ден, когато търсех Йойо, направо вонеше, това е точната дума. Миризмата беше отвратителна — на гниеща храна, немити тела и бог знае какво още. Направо ми призля.

Когато влязоха в лагера и минаха покрай няколко автобуса, в които живееха студенти, въздухът беше изненадващо свеж, а целият район изглеждаше току-що почистен. Наоколо не се виждаха никакви боклуци.

Ники беше смаяна и от спретнатите редици маслинозелени просторни палатки, изпратени от Хонконг. Бяха подпрени една зад друга почти с военна прецизност, като над всяка отделна група палатки бе обозначено откъде е пристигнал съответният студентски контингент. Имаше делегации от почти всички китайски университети.

Още преди няколко седмици бе забелязала, че повечето студенти спят през деня, за да са готови за акции нощем. Сега палатките бяха полупразни. Само тук-там се мяркаха някои закъснели, които току-що ставаха.

Навъртаха се продавачи на бутилирана вода, сладолед и дребни курабийки.

— Да ти купя ли сладолед? — полита Клий.

Тя направи гримаса и поклати отрицателно глава.

Младият китайски студент Чин Юню, по прякор Йойо, беше застанал с една млада жена в самия център на лагера, близо до своята палатка. И двамата бяха в сини джинси и с бели памучни ризи. Момичето имаше приятна външност и изглеждаше на възрастта на Йойо, на около двайсет и две години. Ники се запита дали това не е същото момиче, за което ѝ бе споменал, че било на гости за няколко седмици при свои близки в Шанхай. Йойо беше увлечен в разговора, но щом ги забеляза, спря да говори и им махна ентусиазирано с ръка; след това пошепна нещо на момичето и изтича при тях.

Ники се бе запознала със студента по изящни изкуства Йойо съвършено случайно на площад Тянанмън, когато пристигна за пръв път в Пекин. В този ден правеше опити да разговаря с младежите, като се надяваше да намери някой, който разбира английски език. Йойо се приближи усмихнат и ѝ каза на доста сносен английски, че е готов да ѝ помогне, ако има нужда от нещо. По-късно той действително се оказа

изключително полезен — разпространяваше получените информации, запознаваше я с други студентски ръководители като например Чай Лин и Уър Кайси, държеше я в течение на всичко, свързано със студентите и ръководителите на движението. Беше не само истински приятел, но и много интелигентен, и тя, Клий и целият екип веднага го обикнаха. Тревожеха се за Йойо, за това, което можеше да се случи, след като всичко свърши.

— Ники! — извика оживено Йойо и разпери широко ръце.

— Здравей, Йойо! — подаде му ръка тя. — Убихме се да те търсим.

— Добър вечер, Клий.

— Здравей, Йойо! Как е положението? — пое ръката му Клий.

— Идат лоши неща — отвърна мрачно младежът. — Армия ще хвърли кутии сълзотворен газ от хеликоптери. Тази нощ. На площада. Ще видите. Имате ли маски? Войската иде.

— Тази нощ? Войската ще дойде тази нощ? — В гласа на Ники се прокрадна напрежение и тревога.

Йойо кимна.

— Войската се крие в сгради, близо до площада. Те идат. Много сигурно. Ще има лоши неща. Вие ще кажете на света, нали?

— Разбира се, че ще продължим да информираме света, Йойо — успокои го Ники. — Но нима смяташ, че армията ще стреля по хората?

— О, да! Да! — енергично, поклати глава той. — Някои студенти казват — не, невъзможно. Народна армия — наша армия, казват: Няма да стреля. Те са глупави. Армия много дисциплинирана. Армия изпълнява заповеди, зная това.

Ники го изгледа внимателно:

— Трябва веднага да напуснете площада! Докато все още е възможно.

— Това е много умно, да — съгласи се Йойо. — Но не всички ще си отидат. Трудно е да накараш всички да си отиват. Тази вечер ще има кръв.

Ники потрепери и извърна поглед към Клий.

— Какво правят Чай Лин и другите ръководители? — запита Клий. — Не могат ли да убедят студентите да напуснат площада?

— Не зная — сви рамене Йойо.

— А къде са те сега? — не отстъпваше Клий.

— Не съм виждал тази вечер. Искате вода? Сода?

— Не, благодаря — отвърна Клий.

Ники също отказа.

Младият китаец ги погледна замислено, после рече:

— Движение губи дух, след като обявили военно положение.

Студенти много потиснати. Вярно, трябва да напускат, но няма да могат. Край ще бъде лошо нещо.

— Ела с нас — подкани го Ники. — Ела с нас при Паметника на героите. Вземи един от рупорите и предупреди студентите. Те ще те послушат. Ти си едни от техните ръководители. Кажи им да си вървят, помоли ги, ако е необходимо. И ти трябва да си идеш с тях. Ако успеете да напуснете Тянанмън, докато все още не е късно, ще си спасите живота. Моля те, Йойо, направи го. Ще извършиш едно добро дело. Много те моля, Йойо, недей да оставаш тук. Може да те убият.

Изглежда, думите ѝ му подействаха.

— Аз идвам до паметник. Скоро. Ще доведе моя приятелка Май. Върви, Ники. Идвам скоро. Обещавам.

— Чакам те, но моля те, не се бави, Йойо. Нямаме много време.

Ники и Клий се върнаха при Паметника на героите, където ги очакваше Люк. Разказаха му за Йойо и за онова, което им бе съобщил — че навярно войската ще пристигне още тази нощ или в ранните утринни часове.

— Боже господи! — извика Люк. — Ако това се случи, студентите нямат никакъв шанс.

— Всъщност те са само едни удобни мишени — рече Ники. — Съсредоточени са на сравнително малко място, ако се вземе целият площад, който в по-голямата си част е полупразен. В случай че армията дойде от другата страна, няма да срещне по пътя си никакво препятствие.

— За жалост така е — промърмори Люк.

— Да се надяваме, че Йойо ще успее да убеди студентите да се оттеглят навреме — рече Клий.

Ники мълчеше напрегнато. После внезапно се оживи.

— Слава богу, той вече е тук. Дано успеем да го накараме да се качи на паметника и да говори. Може поне да предупреди младежите.

Йойо и Май дотичаха, хванати за ръце.

— Това е приятелката ми Май — представи я Йойо. — Английският ѝ не е много добър!

— Не се притеснявайте — топло отвърна Ники. Когато погледна Май, остана удивена — досега не бе забелязала колко е красива. Черните ѝ огромни очи с форма на бадем се открояваха върху невинното младо лице. Косата ѝ беше дълга и лъскава, а тялото — тънко и нежно; цялото ѝ същество излъчваше някакъв особен финес и деликатност. Приличаше на очарователна малка кукла.

— Приятно ми е да се запозная с тебе, Май — подаде ръка Ники.

Момичето се усмихна срамежливо, показвайки съвършено белите си зъби. Ники се изненада от силата, с която стисна ръката ѝ.

— Намери ли рупор? — обърна се тя към Йойо.

— Не е необходимо. Аз няма да говоря. Чай Лин говори. По-късно.

— А ти видя ли я? — повиши глас Ники.

— Да, близо до Богинята. Чай Лин ще каже на студенти да си вървят вкъщи. Тя обеща.

— Дано изпълни обещанието си — обади се Клий. — А сега предлагам всички да седнем.

Петимата се скупчиха в долната част на паметника и зачакаха Арч и Джими. Надяваха се да дойде и уважаваната лидерка на студентското движение Чай Лин — главнокомандваща демонстрантите на Тянанмън, аспирантка по психология в Пекиния университет.

Беше около един часа сутринта на трети юни, когато най-после се появиха Арч и Джими. Те притичаха от другия край на площада и щом приближиха, Ники моментално долови тревогата по лицата им.

— Какво има? — извика тя, като се вглеждаше ту в Арч, ту в Джими.

Арч едва си поемаше дъх.

— Войската! — промълви той. — Идат по булевард Чанан. Видяхме ги, когато пресичахме площада.

— Хората се опитват да ги спрат — намеси се Джими.

— Какво искаш да кажеш? — изгледа го с недоумение Ники.

— Гражданите на Пекин са блокирали пътя с телата си. Мъчат се да попречат на армията да се добере до студентите. Засега успяват — поясни Джими.

— По дяволите! — изруга Люк.

Клий и Ники скочиха и се затичаха към Вратата на небесното спокойствие, отвъд която бе булевард Чанан. Следваше ги Йойо, хванал здраво Май за ръка, а след тях Люк спринтираше с такава скорост, че скоро ги догони. Арч и Джими изчакаха няколко секунди и също се втурнаха към изхода за булеварда.

Ники и Клий първи се добраха до тълпите народ, изпълващи Чанан, и моментално бяха разделени от водовъртежа на човешкия поток.

Тя никога през живота си не бе виждала подобно нещо. Казаното от Джими беше абсолютно вярно. Гражданите наистина преграждаха пътя на армията и не й позволяваха да се придвижва напред, като в буквалния смисъл я задържаха с телата си. Същински щит от човешки тела. Внезапно забеляза, че те дори изблъскват войниците назад. Та що за войници бяха това? С учудване видя, че са почти деца, че изглеждат по-млади дори и от студентите.

Без да мисли за себе си, Ники се смеси с тълпата; трябваше да бъде там, където се творят събитията. За секунди бе обградена от хора и изтикана назад от силата и движението на телата им. Всички се бутаха и блъскаха, на няколко пъти се олюляваше, за малко да падне. В един момент я притиснаха много силно и тя отчаяно сграбчи някакъв човек за ръката. Човекът гневно се обърна, но след това й помогна да запази равновесие. Когато тълпата отново се понесе напред по посока на войската, една млада жена се вкопчи с всички сили за самото й. Ники на няколко пъти залитна, защото китайката се облягаше на нея с цялата си тежест, но по някакъв начин все успяваше да се задържи на краката си; и двете се придвижваха напред, като се подпираха една о друга. Човешките маси ставаха все по-агресивни и Ники се боеше, че всеки момент биха могли да я съборят и стъпчат.

Точно когато в съзнанието й за пръв път замъждука уплаха, че ще бъде смазана от тълпата, някой силно я дръпна за лакътя. Когато се обърна, видя зад себе си Арч.

— Благодаря ти — въздъхна тя облекчено. Сетне извика колкото й глас държи: — Войниците, изглежда, не са въоръжени!

— Освен това май са много уплашени.

Последва нов тласък, чува се гневни викове и гражданите на Пекин се втурнаха вкупом напред. Приличаха на огромна вълна, която със страшна сила повлече Ники и Арч.

Пред тях бяха войниците, същински деца, на не повече от осемнайсет години. Докато ги изтикваха назад, хората ги удряха, блъскаха и ругаеха. Ники с почуда забеляза, че разярените столичани им се карат като на собствени деца. Повечето от тях, напълно объркани, се въртяха в кръг, а някои бяха загубили самообладание и плачеха.

Ники се притисна плътно до Арч и възкликна:

— По дяволите, тези хлапета нямат абсолютно никаква представа защо е всичко това!

— Убеден съм, че е така — съгласи се Арч и я прихвана през кръста, решен на всяка цена да я изведе от тълпата.

В този момент забеляза Джими да си проправя път към тях. Как ги беше открил, Ники не можеше да си обясни. Той изскочи пред нея, като че ли идваше от небитието, хвана я за ръката и задъхано продума:

— Трябва да се измъкваме по-бързо!

Като се блъскаха с всички сили, Джими и Арч успяха да проправят път на Ники и на себе си през пъплещите маси и олюлявайки се, изтощени до краен предел, излязоха на Чанан. Тримата спряха под дърветата покрай широкия булевард, за да отдъхнат и да оправят дрехите си.

— Нищо във вида на тези млади войници не подсказваше, че имат намерение да стрелят по нас — рече Арч. — Но съществуваше реална опасност да ни стъпчат.

— Най-добре е да изчакаме тук и да видим какво ще стане — предложи Ники.

— Хей, Ники — учуди се Джими, — какво ти става, някога да ти е минавало през ум, че би могла да наблюдаваш събитията отстрани? — И без да дочака отговор, продължи: — Всъщност права си, тук е много по-безопасно. Да се намираш сега сред тълпата, е истинско безразсъдство. Погледни само що за армия е това. Екипирани са за лагеруване — с манерки и раници, нямат никакво оръжие.

— Вече ти казах, че не са въоръжени — обади са Ники.

След няколко минути към тях се присъедини и Клий. Косата му беше разрошена, сакото — скъсано. „Никонът“ висеше на врата му, а тъмните му очи святкаха победоносно.

— Направих няколко страхотни снимки — радостно съобщи той.

— А не е ли опасно да показваш апарата си? — попита Джими.
— Всеки момент могат да го отскубнат от врата ти и да го натрошат на парчета.

— Тези хора няма да сторят подобно нещо, защото са на моя страна. На наша страна. Те искат да ги снимам. Непрекъснато скандират едно и също — кажете на света, кажете на света.

— А полицията... — Арч внезапно млъкна. — Надявам се, че наоколо няма полиция.

— Съмнявам се — отговори Клий.

— Може би ще е по-добре да изтичам да взема камерата и да се опитам да заснема с Ники нещо на живо — предложи Джими, като следеше реакцията на Арч.

— Не! — отрязва Арч.

— Нека да снимаме по-късно на балкона, Джими, както се бяхме уговорили. Ще направя репортаж по телефона. — Ники беше убедена, че е безполезно да спори с Арч, когато той изпитваше някакви съмнения. Придружавала го бе до самата огнева линия на бойното поле, знаеше, че окото му не трепва и че дори не споменава думата „опасност“, но този път още с идването им в Пекин постоянно ги предупреждаваше да внимават и тя не можеше да си обясни на какво се дължи тази промяна в поведението му. Реши да го попита по-късно, тъй като сега очевидно моментът не беше подходящ за въпроси. Огледа се наоколо с надеждата да зърне Люк, но не го видя. Нямахше ги и Йойо и Май. Тълпата ги беше погълнала.

За голяма нейна радост по едно време Люк се появи, следван от Йойо и Май. Май накуцваше, вероятно си беше наранила крака, и Йойо я придържаше.

— Какво се е случило? — попита Ники, като изтича да ги пресрещне.

— Нищо сериозно — рече Йойо. — Човек стъпил върху крак на Май. Сега тя добре.

Ники прегърна младата китайка и четиримата се отправиха към останалите.

— Колко чудно, че никой от нас не пострада — забеляза Люк. — Ти си добре, нали, Ники?

— Благодаря ти, Люк. Чувствам се отлично.

След малко седнаха под дърветата откъм страната на булеварда да си починат и да се разхладят. Въпреки лекия ветрец беше топло и задушно и Ники и Клий си съблякоха якетата; Арч предложи цигари, но всички отказаха, с изключение на Йойо.

— Успя ли да научиш нещо? — обърна се Ники към Йойо. — Откъде са тези войници? Какво изобщо става?

Йойо дръпна от цигарата и заобяснява:

— Тази войска идва от много далече. Извън Пекин. Те се придвижвали много часове. Казвали им, че отиват на маневри. Казвали им, че трябва да спират размирици. Те обаче не разбира. Те се страхува. Те млади момчета. Хора убеждават тях да не прави нищо лошо на студенти. Войници не познават този Пекин. Те не знаят къде се намира. Те няма да се бият, Ники. Те много уплашени.

— Слава богу! — възкликна Ники. — И все пак какъв неочакван завършек!

— А хеликоптерите къде са? — попита Клий, като погледна първо нощното небе, след това Йойо.

— Сега няма да дойде — рече Йойо със самочувствие на добре информиран. — Няма да има сълзотворен газ.

Настъпи кратка пауза, после Ники обобщи:

— Тази вечер китайската народноосвободителна армия пристигна в Пекин, за да смаже студентската демонстрация, но бе спряна от населението. Не бе даден нито един изстрел.

Няколко часа по-късно с тези думи тя започна поредното си предаване за Съединените щати.

Съботното утро бе ясно и слънчево.

Объркани и обезкуражени, младите войници най-после започнаха да отстъпват по булеварда.

Жителите на Пекин се прибраха по домовете си или тръгнаха за работа. Студентите се оттеглиха в палатките и автобусите, за да се наспят, а на булевард Чанан и на площад Тянанмън настъпи привидно спокойствие.

Ники знаеше, че това спокойствие е илюзорно и че развитието на събитията само се задържа с десетина часа. Убедена беше, че китайското правителство ще прецени отстъплението на армията като

унизително и ще възприеме твърда линия. Представителите на властта неминуемо щяха да обвинят студентите, макар че не те, а жителите на града се противопоставиха на армията и не ѝ позволиха да се придвижи до площада. Инстинктивно усещаше, че зад привидно спокойната обстановка цари напрежение и страх, и тя сподели мрачните си мисли с Клий, с когото бяха седнали в този късен съботен следобед в Западния салон на хотел „Пекин“.

— Разгромът е предстоящ, сигурна съм.

— Аз също — съгласи се Клий. Отпи от кафето си и продължи с приглушен глас: — Правителството иска от младежите да напуснат площада незабавно. То не може да се примири с мисълта, че е загубило собствения си престиж в очите на Запада. Ще ти кажа и още нещо, Ники — когато му дойде времето, всичко ще приключи много бързо. Впрочем до понеделник операцията ще завърши, а последиците ще са ужасни — арести, репресии, процеси и бог знае какво още.

— Много се боя за Йойо — сподели Ники. — Той е в центъра на нещата и е един от лидерите. Трябва да му помогнем да се измъкне от Пекин.

— Мисля, че ще успеем — рече Клий. — Между другото ти ми взе думите от устата. Тъкмо щях да ти кажа, че смятам да му дам пари за самолетен билет до Хонконг. Бихме могли дори да пътуваме заедно. Ще има възможност да остане с нас няколко дни и да реши какво ще прави по-нататък.

— Поемам половината цена на билета.

— Няма нужда. — Но като улови решителния ѝ поглед, отстъпи: — Добре, споразумяхме се.

— И още нещо.

— Какво?

— Май. Йойо няма да напусне Пекин без Май.

— Тогава ще му дадем пари за два самолетни билета. Няма да си простя, ако го оставим тук, а съм сигурен, че и ти мислиш същото. Убеден съм, че и Арч и другите са на нашето мнение и добре разбират, че това е най-малкото, което можем да направим в този момент. — Погледна я усмихнато. — Значи решено. И Май идва с нас. Колкото повече, толкова по-весело.

— Ти си добър човек, Клий Доновън.

— Ти също, Ники Уелс. — За миг настъпи тишина, след което Клий попита: — Къде смяташ да отидеш, когато си тръгнем оттук?

— Имаш предвид от Хонконг? В Ню Йорк. А ти?

— Връщам се в Париж. Но бих могъл да отскоча до Ню Йорк в края на този месец. Когато снощи разговарях с агенцията, или по-точно тази сутрин, Жан-Клод ми съобщи, че са ми предложили командировка от списание „Лайф“. Разбира се, необходимо е съгласието ми, но мисля, че никак няма да е лошо да прекарам няколко седмици у дома си, в Щатите.

— Хайде да вървим — подкани го Ники. — Да се върнем на площада и да видим какво става. Страшно се изнервям, когато не съм там дълго време.

[1] „Вратата на небесното спокойствие“, една от главните врати на двореца „Гугун“ (Зимният дворец на китайските императори). — Б.пр. ↑

Стрелбата започна малко след десет в събота вечерта.

По това време Ники и Клий бяха с Йойо и Май при Паметника на героите, а Арч, Джими и Люк разговаряха с насъбралите се наоколо журналисти, повечето американци и англичани. Всички обсъждаха новините и се опитваха да предскажат какво ще стане по-нататък.

Ники тихо увещаваше Йойо, като се мъчеше да бъде колкото може по-убедителна.

— Много те моля, вземи тези пари, Йойо. Знам, че си горд, но моментът е критичен. Трябва да бъдеш малко по-трезв. Настояваме да вземеш трите хиляди долара, с които ти и Май ще можете да напуснете Пекин. С Клий сме на мнение, че трябва да отпътувате още утре, независимо от това как ще се развият събитията. Парите са от нас петимата. Искаме да ви помогнем, така както ни помогнахте и вие. Много държим на вас и няма да се успокоим, докато не заминете.

— Доста много пари — забеляза Йойо. — Не, благодаря. — Той поклати глава. — Ти, Клий и момчета много добри. Много прекрасни хора. Но пари не мога да взема.

— Престани да упорстваш — убеждаваше го Ники. — Моля те да приемеш парите, ако не за теб, то поне заради Май. Помисли за нея, за това, че можеш да я спасиш.

Младият китаец още веднъж поклати отрицателно глава.

— Ще ви кажа какво съм намислил — намеси се Клий, за да помогне на Йойо да излезе от това положение. — Още утре ще отида лично да купя самолетни билети за тебе и за Май.

— Твърде много пари — прекъсна го Йойо. Замълча за миг и с неочаквано променен глас бавно отрони: — Добре, ще си помисля... — Изведнъж наостри уши и погледна разтревожено Ники. — Това не е ли стрелба?

— Да — потвърди тя и двамата с Клий се спогледаха. Той тръгна, без да каже дума, и Ники го последва, подтичвайки.

В този момент съзнанието им бе заето изцяло със събитието.

Всички кореспонденти, фотографи и телевизионни журналисти, намиращи се близо до паметника, чуха изстрелите и се втурнаха след Клий и Ники през площада по посока на Чанан.

На булеварда, в суматохата, Ники загуби Клий. Видя само, че покрай нея минават бронирани коли и камиони и че войниците са въоръжени с винтовки „АК-47“. Беше съвършено ясно, че отиват на Тянанмън и че ако се сметне за необходимо, ще употребят сила. Носеше се дори слух, че Дън бил казал на военните командири: „Площадът трябва да бъде завзет обратно на всяка цена“. И тя ни най-малко не се съмняваше, че нареждането му ще бъде изпълнено.

Военните демонстрираха своята безпощадност още същия следобед; в западната част на площада, близо до Конгресната зала на народните представители, хиляди войници изтикаха демонстрантите, опитали се да блокират пътя им към Тянанмън. Ники и Клий успяха да научат, че не било използвано оръжие, но затова пък било приложено насилие и употребен сълзотворен газ. Вбесената тълпа хвърляла по войниците камъни и тухли, а те, за да я усмирят, се нахвърлили върху ѝ с палки и ремъци.

Ръкопашният бой беше само прелюдия към онова, което предстоеше. С богатия си опит и добра ориентация Ники и Клий разбираха, че през следващите двайсет и четири часа обстановката би могла само да се влоши.

Войниците, които досега бяха стреляли единствено във въздуха, изведнъж насочиха оръжието си към гражданите и студентите, скупчени по тротоарите. Ники стоеше вцепенена и не можеше да повярва на очите си, а край нея хората, обезумели от гняв, се хвърляха напред като ранени животни, ревяха и замеряха войската с тухли, камъни, парчета от тръби и примитивни запалителни бомби.

Войниците им отговаряха със стрелба. Хората падаха поразени и крещяха от ужас.

Касапницата беше започнала.

Потресена от това, което ставаше, Ники не можеше да помръдне. Гледаше безизразно и усещаше, че я пробождат тръпки. Изведнъж една китайка я дръпна силно за ръката и ѝ извика на английски:

— Народноосвободителната армия убива нас, гражданите! Те са убийци! Мръсници!

— Не стой тука, върви си вкъщи! — изкрещя Ники. — Тук е опасно. Върви си вкъщи! — Жената само поклати глава и остана на мястото си.

Бръмченето на хеликоптера накара Ники да вдигне глава към нощното небе. Спомни си предупреждението на Йойо, че може би ще бъде употребен сълзотворен газ. Отвори чантата и с треперещи ръце извади и натъпка в джоба си една от хирургическите маски, за да може по-лесно да я използва при нужда.

Чанан се бе превърнал в бойно поле. Танкове и камиони, натоварени с войници, въоръжени с картечници, тътнеха в непрекъснатата редица по булеварда.

Бог да е на помощ на студентите, помисли си тя, като се отмести от пътното платно.

Навсякъде лумнаха огънове. Преобърнати автобуси, използвани от хората за барикади, бяха целите обгърнати от пламъци по кръстопътищата, а много военни коли горяха на булеварда. Запалени от разгневените жители на Пекин, със своите оранжеви и червени огнени езици те озаряваха тъмното небе. Сякаш самият ад се бе възцарил наоколо.

За голяма изненада на Ники от сградите край булевард Чанан продължаваха да прииждат хора. Те бяха обхванати като че от бяс и в желанието си да отмъстят, използваха всякакви импровизирани оръжия — пръти, тухли, метли. Някои бяха въоръжени със собственоръчно изработени запалителни бомби, които хвърляха по танковете и бронираните коли. Стрелбата ставаше все по-интензивна, а миризмата на барут и кръв, разнасяна от топлия нощен повей — по-тежка и по-парлива.

На Ники изведнъж ѝ се пригади. Куршумите свистяха над главата ѝ и беше ясно, че е по-добре да опита да се прибере в хотела.

Една каруца с ранени мъж и жена се провираше между тълпата. Щом я забелязаха, хората започнаха да ругаят и да размахват юмруци срещу войската, а войниците им отвърнаха със стрелба. Ники се сниши, за да се предпази от тенекиите със сълзотворен газ, които избухваха в непосредствена близост до нея. Тя извади марлената маска, завърза я на лицето си, като покри устата и носа си, но се задави и започна да кашля. Когато се съвзе, с мъка си проби път до края на тротоара и седна да почине под клоните на едно дърво. Облегната на

дънера му, продължаваше да кашля и да се задъхва, като бърсеше насълзените си очи с книжни салфетки.

Повече от шейсет войници се движеха по Чанан с извадени щикове. Колкото и песимистично да бе настроена, никога не си бе представяла подобно нещо. И тъкмо в този момент само на няколко метра от себе си видя Арч, който очевидно я търсеше.

— Арч! Арч! Аз съм тук! — извика тя и изтича към него. Когато го настигна, той рязко се обърна и я сграбчи с две ръце.

— Ники! Ти си здрава и читава!

— И ти също, Арч.

— Виждала ли си подобно нещо? — рече той мрачно. — Да убиват невинни хора! А булевардът е толкова претъпкан с танкове и камиони, че линейките не могат да си пробият път.

— Но това е нечовешко! — не сдържа гнева си тя.

Като се навеждаха ниско, те изтичаха до тротоара под прикритието на дърветата и се насочиха към Тянанмън.

Когато приближиха площада, Ники беше поразена от необикновената тишина, която изпълваше всичко наоколо. Обстановката изглеждаше подозрително спокойна. Двамата забавиха ход и продължиха по посока на Паметника на героите. Някои от кореспондентите вече се бяха върнали. По израза на лицата им можеше да се разбере, че и те са дълбоко разстроени от видяното на Чанан.

Йойо и Май също бяха наблизко и разговаряха с група студенти. Ники отиде при тях и ги отведе за малко настрана.

— Беше пролята толкова много кръв, че не зная какво да кажа, но затова пък зная какво трябва да направите — отсече тя. Разрови чантата си, извади плик с пари и го мушна в ръцете на Йойо. — Трябва да вземеш това.

Йойо я изгледа учудено.

— Но Клий каза, че той ще купува билети...

— Не спори, Йойо, вземи ги — помоли Ники. — Утре ще бъде по-лошо от днес, а аз ще съм много по-спокойна, щом зная, че парите са в теб. Ако нещо се случи и се разделим или ако се наложи да напуснем Пекин без вас, заминете направо за Хонконг. Ще отседнем в хотел „Мандарин“ и вие ще ни намерите там.

Йойо кимна и сложи плика в джоба на панталоните си.

— Благодаря ви. Разбирам. Имам паспорт. Май има паспорт. Всичко ще е наред, Ники.

— Надявам се. — Ники се огледа наоколо и отново извърна очи към Йойо. — Какво става на площада?

— Нищо особено. Много е тихо. Уър Кайси говори. Казва това правителство е против народа. Казва китайци трябва да направят саможертва. Заради красивото утре.

Ники поклати глава в знак на несъгласие.

— Студентите не бива да оказват съпротива на войниците. Щом са решили да останат на площада, трябва да се държат мирно.

— Аз разбирам — кимна Йойо. — Чай Лин също казва така.

— Тя вече говори ли?

— Да. Тя казва: това мирна седяща стачка. Казва на студенти да седят. Да не правят съпротива на армия.

— Послушай, Йойо, тези войници не са млади като онези, вчерашните — рече Ники и го загледа право в очите. — Това са закоравели ветерани.

— Може би Двайсет и седма армия. Те са груби. Лоши. Но с нас всичко ще е наред, Ники. Не се безпокой.

— Аз не се безпокоя — тихо каза тя.

— Хора от работническа федерация тука. Идват да защитят студенти — обясни Йойо.

— Иска ми се да напуснете Китай веднага — рече Ники, макар да знаеше, че и двамата ще останат докрай.

Само че за разлика от Май, Йойо разбираше каква голяма опасност ги грози. В крайна сметка, като повечето младежи на площада, и те бяха доста наивни.

Внезапно Клий дотича при тях с разрошени коси.

— Ужасно е... Просто не може да се опише...

Ники докосна фотоапарата, който висеше на врата му.

— Виждам, че все още е здрав.

— Сега те са толкова заети със стрелба срещу невъоръжени хора, че хич не им е до моя апарат.

Арч се приближи до Ники, прегърна я през раменете и започна нежно да я убеждава:

— Джими и Люк ще се приберат за малко в хотела. Защо не отидеш с тях, Ники, ти си навън вече от доста време.

— Нямам нищо против. И без това трябва да нахвърля въпросите за следващия си репортаж. Ще се върна след около час.

— Не се притеснявай — успокой я Арч. — Гарантирам ти, че това малко пиршество ще продължи цяла нощ.

През следващите няколко часа Ники ходеше непрекъснато до Тянанмън и се връщаше, както правеха повечето журналисти.

В районите около площада цареше пълна бъркотия. Навсякъде имаше войници, а тълпите от хора намаляваха. Булевард Чанан бе осеян с преобърнати коли и изоставени велосипеди. Горяха танкове и бронетранспортъори, подпалени от огорчените и разгневени жители на Пекин.

Особено хаотична бе обстановката около хотел „Пекин“. Броят на ранените, умиращите и мъртвите нарастваше и измъчени, ридаещи хора — някои от тях облени в кръв — отчаяно се опитваха да пренесат жертвите и да ги откарат възможно най-бързо до болниците и моргите. Използваха импровизирани носилки; Ники дори видя носилка, сглобена от врата на телефонна будка и две дълги железни тръби. Автобуси, каруци и рикши бяха превърнати в линейки. Повечето от пострадалите попадаха в болницата „Сиехъ“, намираща се в една от уличките зад хотел „Пекин“.

В контраст с околността площадът изглеждаше спокоен, когато Ники го посети за последен път в три часа и четирийсет и пет минути сутринта на четвърти юни. Ала само броени секунди по-късно усети особено напрежение във въздуха, напоен с мирис на страх.

Войската вече беше навлязла в пределите на Тянанмън и се бе разположила в единия му край. Точно до статуята на Богинята на демокрацията Ники видя строени войници. Те наблюдаваха площада със студени жестоки лица, с пушки в ръце, готови всеки момент да стрелят по собствения си народ, стига да им бъде наредено.

Близо до паметника тя срещна Клий и той ѝ каза, че на покрива на Историческия музей, откъм източната страна на площада, са разположени картечници.

— Надявам се, могат да стрелят, нали? — попита тя саркастично. Тъкмо в този момент забеляза, че част от студентите, насъбрани около паметника, пишат нещо. Ники дръпна Клий за ръката. — Обясни ми, моля те, какво правят?

— Йойо ми каза, че си пишат завещанията — въздъхна тежко Клий.

Ники се отдръпна и усети как очите ѝ се насълзяват. Веднага обаче се овладя, защото от опит знаеше, че колкото е по-напрегната обстановката и по-страшно отразяваното събитие, толкова по-хладнокръвна би трябвало да бъде тя.

Клий улови реакцията ѝ и я прегърна.

— Живеем в несправедлив свят, Ник, и ти добре го знаеш.

— О, Клий, има неща, които трудно могат да бъдат възприети.

— Съгласен съм.

Тя се усмихна вяло, след което изведнъж се оживи.

— Но да оставим това, нашата работа е да дадем възможност на света да разбере какво става тук. Къде е Йойо?

— Видях го преди малко да разговаря с Арч. Певецът Ху Дъдзян и още двама ръководители призовават по високоговорителите младежите да напуснат организирано площада. — Гласът на Клий секна, защото светлините на Тянанмън внезапно угаснаха.

— А сега какво ще стане? — промълви Ники.

— Подозирам най-лошото — мрачно отвърна Клий. Нямаше никаква повреда, светлините просто бяха изключени.

Скоро след това високоговорителите започнаха да пукат, някакъв безпльтен глас каза нещо, звукът се усили и се чу музика.

— Интернационала! — извика Клий. — За бога, какво ли ще направят сега младежите?

— Надявам се, че ще напуснат — плахо отрони Ники.

Но тя знаеше, че докато световноизвестният революционен химн на работниците отеква в нощта, студентите няма да помръднат. Дори и в полумрака можеше да се види, че просто седят и слушат — безмълвни и твърди, изпълнени с гордост и решителност. Когато плочата свърши, те я пускаха още няколко пъти в продължение на двайсет минути.

Ники и Клий си разменяха по някоя и друга дума и от време на време разговаряха с останалите журналисти; всички очакваха щурмът на военните да започне всеки момент и се подготвяха психически. Мина още половин час, през който нищо не се случи, след което неочаквано електрическите лампи пред Конгресната зала на народните

представители бяха включена отново и потоци светлина заляха тази част на площада.

Почти едновременно оживяха и високоговорителите. Няколко души започнаха да говорят, но нито Ники, нито Клий можеха да разберат какво казват. Един английски журналист, който беше наблизил, им обясни:

— Ръководителите приканват студентите да напуснат площада. Всички повтарят едно и също — напуснете, за да не бъдете избити.

— Ники, ще направя няколко снимки на тези, които говорят, а също и на Чай Лин! — извика Клий.

През следващите десет минути Ники се разхождаше около паметника и се взираше в тълпата. Нямаше и следа от Йойо и Май, нито от останалите младежи, които познаваше.

Малко по-късно бе направено второ съобщение, последвано от кратка пауза, след което беше прочетено още веднъж, но от друг глас.

При последната си обиколка за голяма своя изненада Ники забеляза, че част от младежите бавно се изправят на крака, слизат от площадката и си тръгват. По бузите на мнозина се стичаха сълзи; те бяха загубили мирната борба за демокрация и свобода, военната сила бе надделяла и много невинни хора бяха убити. Все пак поне ще бъде спасен животът на някои, помисли си тя.

Зората настъпваше, осветявайки небето със зловещи, ярки отблясъци. Ники погледна часовника си. Минаваше пет часът и повече не можеше да остане на площада. Въздъхна дълбоко и се запъти по посока на Чанан. Имаше намерение да се върне в хотела, да подготви предаването си и филмовия отрязък, да вземе душ, да се гримира и преоблече. С Арч бяха решили първо да заснемат филмовия материал на балкона на хотела, за да може още същата сутрин да бъде изпратен по куриер. В осем и петнайсет беше предаването ѝ на живо по телефона за новините в седем часа вечерта.

Ники не бе изминала много път, когато внезапно се сети за малката брезентова пътническа чанта, която Йойо държеше в палатката си. Веднъж ѝ беше споменал, че в нея се намират най-важните му документи. Дали и паспортът му не бе там? Дали не се беше върнал да го вземе?

Тя се обърна рязко, мушна се между студентите, които напускаха площада, и забърза към палатковия лагер. Докато тичаше, с учудване видя, че на площада се събират много войници. Стори ѝ се, че са плъпнали навсякъде, а в далечината дочу тракането и боботенето на приближаващи танкове и бронетранспортъори.

Военните кореспонденти не трябва да се правят на герои. Главното в професията им е добре да отразят събитието и да оцелеят. Тези мисли ѝ бяха набити в главата от баща ѝ. Но сега трябваше да се върне и да потърси Йойо и Май и затова продължи да тича през опустелия лагер и да вика: „Йойо! Май!“

Една-две глави се подадоха от палатките и Ники им изкрещя:

— Бягайте! Танковете идат! — Ала те не разбираха английски и тя започна да ръкомаха и да ги подканя: — Вървете! Вървете! — По този начин се надяваше да схванат какво им казва. И се втурна към централната част на лагера.

Видяха се почти едновременно. Йойо и Май тъкмо се показваха зад една палатка, Ники изскочи иззад друга. Двамата бяха облекли жекетата си, а Йойо носеше малката брезентова чантичка.

— Бях забравил чантата — заобяснява Йойо. — Също и паспорта.

— Побързайте — прекъсна го Ники. — Войската е тук. Всички вече напускат. — Сви настрана и тръгна да се връща обратно през лагера.

— Не оттук! По-бързо! — извика Йойо и пое водачеството. Тримата се провряха през едно тясно място и излязоха на площада, северно от Паметника на героите.

Военните колони напредваха бързо, а зад тях се придвижваха танкове и моторизирани коли, готови да смажат всекиго, който се изпречи на пътя им.

Изведнъж Ники сви надясно и извика:

— След мен! — И се впусна в посока, обратна на паметника, към изхода за Чанан.

Сърцето и замръзна, когато чу зад себе си гърмежи от пушка. Обърна се и видя, че Йойо и Май я следват, и продължи да тича през площада, като се стараеше да се отдалечи колкото може повече от настъпващата армия, от зловещия шум, който издаваха танковете и оръдията.

Когато приближиха паметника, с крайчеца на окото си забеляза, че и последните студенти вече бягат и също като тях се опитват да се спасят.

— Ники! Ники!

Обърна се и с ужас видя, че Май лежи върху паважа. Над нея се бе надвесил Йойо. Ники се затича към тях.

— Какво има?

Йойо гледаше като замаян.

— Май е простреляна.

Ники клекна до нея, разгледа внимателно кървящото ѝ рамо и нежно докосна лицето ѝ. Май отвори очи, премига няколко пъти и отново ги затвори. Ники промуши ръце под нея и се опита да я повдигне, но тя изохка силно и Ники бързо я положи пак на земята. Усети нещо мокро, погледна ръцете си и видя, че са целите в кръв. Сърцето ѝ се сви, като си помисли, че Май по всяка вероятност е ранена на няколко места. Избърса се в панталоните си, изправи се и погледна пред себе си. Танковете настъпваха и всеки момент можеха да връхлетят върху им, нямаше никакво време за губене и тя подкани Йойо:

— По-бързо! Хвани Май за краката, а аз ще я подхвамна през кръста и ще я отнесем зад паметника.

Едва беше успяла да изрече тези думи, някой я блъсна и грабна Май от ръцете ѝ. Чу Клий да крещи:

— Побързай, Ник! Движи се, Йойо! Танковете идат!

Обезумели, хората бягаха панически. Когато се окопиха, Ники забеляза, че Клий тича извън обсега на стрелбата и носи Май на ръце, а Йойо го следва. Бяха успели да се измъкнат само няколко секунди преди танковете и бронирани коли да преминат точно върху мястото, където лежеше Май.

Мнозина нямаха този късмет.

Скриха се зад Паметника на героите, където изглеждаше сравнително по-спокойно, тъй като там в момента нямаше войска. Клий постави Май на земята, а Ники се отпусна на стъпалата. Когато Клий се приближи и седна до нея, тя прошепна:

— Благодаря ти, че ми спаси живота.

Той постави ръка под брадичката ѝ и я погледна в очите, без да пророни дума. Лицето му имаше особен израз, който по-рано Ники не

беше забелязвала.

— Трябва веднага да закараме Май в болницата — рече той. Свали фотоапарата си и го закачи на шията на Ники. — Погрижи се за него, мисля, че успех да направя няколко хубави снимки. — След това се наведе и вдигна Май на ръце.

Когато стигнаха Вратата на небесното спокойствие, те се спряха и извърнаха очи към площада.

Нямаше я вече Богинята на свободата. Тя беше съборена и стъпкана от танковете, разбита на парчета. Палатковият лагер бе изравнен със земята. Ники беше благодарна на Бога, че последните студенти бяха успели да избягат малко преди това.

Изведнъж почувства, че я обзема тъга.

Булевард Чанан беше задръстен от танкове и войници. Ранените и умиращите лежаха в локви кръв, а изтерзаните жители на града се опитваха да им помогнат с каквото могат.

Ники и Йойо вървяха пред Клий, който носеше Май, и му разчистваха пътя.

Почти се бяха добрали до хотел „Пекин“, когато Йойо извика:

— Погледнете! Знаме на Червен кръст на автобус трийсет и осем. Това е линейка. Може да вземе Май до болница „Сиехъ“.

Клий кимна с глава и тръгна натам с раненото момиче; молеше се на Бога и се надяваше, че лекарите ще успеят да го спасят.

Ники седеше в офиса на Ей Ти Ен в хотел „Пекин“ и се опитваше да се съсредоточи върху онова, което трябваше да каже. В Китай беше неделя сутрин, осем часът и петнайсет минути. В Ню Йорк — събота вечер, седем и петнайсет.

Тя държеше в ръце подвижния телефон и говореше ясно и сигурно, без паузи, както сама се изразяваше, с телевизионна скорост. Драматичния си репортаж за събитията на Тянанмън Ники завърши с думите:

— Някога Мао Дзедун бе казал, че всяка политическа власт произлиза от дулото на оръжието. Днес китайската народноосвободителна армия стреля срещу студентите и обикновените граждани. Срещу невинни, невъоръжени хора. Свидетели бяхме на истинско кърваво престъпление и то бе извършено по заповед на

застаряващи ръководители, готови на всичко, за да запазят политическата си власт. Изглежда, че Мао Дзедун е бил прав, поне що се отнася до Китай. — Прозвуча кратък сигнал преди финала. — Тук е Ники Уелс, която ви пожелава лека нощ от Пекин.

От другата страна на линията се чу как водещият Майк Фаулър казва:

— Благодаря ти, Ники, за този забележителен репортаж от Пекин. А сега да преминем към новините от Източна Европа...

Ники изключи телефона и погледна към Арч, който седеше на бюрото си със слушалки на ухото.

Той се усмихна, поклати няколко пъти глава и като сви ръката си в юмрук, вдигна палец, за да изрази възхищението си от предаването.

В момента разговаряше с редактора на новините Джо Спайт, намиращ се в контролната зала на Ей Ти Ен в Ню Йорк.

— Благодаря ти, Джо — рече сияещ Арч. — Ще ви изпратим филма след един час. Очаквайте го утре вечер. Всичко хубаво. Чао. — Окачи слушалката и се обърна към Ники: — Всички са очаровани. Беше наистина чудесна!

— Това е един от най-добрите ти репортажи оттук — отбеляза Джими. — Но мисля, че филмът, който заснехме, е още по-хубав.

— Вярно е — съгласи се Люк.

— Благодаря, момчета — усмихна им се тя. Похвалата им означаваше много за нея, защото знаеше, че винаги казват истината и ако нещо не е било както трябва, не биха ѝ го спестили.

Някой почука на вратата. Люк отвори и в стаята влезе Клий. Изглеждаше изтощен и измъчен. Ники предварително знаеше какво ще каже, долови го в безизразния поглед на тъмните му очи.

— Май е мъртва — глухо промълви той. — Не можах да я спасят. Опитаха, но беше изгубила много кръв.

— Бедното момиче — пошепна Джими.

Люк въздъхна тежко, а в очите на Арч се четеше покруса.

Ники се приближи към Клий, като леко се олюляваше.

— Изглеждаш ужасно, Клий. Седни, ще ти направя кафе. — Клий пристъпи към нея и изтри стичащите се по бузите ѝ сълзи, които дори не бе усетила.

— Поплачи си — рече ѝ кротко той.

Дълбока въздишка се изтръгна от гърдите ѝ.

— Какво става с Йойо?

— Съкрушен е от мъка.

— А сега къде е?

— В болницата „Сиехъ“, урежда формалностите по изпращането на тялото на Май на родителите ѝ, които живеят в покрайнините на Пекин.

Ники замълча и повече не пророни дума.

Клий я прегърна и я отведе на дивана. Двамата седнаха един до друг и той тихичко ѝ заговори:

— Ние, журналистите, почти всеки ден се сблъскваме с човешки трагедии, с проблемите на живота и смъртта. Постепенно закоравяваме и смятаме, че нищо не може да ни засегне. Но всъщност всички ние сме дълбоко уязвими. Включително и ти, Ники.

ЧАСТ ВТОРА ВЛЮБЕНИ

*Ела с мен и бъди моя любов,
за да изпитаме заедно всички
наслади...*

Кристоф
ър Марлоу

Клий ѝ беше казал, че тук са били любимите места на Сезан и на Ван Гог, и тя ги видя точно такива, каквито ѝ ги бе описал.

Денят преливаше от багри, багрите на небето и земята на Прованс, които, грееха в платната на великите художници — ръждивокафяво и прегоряла охра, препечена глина, преливаща в портокалово и кайсиево, в нюансите на праскова, примесени с бледожълто и наситен цвят на невен, цяла гама от ослепително синьо и зелено, толкова ярки и блестящи, че наподобяваха емайл. И всички те излъчваха някакво меко, златисто сияние, щедро напоени от провансалското слънце.

Още щом пристигна в Прованс, Ники бе очарована от красотата на местността, в която се намираше старата селска къща на Клий. Не минаваше и ден, без да притаи дъх от удоволствие и изненада пред едно или друго. В този прочут югоизточен край на Франция природата ѝ разкриваше цялото си величие по безброй много начини.

Един слънчев следобед тя бе седнала под сянката на стария чинар, до оградения с бели каменни плочи плувен басейн, и унесена в мечти, бавно отпиваше лимонов сок. Спомни си, че отначало никак не ѝ се искаше да идва, но после разбра, че с нищо друго на света не можеше да замени този отдих, който ѝ даваше възможност поне за малко да се откъсне от служебните си задължения.

Беше благодарна на Клий, че толкова великодушно ѝ бе предоставил къщата си. Знаеше, че той много рядко кани гости. Същевременно си помисли, че беше напълно в стила му постоянно да се грижи за нея. Това бе само един от многото жестове на внимание, което ѝ оказваше при всяка възможност.

Идеята да дойде в Прованс възникна преди три седмици в Хонконг, когато двамата с Клий привършваха вечерята си в хотел „Мандарин“. Неочаквано — може би защото беше забелязал, че е много изтощена — Клий ѝ предложи:

— Иди в селската ми къща в Южна Франция, Ник. Ще се радвам много, ако ме послушаш. Сигурен съм, че там ще забравиш всичките

си тревоги.

Отначало тя се възпротиви. Тъкмо в този момент Франция най-малко бе мястото, където имаше желание да отиде, въпреки че открай време я обичаше и там се чувстваше като у дома си. Напоследък обаче Франция бе за нея извор на болка.

Преди около три години посети Кап д'Антиб с годеника си Чарлс Девърю, в когото бе влюбена и за когото имаше намерение да се омъжи. Неочаквано, без предупреждение или дори намек за съществуването на някакъв проблем, той прекъсна връзката си с нея по най-бруталния начин. Не посочи причини, нито даде обяснения — и това се случи два месеца след идиличното им пътуване до Лазурния бряг.

Оттогава никога повече не го видя.

Така че никак не ѝ се искаше да се разстройва допълнително, посещавайки отново местата, които пазеха спомена за последните им дни заедно. Все още, когато се сетеше за Чарлс, я обхващаше яростен гняв. Ето защо предпочиташе да се отдаде изцяло на работата си и изобщо да не мисли за него.

Разбира се, Клий не подозираше нищо и упорстваше с поканата си. Малко преди да отпътуват от Хонконг за Париж, той ѝ каза:

— Страхувам се, че няма да мога да дойда с теб, Ники, но бъди сигурна, че икономката ми ще се погрижи за всичко както подобава. — Усмивка, вдъхваща доверие, озари момчешкото му лице и той добави: — Ще те разглези безкрайно и не се съмнявам, че ще я обикнеш. Амели е истинско бижу. Къщата е разположена в прекрасна местност, където са живели и творили Сезан и Ван Гог. Там ще си починеш чудесно. Моля те, върви. Трябва да направиш нещо за себе си, да прекараш няколко седмици на спокойствие след преживяния ужас в Пекин. Трябва повече да се грижиш за себе си, Ник.

Трогната от вниманието му, тя поомекна и обеща да си помисли. И наистина, когато се върна в Ню Йорк, не забрави поканата на Клий и спокойствието, което той ѝ предлагаше в своята къща във Франция.

През малкото свободно време между монтажа и озвучаването на едно телевизионно предаване, посветено на събитията на Тянанмън, тя се опита да прецени още веднъж всички „за“ и „против“, ала раздирана от противоречия, просто не можеше да се реши да купи самолетния билет и да замине.

Отново се наложи Арч да ѝ помогне.

Когато предаването бе готово, той направо ѝ каза, че изглежда ужасно, че е по-измъчена и изтощена от всякога. „Съсипана“ бе точната дума според него.

— До края на годината нямаме други специални предавания и една хубава почивка ще ти се отрази много добре. Прекрати за малко работата, Ник. Послушай ме.

На възражението ѝ, че би могло да се случи нещо важно, докато отсъства, Арч се изсмя и ѝ обеща, в случай че избухне война, да я прибере със самолет, където и да се намира.

— Не изглеждам чак толкова зле, както ме описваш — запротестира тя. — Сигурна съм, че преувеличаваш.

Отговорът му беше кратък и в целта:

— Отвратително, ето как изглеждаш, Ник. Повярвай ми.

Тя се погледна в огледалото и трябваше да признае, че Арч действително бе прав. А като се взря по-внимателно, забеляза, че всъщност дори не е казал цялата истина. Ники определено имаше болезнен вид. Лицето ѝ бе бледо, изпито, с черни кръгове под очите, косата — безжизнена. За голяма нейна изненада очите ѝ — винаги блестящи и прозрачно сини — сега изглеждаха помътнели и повехнали, напълно загубили цвета си.

Тя знаеше, че за да изглежда добре пред камерата, можеше с изкусни козметични трикове да прикрие някои свои недостатъци, както и издайническите белези на умората, но все повече се убеждаваше, че ще постъпи глупаво, ако не си вземе отпуск, особено при положение, че компанията ѝ дължи толкова много свободно време. Беше преуморена и емоционално изтощена, и очевидно всички го забелязваха. Остави огледалото, позвъни в офиса на Клий в Париж и му каза, че е готова да приеме предложението му да почива в Прованс, ако, разбира се, то все още остава в сила. Той потръпна от радост.

— Чудесно, Ник! — Енергичният му и развълнуван глас отекна в телефонната слушалка. — Утре заминавам за Москва, за да правя снимки на Горбачов за „Пари Мач“, но Жан-Клод ще уреди да те посрещнат в Марсилия и да те закарат до фермата. Единственото, което трябва да направиш сама, е да се добереш до Марсилия — или през Париж, или през Ница. Само съобщи на Жан-Клод деня и часа на пристигането си. Ще ти се обадя от Москва, за да проверя дали си се настанила добре.

Четирийсет и осем часа по-късно тя вече пресичаше Атлантика на борда на френски „Конкорд“, който се движеше по-бързо от скоростта на звука и кацна в Париж точно след три часа и четирийсет и пет минути. Прекара нощта в любимия си хотел „Плаза Атене“ и на другата сутрин взе самолет за Марсилия от летище „Орли“.

Жан-Клод, управителят в Агенцията на Клий, ѝ обясни по телефона, че на летището ще я чака шофьорът на една от фирмите, с които работят.

— Не може да не го забележите, тъй като ще държи табела с името ви, изписано с печатни букви.

Както ѝ бе обещал Жан-Клод, шофьорът вече я чакаше, когато слезе от самолета и се отправи за багажа. Беше приятен, разговорлив и добре информиран провансалец на име Етиен, който през целия път я забавляваше с невероятни истории от местния фолклор. Освен това ѝ съобщи повече факти за градчетата Екс и Арл, отколкото сама можеше да научи отведнъж.

Въпреки че говореше добре френски, тъй като бе прекарала част от детството си в Париж заедно с вечно скитащите си родители, в началото провансалският диалект ѝ се стори малко труден. Ала сравнително бързо разбра, че Етиен добавя звука „г“ към много думи — например „биен“ ставаше „биенг“ и т.н. След като веднъж усвои тази тънкость и нагоди ухото си към бързия му говор и богатата гърлена модулация на гласа му, тя откри, че е в състояние да разбере всичко, което ѝ казва.

По пътя от Марсилия към Екс ан Прованс Ники забеляза, че пейзажът е доста по-различен от този на Лазурния бряг, който тя така добре познаваше. Родителите ѝ бяха франкофили и като дете често я водеха със себе си в известни крайбрежни курорти по време на ваканцията или за по-кратко време. Майка ѝ и баща ѝ особено харесваха Болио сюр Мер, Кан и Монте Карло. Освен това през октомври 1986 година тя прекара две незабравими седмици в Кап д'Антиб с Чарлс Девъру, след което той изчезна от живота ѝ завинаги и безвъзвратно.

Обаче районът, в който се намираше къщата на Клий, бе съвършено нов за нея и не ѝ навяваше спомени. Осъзнаването на този факт я успокои и тя се почувства чудесно сред комфорта на обзаведения с чудесна климатична инсталация мерцедес.

Преминаваха през равнинна местност, осеяна с хълмове и малки планински възвишения. Виждаха се чудати градчета, разположени сред пасторален декор, и живописни планински селца, които сякаш опираха в ширналото се синьо небе. Полетата и хълмовете бяха пълни с лозя и лавандула, а плодовите градини се простираха на десетки километри. Цялата тази богата земя бе обточена от непрекъснатите редици на изгърбени маслинени дръвчета и стройни черни кипариси, чиито контури на фона на хоризонта напомняха силуети на часови.

Къщата на Клий се намирате в департамента Буш дю Рон, разположен между старинния университетски град Екс ан Прованс и Сен Реми, в самия край на едно селце, близо до сочнозелените хълмове на Люберон, планинска верига в Прованс.

Тя бе много по-голяма, отколкото предполагаше Ники, беше изящна, макар и доста стара. Изглеждаше особено красива под слънчевите лъчи на късния следобед, които се отразяваха в червените керемиди на покрива и се разпръскваха в медножълти отблясъци върху бледите каменни стени. Ники съзерцаваше къщата, докато колата премина последната права отсечка на алеята, оградена с два реда кипариси, и спря пред бялата врата.

— Ето че пристигнахме — извика Етиен. С елегантен жест посочи къщата и се усмихна триумфално.

Икономката на Клий Амели и съпругът ѝ Гийом я чакаха на вратата и я посрещнаха много сърдечно и ентусиазирано.

Гийом отнесе багажа ѝ с помощта на Етиен, който начаса се възползва от поканата на домакина и взе един аперитив.

Засмяната Амели покани Ники и настоя да я разведе из цялата къща, преди да ѝ покаже спалнята.

Започнаха от кухнята — очевидно любимо място на Амели, с което тя се гордееше. Беше доста голяма, боядисана в бяло, таванът — с огромни дървени греди, а подът — покрит с теракотени плочи. До масивната камина имаше огромна фурна и няколко мраморни рафта. Върху тях бяха наредени плоски плетени кошници, които пращяха от местни продукти. В едната имаше ябълки, портокали, круши, сливи, праскови, кайсии, череши и грозде, а другата беше препълнена със зеленчуци — моркови, зеле, картофи, зелен фасул, артишок и грах.

Връзки лук и чесън и китки от различни провансалски треви висяха на една греда на тавана, а въздухът ухаеше на риган, розмарин и мащерка.

Кръглата маса в центъра на кухнята беше застлана с ленена покривка на червено-бели карета в тон с чистите, кокетно завързани встрани перденца на прозорците. Най-забележителната вещ на отсрещната стена бе една старинна стойка от ковано желязо и бронз, отрупана с медни тенджери и гърнета, които блестяха на светлината. Върху няколко вградени полици бяха наредени цветни керамични чинии, подноси, супници и големи чаши за кафе с мляко.

Столовата и кухнята бяха свързани помежду си. Визуално това бе постигнато с еднаквите теракотени плочки, тавански греди и бели варосани стени. Имаше и голяма старомодна камина с огнище, изградена от местен кремав камък и заредена с дърва за зимата, а на всяка стена — по един прозорец, откъдето струеше обилна светлина. Селската атмосфера се допълваше от дългата дъбова маса за хранене, столовете с високи облегалки и гравираните бюфети. Над масата висеше грубо изработен железен полилей, а върху нея бяха наредени медни свещници с големи бели свещи. По шкафовете имаше вази с цветя, които освежаваха семпло обзаведената стая.

Амели изтича напред и преведе Ники през хола в уютна всекидневна на долния етаж. Подът ѝ беше покрит с лъскави кремави плочки, а стените — боядисани в маслиножълто; двата дивана, разположени един срещу друг край малката камина, бяха облечени в кремав лен. Наоколо имаше дървени масички, а две високи глинени лампи с кремави абажури бяха поставени върху старинни сандъци от двете страни на камината. На масичката под прозореца бяха наредени последните броеве на „Лайф“, „Пари Мач“, „Тайм“ и „Нюзуик“.

— А сега да се качим горе — предложи Амели и я поведе обратно към хола. Ники покорно я последва по широката и извита бяла стълба, която водеше до четвъртита площадка. От двете страни на площадката се намираха библиотеката и голямата дневна стая. Те бяха боядисани в бяло, с високи камини и светли дъсчени подове, застлани с марокански килими.

Дневната беше обзаведена с френски мебели в стил „провансал“, а диваните и столовете бяха тапицирани в кремаво и цвят на карамел. И тук дъхави цветя пръскаха свежест наоколо; Ники мигновено изпита

приятното усещане за много въздух, светлина и простор, обзе я чувство на ведро спокойствие.

От другата страна на площадката бе претъпканата с книги библиотека, мебелирана с два издути дивана, покрити с тютюнево жълти калъфи. В единия ъгъл Клий бе подредил аудио-визуален кът, снабден с най-съвременна техника — телевизор с голям екран, видеокасетофон, магнетофон и компактдиск. Високо върху етажерките бяха поставени тонколони.

— Господин Клий обича най-много тази стая — съобщи Амели, леко поклащайки глава. След това посочи с пръст тавана. — Остава само един етаж, госпожице, да вървим!

По тясна каменна стълба те се изкачиха до спалния етаж.

Ники откри, че нейният апартамент се намира точно под стряхата на покрива и се състои от спалня, дневна и баня, обзаведени с много усет в основните цветове на къщата — бяло, кремаво и карамелено. Няколко изящни дървени мебели украсяваха дневната, а в спалнята имаше елегантен скрин и старинен гардероб. От бегъл поглед се виждаше, че всичко е комфортно и подредено с изискан вкус.

— Ще ви донеса куфарите — рече Амели, отвори вратите на гардероба и издърпа няколко чекмеджета. — И много ви моля, госпожице Ники, веднага ми кажете, щом имате нужда от нещо. Господин Клий ще бъде много недоволен, ако не се грижа за вас както трябва.

— Благодаря ти, Амели — усмихна се Ники. — Сигурна съм, че няма да имам нужда от нищо повече. Благодаря ти за интересната обиколка из къщата.

— За мен беше удоволствие, госпожице — засия Амели и изчезна надолу по стълбите.

Макар този разговор да се бе състоял само преди четири дни, Ники вече се чувстваше отпочинала. Селската къща и полята наоколо ѝ действаха успокоително и в тази приятна обстановка тя спеше по-добре от всякога.

Дните течаха бавно, вяло и без напрежение, тъй като тя не правеше нищо друго, освен да се разхожда из полето и близката гора и да плува в басейна. Чистият въздух и упражненията заедно с чудесната

кухня на Амели я тонизираха. Вечер четеше, слушаше музика или гледаше френска телевизия и като вострастен новинар не пропускаше новините на Си Ен Ен.

Според Гийом Клий беше инсталирал кабелна телевизия, за да може да следи американските информационни програми.

— Необходими са за работата му, госпожице — намери за необходимо да поясни той и Ники едва успя да сдържи усмивката си.

Тя леко се надигна от дълбокия фотьойл, пресегна се за чаша лимонов сок и отпи малка глътка, като се наслаждаваше на тръпчивия му вкус. През последната седмица на юни времето беше доста топло. Амели току-що ѝ бе казала, че юли и август са най-лошите месеци в тази част на Прованс. „Жега“ беше думата, която употреби. След това Амели изведнъж подхвана разговор за мистрала — сухия северен вятър, който духаше толкова силно, че понякога правеше големи поразии. Спускаше се с фучене и рев по долината на Рона и често бе предвестник на рязко влошаване на времето. Като повечето провансалци Амели беше убедена, че мистралът предизвиква различни болести и оплаквания.

— Животните направо полудяват. И хората също — обясняваше тя с печален глас, докато наливаше на Ники втора чаша кафе с мляко. — Причинява мигрена. И грип. И зъбобол. Ушите също могат да пострадат. А понякога през зимата духа непрекъснато в продължение на цели три седмици. Унищожават имотите на хората. Изкореняват дърветата и чупи керемидите по покривите! Какъв ужасен вятър! — И с типично галско свиване на раменете изтича до кухнята, за да напълни кафеника и да стопли още мляко за Ники.

Както предвиждаше Клий, Ники веднага обикна Амели. Икономката беше ниска, набита и явно доста силна физически. Бе подчертано средиземноморски тип — със смолисточерна коса, прибрана на кок, с черни като маслини очи и загоряло лице. Вечно усмихната и в добро настроение, тя вършеше безбройните си домашни задължения като вихрушка или може би като мистрал. Чистеше, лъскаше, переше и гладеше, печеше хляб, кексове и торти, приготвяше изключително вкусни ястия, постоянно подреждаше прекрасните вази с цветя и декоративните кошници с плодове, пръснати из цялата къща.

И Гийом подобно на Амели беше типичен провансалец. Мургав, с изпръхнало лице, с гарвановочерна коса, тук-таме със сиви кичури, и

с добродушни, леко насмешливи очи. Среден на ръст, мускулест, и той като жена си умееше да се справя с всяка задача енергично и с охота.

Метеше двора, терасата, където се сервираше обядът, чистеше басейна, поддържаше тревата, овощната градина, както и малкото лозе — около петнайсет-двайсет декара — зад къщата. Гийом го пръскаше, кастреше, подрязваше и заедно с Амели и няколко местни помощници береше гроздето, правеше вино и го бутилираше.

— Известна част продаваме. Другата запазваме за нас и, естествено, за господин Клий — обясняваше ѝ той, докато я развеждаше из имението.

Амели и Гийом имаха син, който учеше в Сорбоната в Париж и с когото очевидно много се гордееха; Ники вече бе чувала доста за Франсоа от всеотдайната му майка. Двете им дъщери Полет и Мари бяха омъжени и живееха в селото, а в редките случаи, когато Клий имаше гости, идваха във фермата да помагат.

В деня на пристигането ѝ Клий се обади по телефона от Москва и тогава той нарече Амели и Гийом „солта на земята“. Сега тя знаеше какво е имал предвид. Бяха му предани и се грижеха за фермата, като че бе тяхна собственост. Къщата, в която живееха, беше съединена с основната сграда и за нея се влизаше през една врата откъм кухнята. И тя бе построена от сиво-бежов местен камък, потъмнял с годините, имаше почти същия червен покрив, тежки дървени капаци и боядисани в бяло блестящи врати.

Двете къщи се виждаха добре от мястото около басейна, където беше седнала Ники; струваше ѝ се, че са изникнали направо от земята, като че бяха част от нея. В известен смисъл това беше вярно. Гийом ѝ бе казал, че фермата е била построена преди около сто и петдесет години, и тя действително внушаваше усещането за вечност.

Всичко тук я очароваше и Ники все повече осъзнаваше какво удоволствие е да живееш на село, близо до земята. Вече знаеше защо Клий обича фермата, макар че не можеше да идва толкова често, колкото желаше. През двете години, откакто се познаваха, той рядко споменаваше за това място, но едва сега тя разбра защо гласът му се променя, щом заговори за Прованс.

Действително беше едно невероятно прелестно и спокойно кътче сред този бурен свят.

Ники остана навън почти до шест часа да се наслаждава до насита на залеза на слънцето, което бавно потъваше зад очертанятията на далечните тъмни хълмове. След това взе книгата и очилата и тръгна полека нагоре към къщата по застланата с каменни плочи градинска алея.

Когато се изкачи по тясната стълба до своя апартамент под стряхата, си помисли за Йойо — нещо, което напоследък често ѝ се случваше. Все още не знаеше къде се намира той и това я тревожеше. Двамата с Клий положиха много усилия да го открият в Пекин, преди да отпътуват за Хонконг, но Йойо беше изчезнал. Нямахте ги и другите студентски ръководители. „Минал е в нелегалност“ — ѝ беше казал Клий и тя се надяваше, че е така и че младежът не е арестуван.

Ники остана с екипа си и с Клий още няколко дни в Хонконг с надеждата, че Йойо ще се появи, но това не стана и те трябваше да си заминат.

Единствената ѝ утеха бе, че той знаеше къде да ги намери. Също както Арч и Клий, още при запознанството си с Йойо тя му беше дала визитната си картичка. Надяваше се, че пази адресите им и че ще успее да се измъкне от Китай с парите, които му бяха оставили.

По едно време реши да му пише до Академията за изящни изкуства, но после се отказа, тъй като знаеше, че писмо от западен журналист щеше да му създаде проблеми. Пощата се цензурираше и нейното писмо можеше да му коства не само свободата, но дори и живота.

Ники тихо въздъхна, отвори вратата, която водеше към апартамента и влезе вътре, старайки се да потисне тревогата си за Йойо. Не можеше да стори нищо друго, освен да се моли за него и горещо да се надява, че все още е жив и че ще намери начин да избяга на Запад.

Пронизителен писък я изтръгна от кошмара.

Писъкът прокълтя в спалнята и разцепи мозъка ѝ, сякаш тя самата беше извикала. Ники подскочи рязко и се събуди, обляна в пот. Наведе глава и се заслуша, като примигваше с очи и се опитваше да свикне с полумрака на стаята.

Не се чуваше звук, освен слабото цъкане на часовника върху нощната ѝ масичка и шумоленето на листата, докосващи стъклата на прозорците.

Дали тя самата бе извикала, сепната от този ужасен сън? Или е бил някой друг? Някой отвън? Нямаше представа. Стана от леглото и отиде до прозореца.

Погледна навън и видя, че небето е тъмно и безоблачно. Пълната луна беше увиснала над старата конюшня и обливаше със сребърно сияние целия двор — кипарисовото дърво, старата ръчна количка, пълна с пръст и засадена с цветя, пейката и стъпалата, които водеха към овощната градина. Ала наоколо беше съвсем пусто и не бе възможно някой да е идвал. Освен писъкът да се беше изтръгнал от нея самата.

Макар че нощта беше топла, Ники леко потрепери, дръпна се от прозореца и се върна в леглото си, силно обезпокоена от кошмара, който току-що бе преживяла. Мушна се в чаршафите и ги омота около голите си рамене, опитвайки се да заспи.

Но не успя и след като дълго остана будна, измъкна се отново от леглото, облече памучния си пенъоар и слезе в библиотеката. Запали лампата, включи телевизора и се изтегна на дивана. Реши, че щом не може да заспи, по-добре е да погледа Си Ен Ен.

Когато обзорът на международните новини приключи и емисията премина на вътрешни теми за фермерите в Средния запад, вниманието ѝ за миг се отклони и мислите ѝ отново се върнаха към кошмарния сън. Беше свързан с Клий и тя постепенно успя да си припомни и най-малката подробност.

Намираше се в огромна пустиня. Беше топло и приятно и макар да бе сама, не изпитваше никакво чувство на страх. Беше доволна. Бавно се изкачи по една пясъчна дюна и когато стигна върха ѝ, видя оазис. Понеже беше много жадна, втурна се надолу по дюната, наведе се и започна да пие. Както гребеше с ръце, изведнъж забеляза във водата следи от кръв. Ужасена се дръпна назад, но тъкмо в този момент видя смачкано списание, опръскано с тиня и кръв. Беше някакъв стар брой на „Лайф“. Грабна го и веднага зърна снимката на Клий. В надписа под нея се съобщаваше, че е мъртъв — убит при изпълнение на служебния си дълг. Не се казваше нито къде е убит, нито кога, а на корицата на списанието не бе отбелязана датата. Обезумяла, макар че се намираше под палещите лъчи на пустинното слънце, усети, че я побиват тръпки. Изправи се и се втурна да търси Клий. Беше сигурна, че е жив и е някъде наблизо.

Вървя доста дълго и изведнъж разбра, че вече не е в пустинята. Беше ранна зимна утрин и тя бе навлечена с дебели, топли дрехи. Всичко наоколо беше осеяно с убити, с кървави следи от война и разруха. Клий вървеше в мъглявината към нея. Хвана я за ръка и ѝ помогна да мине между мъртвите тела. Неочаквано двамата зърнаха един джип и Клий извика:

— Гледай, Ник! Ще можем да избягаме с него!

Той се втурна напред и тя го последва, но се спъна и когато се изправи, него вече го нямаше. За секунда онемя, но след това бързо се съвзе и тръгна да го търси между убитите войници. Ала напразно.

Трупове се стелеха на километри, наоколо бе тихо и ѝ се струваше, че се намира на края на света. Видя две тела едно до друго. Изтича, обърна студените им мъртви лица, за да види дали някое от тях не е на Клий, и изведнъж се отдръпна сякаш поразена от гръм. Единият беше Йойо, а другият — Чарлс Девъру.

Обърна се и започна да тича, като в желанието си по-бързо да избяга от тази касапница постоянно се спъваше о

мъртъвците. В един момент погледна ръцете и дрехите си и забеляза, че са покрити с топла, лепкава кръв. Ужасена и отвратена, загубила всякаква надежда да намери Клий, неочаквано стигна края на бойното поле.

Сега се разхождаше край някакъв морски бряг, покрит с бял пясък. Под едно палмово дърво беше изоставен онзи джип, който беше видяла преди. Погледна към тъмното синьо море и на повърхността на водата видя човешко тяло. Нима това беше Клий? Направи й знак. Той беше! Жив! Тя се хвърли към морето. Водата беше ледена, но необичайно плътна, като машинно масло. Плуването бе мъчително. Внезапно разбра, че морето не е синьо, а червено. Море от кръв.

Клий протегна ръка към нея. Тя също. Пръстите им бяха само на сантиметри разстояние. И докато се мъчеше да го докосне, той започна бавно да потъва, докато изчезна съвсем.

Точно в този момент тя се събуди от пронизителен писък. Беше нейният глас. Сега вече знаеше. Побиха я тръпки и й стана студено. Пристегна пенъоара си и отиде до малкото барче, разгледа вината и извади бутилка бургундско.

Спомни си нещо смътно, после разпозна етикета. Беше една от марките, които Чарлс внасяше от Франция. Постави бутилката върху сребърен поднос. След това я взе и си наля малка чаша. Отпи и бавно се върна на дивана.

Ники не разбираше от сънища, но беше достатъчно информирана, за да съобрази, че кошмарът ѝ е бил просто израз на натрупани впечатления в нейното подсъзнание. Преди няколко години майка ѝ бе казала, че хората най-често сънуват нещата, от които се страхуват, тъй като по време на сън подсъзнателното у човека излиза на преден план. Така че не ѝ бе трудно да анализира съня си. Тя наистина се боеше за живота на Йойо, безпокоеше се за Клий, който като военен фотограф беше изложен на постоянна опасност и всеки момент можеше да бъде убит.

Всичко е лесно обяснимо, каза си тя, като отпи още една глътка от виното. Напоследък се тревожеше много и за двамата и беше напълно естествено те да заемат важно място в нейното подсъзнание. Но защо и Чарлс Девъру присъстваше в този кошмар? Вероятно защото в момента тя се намираше във Франция, където двамата бяха пътували заедно и откъдето той често купуваше вина за фирмата си. Където бяха прекарали заедно онези две седмици...

Колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше, че бе сънувала тези трима мъже, защото те силно я вълнуваха, всеки по свой начин.

Клий гледаше съсредоточено десетината негатива, подредени върху голямата светеща кутия, в парижкия си офис. След няколко минути той се обърна към Жан-Клод Рош, директор на фотографската му агенция „Имаж“:

— Мисля, че това момче е същинско откритие, снимките наистина са хубави. Страшно хубави. Нека дойде при мен колкото може по-скоро. Бихме могли да използваме и някой друг добър местен фотограф, тъй като ще имаме повече работа, отколкото предполагахме.

Жан-Клод изглеждаше доволен.

— Марк Вилие е наистина страхотен, Клий. Прозорлив, агресивен и същевременно свръхчувствителен. И също като теб безстрашен. Сигурен съм, че ще го харесаш, как да ти обясня, той е... много приятен.

— Чудесно. Ако се съди по тези фотографии, работата му е превъзходна. Давай по-нататък. Имаме ли още нещо?

Жан-Клод поклати отрицателно глава.

— Не, всичко е наред. Задачите за следващата седмица са на бюрото ти. Включени са всички, с изключение на теб. Оставил съм те без ангажименти.

— Много добре. Бих могъл да си почина няколко дни след Пекин и Москва — зарадва се Клий на перспективата за малко свободно време. Обърна се, събра негативите и ги подаде на Жан-Клод.

— Благодаря ти — рече Жан-Клод, като ги поставяше в един голям плик. — Отивам у Марк и ще му кажа да дойде утре сутринта. Удобно ли ти е?

— Разбира се. Впрочем как стои въпросът с ангажимента ми към „Лайф“?

— Ще имат нужда от теб за около три седмици, от края на юли до средата на август. Искат първо да идеш във Вашингтон и да направиш снимки на президента и на госпожа Буш, „Лайф“ има тази привилегия.

— Да, ясно. През юли конгресът все още заседава, а през август Буш вероятно ще бъде или в Кемп Дейвид, или в Кенебънкпорт. А кой ще е следващият ми обект?

— Не са споменавали нищо, но искат да направиш няколко специални материала. Казах, че ще им съобщя възможно най-рано датата на пристигането ти. Те трябва да я потвърдят своевременно на Белия дом. Така че кога смяташ да пътуваш?

— Вероятно около четиринайсети. — Клий отиде до бюрото си. — Попитай Марк Вилие дали би могъл да дойде утре рано, около седем и половина — осем.

— Разбира се. — Жан-Клод тръгна към вратата, но преди да излезе, се извърна към Клий. — Няма проблем, ще дойде по всяко време, когато пожелаеш. Той мечтае да работи с тебе, Клий. Ти си негов кумир.

Клий се усмихна, без да каже нищо. Беше му добре известно какво означава да направиш от някого кумир.

Неволно обърна очи към снимката на Робърт Капа, окачена на стената заедно с няколко други. Прониза го онази позната болка, която обикновено изпитваше, щом зърнеше неговия образ. Единственото нещо, за което съжаляваше в живота си, беше, че никога не се бе срещал с Капа. Роден бе твърде късно, а трагичната смърт на големия фотожурналист беше толкова преждевременна...

За момент погледът му попадна върху книжата на бюрото и той взе да рови из тях без особен интерес — нещо характерно за него. Канцеларската работа не беше силната му страна; всъщност тя го отегчаваше. Защица заедно писмата, драсна набързо върху едно от тях: „Луиз, справи се с всичко това както намериш за добре“ и постави купчинката при текущата кореспонденция.

Погледна часовника си и видя, че е почти шест. Ако искаше да отложи вечерята с приятелите си Хенри и Флорънс Девън, трябваше да действа незабавно. Хенри беше писател, работеше в парижкото бюро на „Тайм“ и Клий му се обади по директния телефон. Звъня дълго, докато накрая Хенри вдигна слушалката и се чу дрезгавият му глас с бостънски акцент:

— Ало, да?

— Хенк, обажда се Клий.

— Клий, само, моля те, не ми казвай, че отлагаш вечерята!

— Съжалявам, но се налага, Хенк. Нищо не мога да направя.

— Фло покани онзи фотомодел на Лакроа, не си спомням името й, но е страхотна. Нали няма да пропуснеш възможността да я видиш?

— Престанете да ми уреждате срещи! — Клий реагира леко раздражено, но след това се засмя. — Просто няма начин да успея тази вечер. Имам много важна среща.

— Не се съмнявам. Знаем ги тези важни срещи...

Без да се увлича в спор с него, Клий подметна сдържано:

— Известно ми е, че за да избегне провал, Фло кани обикновено поне още двама души. Сигурен съм, че моделът на Лакроа няма да остане без мъжка компания.

— Вярно. Ала Фло искаше именно ти да се срещнеш с нея, Клий.

— И това ще стане, но друг път. Тази вечер просто не мога. Какво ще кажеш за утре, да обядваме заедно?

— Няма как. Ще летя за Ница. Работя върху един материал за семейство Грималди от Монако и трябва да взема няколко интервюта в Монте Карло — рече Хенк.

— Тогава ми се обади, когато се върнеш, и ще наваксаме пропуснатото.

— Дадено. Клий?

— Кажи, Хенк?

— Ще ни липсваш довечера.

— И вие ще ми липсвате. Моля те, извини ме пред Фло и я целуни от мен. — Остави слушалката и си каза наум, че на другата сутрин трябва да изпрати цветя за Флорънс. Взе телефона и позвъни отново. Женски глас отговори моментално.

— Ти ли си, Мел?

— Здравей, Клий, какво има?

— Нищо особено... Мел, аз...

— Предполагам, че отменяш срещата.

— Слушай, скъпа, съжалявам, но е пристигнал един редактор от Щатите и...

— Трябва да те види още тази вечер, защото пътува утре рано сутринта, а е жизнено необходим на агенцията — довърши тя вместо него, като че ли знаеше предварително какво ще каже.

— Точно така, позна.

— Защо не минеш след това, Клий?

— Ще бъде прекалено късно.

— Няма значение.

Настъпи кратка пауза.

— Предпочитам да се видим в края на седмицата, Мел, ако разбира се, си свободна. Какво ще кажеш тази събота да излезем да се поразходим с кола извън града и да вечеряме някъде заедно?

— Съгласна съм — въздъхна тя, — но не мога да си обясня защо си позволяваш да се държиш така с мен, Кливланд Доновън? Ако някой друг ми беше погодил подобен номер, нямаше да му се размине така лесно.

— Защо?

— Ами защото постоянно гледаш да се измъкнеш.

— Е, добре. Мога ли да смятам, че сме се уговорили за събота вечер?

— Мисля, че вече казах „да“.

— Тогава ще ти се обадя утре и те моля да ме извиниш. — Сбогува се и затвори телефона. Утре ще изпратя на Мел цветя от „Лашом“, помисли той. Вдигна крака на бюрото, облегна се назад и затвори очи.

Клий почувства облекчение, че успя да отмени вечерята с Фло и Хенк, както и срещата си с Мел с помощта на няколко безобидни лъжи. Разбира се, че не беше ангажиран служебно, но пък и нямаше никакво настроение да вечеря нито с Девънови, нито с приятната и симпатична Мелани Лоу, която определено харесваше. Искаше му се да бъде сам, имаше много неща, върху които трябваше да помисли. Ето защо остана много доволен, когато Жан-Клод му съобщи, че го освобождава от ангажименти през следващата седмица, преди да отпътува за Щатите, за да изпълни поръчката на „Лайф“. Това щеше да му даде възможност да си почине и да се съсредоточи върху решаването на някои свои лични проблеми. Напоследък един от тях го занимаваше особено силно.

Клий стана, облече самото си и се отправи към вратата. Спря за миг и се загледа в портрета на Капа. От всички негови фотографии, независимо дали в цивилни или военни дрехи, тази му беше любимата. На нея Капа и Дейвид „Чим“ Сиймър бяха седнали на железни градински столове, наред разделенен парижки площад от началото на петдесетте години. Капа беше по шлифер, леко усмихнат, в очите му

играеха подигравателни пламъчета, от устата му висеше цигаре. Едната му ръка лежеше върху коляното, виждаха се дългите изящни пръсти, от които Клий винаги се бе възхищавал. Колко загадъчно красив беше Капа на тази снимка.

Строгите мъжествени черти, гъстата черна коса и чувствените устни го правеха наистина невероятен.

Освен че имаше привлекателна външност, той беше изключително елегантен и чаровен и за Клий не беше трудно да си обясни защо Ингрид Бергман и толкова други жени са били лудо влюбени в него. Всички, които бяха писали за Капа, изтъкваха смелостта и дръзновението му на фотограф, представяха го като състрадателна личност и голям хуманист. Веднъж британското списание „Пикчър Пост“, което вече не излиза, беше поместило снимка на Капа с текст под нея: „Най-големият военен фотограф в света“. Това бе самата истина и тя му струваше живота.

Капа паднал убит по време на френско-виетнамската война, на 25 май 1954 година, край град Дончитон, от една мина, поставена от Виетмин, на малко тревисто възвишение, близо до една дига. Бил е само две години по-възрастен от мен, пресметна Клий, като си мислеше колко преходно е всичко.

През 1955 година списание „Лайф“ и Задокеански пресклуб Америка учредиха наградата „Робърт Капа“ за най-добър фотографски репортаж от чужбина, изискващ изключителна находчивост и смелост. Клий спечели наградата със снимките си от войната в Ливан и тя се превърна в най-скъпото му притежание. Беше в специална кутия, подплатена със синьо кадифе, и той я постави върху една етажерка непосредствено до снимката на Капа, малко встрани от другите международни награди, които някога бе печелил.

Клий вдигна капака, погледна я и за кой ли път се опита да си обясни каква е причината да чувства толкова близък човек, когото никога не бе познавал. Беше силно озадачен, но без съмнение, макар и не между живите, Капа бе личността, оказала му най-силно влияние.

В коридора се чу гласът на Жан-Клод. За миг Клий забрави за Капа и излезе да види какво става.

— Хей, момчета, нещо ново? — попита той, като се приближи до Жан-Клод, който оживено разговаряше с Мишел Белон, талантлив фотограф и съдружник в агенцията.

— Нищо — каза Мишел и намигна на Клий.

— Прав е, нищо особено — намеси се Жан-Клод. — Просто обсъждаме достойнствата на различните ресторанти. Трябва да решим къде да дадем вечеря на Стив — обясни той, имайки предвид друг сътрудник на „Имаж“.

— Е, и какво предлагате? — попита Клий. — Може би моят глас ще е решаващ.

Когато най-после Клий напусна бюрото на „Имаж“ на улица Дьо Бери, вече се здрачаваше.

Както вървеше по посока на Шанз-Елизе, вдигна глава и погледна небето. Беше наситено синьо, почти електрик, с бели отблясъци.

Часът за вълшебства, каза си той, използвайки термин от киното, добре характеризиращ това време на деня, особено предпочитано от филмовите режисьори и оператори като най-подходящо за снимане.

Когато стигна до Шанз-Елизе, спря, обгърна с поглед огромния булевард от край до край и някъде в далечината съзря Триумфалната арка. Френският национален флаг беше спуснат по средата на арката, изкусно осветен от прожектори, надиплен от повеея на вятъра. Клий си помисли, че това е може би най-величествената гледка, която някога се бе откривала пред очите му; целият град изглеждаше особено тържествен. Голяма част от монументалните старинни сгради бяха внимателно почистени за честването на двестагодишнината от Френската революция.

Клий зави наляво и тръгна по булеварда. След като бе стоял цял ден в бюрото, сега изпитваше особено удоволствие да се раздвижи, а и поначало, когато не беше в командировка, винаги се чувстваше малко притеснен. Във всеки случай Париж беше неговият любим град.

Когато го видя за пръв път, беше само на осемнайсет години и още тогава го обикна. Мечтаеше да работи в Париж заради Капа, който бе прекарал дълги години във френската столица и през 1947-а заедно с „Чим“ Сиймър и Анри Картие-Бресон беше основал агенцията „Магнум“. Капа му беше кумир от петнайсетгодишна възраст, когато още живееше в Ню Йорк. През 1965 година прочете голяма статия за великия фотограф в едно специализирано издание и оттогава не престана да се интересува от всичко, свързано с живота му.

Клий направи първите си стъпки във фотографията на деветгодишна възраст с един евтин фотоапарат, подарен за рождения му ден от неговите родители. Още като дете снимките му бяха толкова

необикновени, че поразяваха с талантливото си изпълнение. Майка му и баща му, както и сестрите му Джоан и Кели, бяха негови доброволни жертви, готови да правят каквото поиска, по всяко време на деня и нощта, а при семейни тържества да изпълняват ролята на фотомодели.

По природа надарен, чувствителен, интелигентен и много възискателен в работата си, всъщност той бе самоук. От юношеска възраст фотографията беше негова страст, тя изпълваше целия му живот и през следващите години отношението му към нея ни най-малко не се промени.

През 1968-а Клий за пръв път откри Париж за себе си и бе за пленен от чара и красотата му. Още тогава реши, че един ден на всяка цена ще живее в този град. Върна се в Ню Йорк с твърдото намерение да бъде втори Робърт Капа, ако, разбира се, това изобщо беше възможно.

По онова време Клий вече втора година работеше в ателието на един художник — фотограф в Манхатън. По-късно с помощта на познат на баща му бе назначен за стажант фотограф в „Ню Йорк Пост“. Много бързо успя да си извоюва име във вестника и оттогава започна професионалният му възход.

През същия период посещаваше няколко пъти седмично вечерни курсове по френски; знаеше, че езикът ще му бъде необходим, за да осъществи амбицията си да живее и работи в Париж. На двацет и една години вече владееше френски отлично. Освен това в много отношения беше значително по-способен от някои от най-утвърдените ветерани на новинарския бизнес.

През 1971 година последва назначение в редакцията на „Ню Йорк Таймс“, но когато навърши двацет и три години, Клий напусна вестника. Беше решил да стане пътуващ фотожурналист за Европа и да работи като извънщатен сътрудник на американски и английски издания.

Естествено, той се установи в Париж и две години по-късно, само двацет и пет годишен, създаде „Имаж“. Взе двама свои колеги за съдружници, нае трима асистенти, една секретарка и Жан-Клод, който управляваше агенцията. Съдружници му бяха Мишел Белон — французин, и Стив Карвели — американец от италиански произход. Няколко месеца след учредяването на „Имаж“ като четвърти партньор към тях се присъедини лондонският фотограф Питър Найлър.

Още от самото начало „Имаж“ си извоюва авторитет, бързо получи няколко големи международни поръчки с високи хонорари за звездите фотографи и спечели цял куп награди. След четиринайсет години агенцията продължаваше да работи успешно с четиримата си първоначални съдружници, няколко щатни фотографи и допълнителен брой асистенти и секретарки. „Имаж“ се бе превърнала в една от най-реномираните фотоагенции в света.

Клий знаеше, че родителите му са разтревожени и леко обидени от решението му да остане да живее в Париж, и той ги разбираше, но нямаше намерение да променя начина си на живот. Негово право беше сам да го определя. През първите години те често го посещаваха, а когато той самият се връщаше в Ню Йорк, гледаше да прекарва с тях колкото може по-дълго време. И все още го правеше, стига да имаше възможност.

Въпреки че не бе изпълнил желанието на родителите си да следва и бе предпочел да се посвети на фотографския бизнес, двамата с баща си останаха добри приятели. Американец второ поколение от ирландски произход, с аналитичен ум и дар слово, баща му Едуард Доновън бе високоуважаван адвокат в Манхатън в областта на криминалното право. През 1981 година той почина неочаквано от инфаркт и Клий също като майка си и сестрите си почувства остро загубата му. Тед Доновън обичаше семейството си, беше предан съпруг и чудесен баща.

За негово голямо облекчение майка му понесе мъжествено кончината главно поради това, че си отклоняваше вниманието с грижи по децата на сестрите му. И Джоан, и Кели бяха омъжени, двете общо имаха три дъщери и един син. Внуците бяха станали смисъл на живота за Марта Доновън и това, изглежда, я успокояваше.

Клий мислеше за майка си в момента, когато махна с ръка, спря едно такси и подаде адреса на шофьора. Трябваше да ѝ съобщи, че ще бъде в Ню Йорк през втората половина на юли и че ще могат да се виждат по-често. Това, естествено, щеше да я зарадва, както радваше и самия него. Между двамата съществуваше трайна близост и той знаеше, че майка му постоянно се тревожи за него, особено когато пътува в командировка из зона на военни действия: Това беше една от причините винаги да търси начини да ѝ се обажда, където и да се намираше.

След няколко минути таксито зави по улица Жакоб в онова очарователно място на Париж, известно като Латинския квартал. Тук в една стара красива сграда на четвъртия етаж живееше Клий.

Той седна на дивана в полуосветения хол. От грамофона тихо се носеше музика на Моцарт. Самотен, с чаша бира в ръка, Клий потъна в мисли за собствения си живот.

Никол Уелс. Няколко пъти повтори името ѝ. За него тя се бе превърнала в сериозен проблем. Проблем от жизнено значение, който не го оставяше на мира.

В продължение на две години те бяха приятели, добри приятели в най-хубавия смисъл на думата.

Но откакто спаси живота ѝ в Пекин, в душата му нещо се преобрази. Вече не мислеше за нея само като за близка приятелка, а и като за жена, която харесва и желае да ухажва. За пръв път разбра това, когато я прегърна на стъпалата пред Паметника на героите, след като беше успял да я изтръгне изпод връхлитащите танкове. Всъщност беше толкова развълнуван от случилото се, че силите му го напуснаха, в миг го заля неподозирани изблици на емоции и той не бе в състояние да пророни нито дума. Ники му благодари, а Клий извърна главата и към себе си и надникна в признателните сини очи.

След като напуснаха Хонконг, той се опита да забрави, но не успя. Постоянно изпитваше някакво вътрешно напрежение, в чиито причини ни най-малко не се съмняваше. Отначало двамата с Ники се обичаха като брат и сестра. Сега обаче чувствата му бяха по-различни и това го смущаваше.

Преди всичко в никакъв случай не искаше да се обвързва с която и да било жена, да се ангажира с женитба, а впоследствие и с деца. Смяташе, че не би било лоялно от негова страна, като знаеше опасностите, свързани с работата му на военен фотограф. Освен това не беше готов да се откаже от интересния си начин на живот, изпълнен с много пътувания и приключения. Имаше и нещо друго — ценеше свободата си и не желаше да бъде притиснат от бремето на семейните задължения. И ако трябваше да бъде честен докрай — дълбоко в себе си бе убеден, че е ерген по призвание.

Що се отнася до Ники, за него тя беше чудесна приятелка, но надали най-подходящата любима. Бе прекалено объркана и сложна натура. Съществуваха и някои проблеми от обективен характер: тя живееше от другата страна на океана и бе една от звездите на американската телевизия. Едва ли това бяха най-подходящите предпоставки за хармонична любов.

От дълго време Клий подозираше, че животът на Никол Уелс е непрестанна битка на три фронта — професията ѝ на военен кореспондент, политиката на Ей Ти Ен и собственото ѝ наранено сърце.

Освен това знаеше, че макар и безнадеждно, тя все още обичаше Чарлс Девъру, въпреки че откакто се познаваха, никога не бе споменавала дума за него. Тази дискретност му се струваше странна — още повече, че двамата бяха близки приятели.

Арч Левърсън се бе постарал да му обясни ситуацията, така че той горе-долу имаше представа за случилото се. Според него, а и по мнението на Арч, Девъру бе постъпил доста подло. Клий отдавна беше забелязал, че надарени и способни жени като Ники често не проявяват особена проникателност спрямо мъжете. Обикновено се влюбват в мръсници.

Часовникът върху мраморната камина удари девет. Клий се сепна и осъзна, че през цялото време, откак се бе върнал от агенцията, беше мислил само за Ники.

Какво, за бога, да правя с нея?

Този въпрос го измъчваше от известно време, ала сега внезапно му хрумна, че просто не трябва да прави нищо. Навярно тя изобщо не подозира промяната в неговите чувства. Ако беше достатъчно разумен и сдържан, Ники може би никога нямаше да я усети. Всичко беше толкова просто, щеше да се отнася към нея както досега, като към най-близък приятел. При сегашните обстоятелства това беше идеалното решение. Когато се срещнеха, просто трябваше да се държи както преди и всичко щеше да е наред.

Поуспокоен, че най-накрая е успял да реши проблема, който го терзаеше още от Пекин, Клий стана и отиде в кухнята, взе нова бутилка от хладилника и я отвори.

Когато минаваше през фоайето, телефонът иззвъня и той вдигна слушалката.

— Ало?

— Здравей, Клий, аз съм.

— Ники! — Така се зарадва, като чу гласа ѝ, че едва не падна. Отпусна се тежко в най-близкия фотьойл. — Как е в Прованс? — попита малко неуверено, доволен, че е на стотици мили от нея и че тя не би могла да долови спонтанната му реакция.

— Много е спокойно и аз се чувствам прекрасно. Толкова е тихо и слънчево, а и ти беше напълно прав — действително се нуждаех от почивка. Клий, влюбих се във фермата, много е красива и приятна за живеене. Направил си нещо наистина чудесно! — Тъй като той не отрони звук, тя незабавно продължи: — Надявам се, че не съм позвънила в неудобно време.

— Не, не — успокои я Клий, дошъл най-сетне на себе си. — Радвам се, че ти харесва, Ник. На сестра ми Джоан ще ѝ бъде много приятно да го чуе, тъй като тя лично се грижи за фермата, ремонтира я, боядисва я.

— А пък аз си мислех, че притежаваш скрити таланти — засмя се Ники с типичния си гърлен смях, който му прозвуча доста сексапилно.

— Колко време смяташ да останеш в Прованс?

— Не зная. Отначало мислех само една седмица, но навярно ще поостана още малко. Клий, не би ли могъл да прескочиш за няколко дни? Ще ми правиш компания, ако, разбира се, не си ангажиран с нещо друго.

— Много бих искал, Ник, но съм затрупан с работа. Агенцията е залята с поръчки.

— Жалко...

— Извинявай, но съм се захванал с нещо спешно, ще ти се обадя малко по-късно. Предполагам, не си лягаш рано?

— Не се притеснявай. Звънни ми, когато се освободиш. Дочуване. — Тя затвори, преди той да смогне да каже още нещо. Стана му неприятно, че се държа толкова грубо и нетактично. Почувства се неловко, а и беше смутен от еротичните мисли, които нахлуха в съзнанието му, докато говореше с нея по телефона.

В много отношения Ники беше удивителна личност. Когато я срещна за пръв път в Бейрут преди две години, реши, че е най-елегантната жена, която бе виждал — красива, изискана дори в

смачканото си сафари и много фотогенична. Тогава я беше оценил като Грейс Кели на осемдесетте и деветдесетте години. Притежаваше изтънчена и излъчваща самообладание външност, която лесно би могла да отблъсне някои мъже, но всъщност по характер беше открита и много сърдечна. Дълбоко в себе си Клий бе убеден, че Ники е страстна и романтична по природа, но болката, която ѝ бе причинил Девърю, я бе направила скептична и хладна към мъжете.

По-рано това изобщо не го интересуваше, защото двамата бяха приятели и нищо повече. А и когато се запознаха, той имаше връзка с друга жена.

Но сега нещата бяха съвсем различни; всичко, свързано с нея, вече бе от значение за него. Макар че не би трябвало, защото знаеше, че най-разумното е да останат просто приятели.

Клий скочи, изтича до кухнята, отчупи парче франзела и си направи сандвич. Започна да се разхожда нервно, като дъвчеше усилено и отпиваше от време на време от бутилката.

И въпреки че полагаше огромни усилия да я изтръгне от съзнанието си, мислите му продължаваха да кръжат около Ники Уелс.

В десет часа ѝ се обади, като се мъчеше гласът му да прозвучи естествено и приятелски. Говориха двайсетина минути, той ѝ разказа за Марк Вилие и за интервюто, което беше планирано за следващата сутрин. Обсъдиха и предстоящата му командировка до Щатите във връзка с поръчката на „Лайф“. И както обикновено, отвориша дума за Йойо, от когото все още нямаше известие.

Преди да се сбогуват, Клий измънка:

— Съжалявам, ала няма да дойда, Ник. Единственото, което желая, е да си почина няколко дни на слънце в твоята компания, но какво да се прави, дългът ме зове, имам прекалено много работа.

— Не се притеснявай, Клий — рече тя закачливо. — Честно казано, аз наистина те разбирам.

Когато затвори телефона обаче, той никак не беше сигурен дали разбира сам себе си. Остана за момент дълбоко замислен, с ръка върху телефона. В близките дни нямаше нищо планирано освен утрешната среща с Вилие и тази с Мел в събота вечер. Наистина би могъл да отиде в Прованс за един по-дълъг уикенд.

Въздъхна, като си помисли за Мел. Постоянно отлагаше срещите си с нея по един или друг повод и от негова страна това бе крайно несправедливо. И все пак, ако не нещо друго, то поне досегашната му връзка с Мел би трябвало да му подсказже, че макар и много очарователна, тя не бе в състояние да събуди у него по-дълбоки чувства. Ако беше напълно искрен, би трябвало да признае, че всъщност само я харесва и никога не би могъл истински да се влюби в нея.

Мислите му отново се върнаха към Прованс. Нямаше съществена причина, която да му попречи да замине. А може би не беше точно така. Имаше такава причина и тя се казваше Ники Уелс.

Очевидно беше забравил и за взетото преди малко решение да запази отношенията си с Ники такива, каквито бяха от самото начало на запознанството им — платонични. Нямаше никакво намерение да го променя, нито пък да посещава фермата в края на седмицата. Защо трябваше да разкрива пред света своята уязвимост? Естествено, по-добре беше първо да овладее чувствата си, да изчака да стихнат, да се успокои и чак тогава, да я види.

Уикенда ще прекара с Мел. Ще продължи връзката си с нея дотогава, докато и двамата желаят това. Мел определено му харесваше, беше мила, чаровна и без особени претенции. Освен това с нея му беше приятно, харесваше нейното изострено чувство за хумор, безгрижното ѝ поведение и интелигентност. А Ники ще си остане негова другарка по съдба, с която ще продължи да споделя толкова много неща, но в съвършено друга област. Той знаеше, че не бива в никакъв случай да излага на опасност тяхното приятелство, на което толкова държеше.

— Това, което казва Гийом, е самата истина, госпожице Ники — убеждаваше я Амели. — Скоро ще стане много горещо. Непоносимо горещо. Мисля, че денят не е подходящ за посещение в Арл. — Амели погледна към небето и повтори още веднъж: — Горещо, да.

Ники извърна глава и проследи погледа ѝ. Небето беше толкова яркосиньо, че чак очите я заболяха. Премига няколко пъти и си сложи слънчевите очила.

— Щом мислиш, че не трябва, няма да отида — промърмори тя, като реши, че е най-добре да послуша своите домакини. Амели и Гийом познаваха отлично климата и всичко, свързано с Прованс; откакто бе дошла, не ѝ бяха дали нито един погрешен съвет.

— Прекалено горещо е за разходка из града — продължи Амели с жест, който не търпеше никакви възражения. По-добре е да останете тук. Да поседите на сянка под дърветата, да поплувате в басейна и да се поразходите. Това е най-доброто, което човек може да направи в такъв ден, госпожице Ники.

— Точно така ще постъпя — усмихна се Ники. — Благодаря ти за съвета. Оценявам го високо.

Беше петък, осем часът сутринта. Двете жени стояха на сред ливадата, която се простираше от единия край на терасата до басейна в дъното на градината. Слънцето блестеше ослепително в чистото лазурно небе, а въздухът трептеше от силната горещина. Нищо не помръдваше — нито тревата, нито листата. Даже птиците бяха необичайно притихнали, скрити между сенчестите клони на дърветата.

Амели изпъна снежнобялата си престилка, погледна Ники и попита:

— Какво ще желаете за обед?

— Амели, ами аз току-що закусах — засмя се Ники. — Трябва да престанеш да ме тъпчеш. Започвам да приличам на онези патици, дето ги угояват насила заради пастета от черен дроб.

Амели поклати глава в знак на несъгласие и възкликна:

— Госпожице Ники, та вие сте толкова тъничка! — Тя разтвори широко ръце и обгърна внушителното си провансалско тяло. Намигна и в гласа ѝ прозвучаха игриви нотки. — Мъжете обичат да има какво да хванат, не е ли така? Разбира се, това е мое лично мнение.

— Може би си права — засмя се Ники. — Но много те моля, нека бъде нещо леко за обед. Прекалено горещо е.

— Ще приготвя най-подходящото ястие за този сезон — успокои я Амели. — Вчера Гийом купи чудесни пъпеши от Кавайон, най-хубавите пъпеши във Франция, госпожице. Толкова са сладки — като мед. Мммм! — Амели целуна върха на пръстите си и продължи: — Изстуден пъпеш, след това салата, а за десерт — ванилов сладолед.

— Благодаря ти, звучи чудесно. Само, Амели, моля те, вместо сладолед предпочитам чай с лед.

— Както кажете, госпожице Ники! — Амели се усмихна сърдечно. — Извинете ме, но е време да отида в кухнята. Имам още толкова много работа, а трябва да помисля и за вечерята ви. Нищо калорично, не се безпокойте. — С тези думи тя се изкачи по стълбите, които извеждаха на терасата, и забърза към къщата.

Развеселена, Ники гледаше след нея и поклащаше глава. Нямаше никакво съмнение, че Амели бе решила на всяка цена да я поохрани. Ники се обърна и тръгна надолу по тясната пътека, покрита с плочи, към басейна в самия край на градината. Всичко беше изкусно проектирано и се вписваше съвсем естествено в местния пейзаж. Само на няколко метра от басейна групи дървета оформяха малка горичка, в която посадените тук-там цветя създаваха илюзия, че са диви.

В дълбоката сянка на дърветата Гийом всяка сутрин нареждаше няколко плетени стола, старомодни шезлонги и леки ниски масички. Ники беше открила, че това бе най-прохладното кътче в градината, защото винаги подухваше лек ветрец. Това беше и любимото ѝ място за четене.

Когато минаваше през горичката, се засмя, като си помисли как Амели се грижеше за нея и я глезеше като дете. И тя, и Гийом правеха всичко, за да ѝ угодят. Обгърната с толкова внимание, тя се чувстваше чудесно отпочинала, но понеже вече цяла седмица беше сама, взе малко да ѝ доскучава.

Предната вечер беше споделила това с майка си по телефона. Майка ѝ реагира учудено:

— О, господи! Как можеш да скучаеш в Прованс, скъпа! Има толкова много неща, които си заслужава човек да види там! Крайно време е да останеш на едно място поне за малко и да си поемеш дъх. Та ти не се спиращ — постоянно обикаляш света да търсиш сюжети за тия твои предавания.

— Мамо, как можеш да говориш такива неща? — изненадано отвърна Ники. — Нима и ти не си правила същото на моята възраст? Но на теб и това не ти стигаше, ами постоянно влачеше и мен със себе си.

— Трогната съм — засмя се майка ѝ. — Но няма да скрия, скъпа, баща ти и аз сме на мнение, че е крайно време да понамалиш темпото. Вече десет години се занимаваш само с войни, въстания и революции, постоянно си в центъра на катастрофални събития във всички точки на земното кълбо. И само като си представя, се разтрепервам при мисълта за това, което си преживяла, и за рисковете, на които си се излагала... — Тук майка ѝ замълча, последва кратка пауза и Ники нежно попита:

— Мамо, нима искаш да кажеш, че според вас двамата с татко е по-добре да престана вече да работя като военен кореспондент?

— Баща ти и аз нямаме намерение да се бъркаме нито в личния ти живот, нито в кариерата ти. Но съм сигурна, че би трябвало вече да изпитваш умора. А и опасностите са твърде големи.

— Мамо, не забравяй, че имам ангел — пазител — засмя се Ники.

Елиз Уелс се направи, че не е чула последните думи на дъщеря си, и ѝ предложи да се върне в Ню Йорк, за да прекара там остатъка от отпуска си, след като във Франция ѝ е скучно.

— Можеш да дойдеш по всяко време в Кънектикът, ако желаш, разбира се. Баща ти и аз ще останем в къщата до края на лятото и много ще се радваме да те видим.

Поговориха още няколко минути и накрая Ники се съгласи да прекара два-три дни с родителите си, щом се върне в Щатите.

Откак Ники се помнеше, тримата бяха много близки. Бе единствено дете и понякога ѝ се налагаше да понася свързаните с това отговорности. От единственото дете очакваха единствено успехи, тъй като на него родителите възлагаха всичките си надежди. Баща ѝ и майка ѝ обаче бяха трезви в това отношение и нямаха прекомерни претенции. Обичаха я много, както и тя ги обичаше, и същевременно ѝ

помагаха във всяко нейно начинание. Особено внимателни и тактични бяха след раздялата ѝ с Чарлс Девърю.

Моментално отхвърли мисълта за Чарлс. Нямаше никакво желание да си спомня за някого, който, макар и отдавна, ѝ бе причинил болка.

Щом стигна до басейна, Ники остави книгата, свали леката памучна фланелка, която носеше върху черните си бикини, и седна на един от плетените столове.

През зеления балдахин от листа едва-едва проникваше по някой и друг слънчев лъч. Тя протегна дългите си нозе, притвори очи и се отдаде на мисли за родителите си. Знаеше, че те се безпокоят, загдето след Девърю не е имала сериозна връзка с мъж, и по едно време дори се бояха, че не е способна да обикне друг. Беше им казала, че не е вярно, и това бе самата истина. Фактът, че засега няма интимен приятел, всъщност беше лесно обясним. През изминалите две и половина години чисто и просто не беше срещнала никого, който да я заинтересува достатъчно.

Един ден, мислеше си тя, един ден моят принц ще се появи, когато най-малко го очаквам, и, естествено, ще ме заплени, както обикновено се случва, нали? Подгъващи се колене, тупкащи сърца и... усмихна се горчиво на себе си.

Същевременно не би могла да каже, че не е щастлива. Кариерата ѝ се развиваше успешно, обичаше работата си; когато пожелаеше, можеше да бъде с родителите си; имаше си и приятелки, с които споделяше много неща. И, разбира се, приятелят ѝ Клийланд Доновън. Беше сърдечен, внимателен и тя ценеше дружбата си с него.

Изведнъж Ники осъзна колко съжالياва, че Клий няма да може да дойде за уикенда. Как би се радвала да го види и колко приятно биха могли да прекарат двамата в тази приказна обстановка. Обикновено биваха заедно или където се водят военни действия, или в някаква друга неспокойна точка на света. Винаги в стрес, изцяло погълнати от работата си, която се стараеха да свършат както трябва, макар и при най-неблагоприятни условия, а също и да се преборят с ужасите, на които ставаха свидетели, както и със страха, който, така или иначе, при определени обстоятелства неизменно ги обземаше.

Колко приятно би било да можеха да отпочинат и да се позабавляват заедно. Но очевидно той не можеше да си остави

работата — или не искаше, или беше зает, и толкова.

След тези размисли идеята да прекара няколко дни с баща си и майка си в Ню Милфърд ѝ се стори доста привлекателна. Ако тръгнеше в понеделник през Марсилия и Париж, можеше да лети директно за Ню Йорк с „Конкорд“ във вторник сутринта и да стигне до Кънектикът с кола в сряда следобед. По-късно щеше да помоли Гийом да поръча кола за летището.

Ники извади очилата за четене и посегна за книгата. Беше биографията на Робърт Капа от Ричард Уилън, която намери горе в библиотеката. Стори ѝ се интересна. Още щом я прелисти, разбра защо Клий цени толкова много Капа.

Беше изцяло погълната от историята на неговия живот и часовете ѝ минаваха неусетно.

Към единайсет Амели се появи тържествено с поднос в ръце.

— Ето, заповядайте — рече тя и застана до Ники. — Направила съм ви пресен лимонов сок. Знам, че много го обичате, госпожице. — И Амели ѝ наля от каната.

— Благодаря ти, Амели. Добре ще ми дойде. С всяка минута става все по-горещо.

— Да, слънцето е опасно. Бъдете внимателна — предупреди я икономката и побърза да се прибере обратно в къщата.

Ники откъсна поглед от книгата точно в момента, когато Клий вече беше стигнал до средата на пътеката. Стоеше неподвижно и ѝ се усмихваше. Лицето на Ники светна, тя захвърли книгата и скочи.

— Клий! Как успя да дойдеш? — извика тя и се затича към него. Хвърли се на шията му и го прегърна. Той също я прегърна и двамата тръгнаха към басейна.

— Как успя да се измъкнеш? — сияеше от радост тя.

— Жан-Клод направи ново разпределение на задачите и възложи моята работа на други — излъга Клий. — Реши, че съм изглеждал уморен и че съм се нуждаел от почивка. Така че взех вечерния самолет от Париж за Марсилия. Когато пристигнах, беше твърде късно за пътуване с кола, а и не исках да ви безпокоя и затова преспах в Марсилия. Етиен ме докара тази сутрин.

— Толкова се радвам! Не можеш да си представиш колко ми е приятно да те видя! — Ники преливаше от въодушевление. — Чувствам се малко самотна.

Той я погледна, кимна утвърдително, но не каза нито дума.

— Бях решила днес да отида с колата до Арл — продължи да обяснява Ники, — но Амели ме разубеди, понеже било много горещо. — Изведнъж спря наред изречението, как не се бе сетила по-рано. — Тя е знаела, че ще пристигнеш. Чак сега разбирам защо толкова много ми говори за времето и настояваше да остана вкъщи.

— Била е съвършено права — рече Клий. — През този сезон в града е убийствено горещо, много по-лошо е отгук. Но Амели действително знаеше, че пристигам. Помолих я да не ти казва, защото исках да те изненадам.

— Е, мисля, че успя! — засмя се Ники и се отпусна на стола, като го гледаше в очите. — Защо не си свалиш дрехите?

— Какво? — слисан я зяпна той.

— Струва ми се, че ти е горещо. Не е ли по-добре да си сложиш плавки?

— Да, разбира се. Отивам да се преоблека. След това дълго пътуване изпитвам истинска нужда да се гмурна в басейна и да изпия чаша ледено шампанско. Ей сега ще се върна с бутилка „Дом Периньон“.

— Представяш ли си, Ники, бил съм само на четири години, когато Капа е загинал във Виетнам по време на войната на французите в Индокитай. — Клий я изгледа продължително и тихо добави: — Това е единственият човек, който наистина много ми липсва, без дори някога да съм го познавал.

Ники го наблюдаваше мълком.

— Искан ми се да го бях срещнал, да бяхме станали приятели. Ужасно съжалявам, че не го познавам. Разбираш ли какво искам да ти кажа? — Той се засмя малко стеснително и промърмори: — Обзалагам се, че ме мислиш за смахнат.

— Не. Много добре те разбирам. Просто изпитваш някаква вътрешна болка, някакво чувство на съжаление, че си се родил твърде късно, за да се запознаеш с човека, който има изключително важно значение за теб, макар съдбите ви никога да не са се преплитали.

— Да, може би е така.

— Освен забележителен фотограф Капа очевидно е бил и много обаятелна личност — продължи Ники. — В неговата биография е цитирана фотографката Ив Арнолд, според която Капа бил не само изискан и елегантен, но имал и някакво особено излъчване, сякаш от цялото му същество струяла светлина. Всички спонтанно се стремели да бъдат по-близо до него, да споделят неговия плам и ентузиазъм. Той явно е притежавал огромен... изключителен чар. Мисля, че това е най-точното определение, Клий.

— Да, много добре си спомням. Има и едно чудесно описание на Капа от Ървин Шоу, което също е цитирано в биографията на Уилън.

— И аз си го спомням. Чак сега разбирам, че през юношеските си години ти си виждал живота на Капа изцяло в романтична светлина, възхищавал си се от неговата смелост и решителност.

— Абсолютно вярно — призна Клий, — но всъщност мечтаех да участвам във военни събития и да стана военен фотограф много преди да чуя за Робърт Капа. Той обаче винаги ме е вдъхновявал. — Клий се

намести по-добре на стола, кръстоса крака и попита: — А ти кога реши да станеш военна кореспондентка?

— Когато бях още съвсем малка, и аз като теб. Вероятно съм подражавала на баща си.

— И сега ли продължаваш да се занимаваш с тази работа по същата причина? Имам предвид след всичките тези години.

— О, не, в никакъв случаи. Правя го, защото искам да бъда там, където се твори историята. Искам да отразявам събитията колкото може по-вярно. Искам да правя новините достойно на хората — колкото може по-честно.

— Струва ми се, че подбудите ни са еднакви. Надявам се, че моите снимки са точно толкова правдиви, колкото и твоите репортажи.

— Наистина са. — Ники го изгледа изпитателно. — Мислиш ли, че някога ще се откажеш?

— Съмнявам се. — Клий сви рамене и се усмихна снизходително. — Освен евентуално един ден, когато много остарея и не ще мога да избягвам куршумите. А ти?

— Изпитвам абсолютно същото чувство. И колко интересно нещо е страхът, нали? По отношение на него май си приличаме... И двамата ни обзема страх едва след като събитието вече е минало. Смяташ ли, че всички журналисти реагират по този начин?

— Не. Някои се боят още по време на самата работа, други, като нас, се разстройват по-късно. Когато бяхме заедно в Ливан, Джо Глас от лондонския „Сънди Таймс“ сподели веднъж, че винаги изпитвал силна умора след събитието. Ти и аз в известен смисъл сме късметлии, Ник, защото емоциите ни изблихват значително по-късно.

— Да, но ти поемаш твърде големи рискове на бойното поле, Клиий.

— По-скоро бих казал добре пресметнати рискове. Впрочем ти си абсолютно същата.

— Не, не съвсем. Аз съм доста по-предпазлива от теб, независимо че ти и Арч сте на друго мнение.

— Щях да се радвам, ако беше така.

Ники замълча за миг, после бавно продума:

— В Пекин нарушихме златното правило на журналистите, нали, Клиий?

— Какво искаш да кажеш? — смръщи озадачено вежди той.

— Ами въвлякохме се в историята с Йойо. А това е свързано с толкова опасности; знаеш много добре, че в никакъв случай и при никакви обстоятелства не бива да се ангажираме емоционално с отделни личности, когато отразяваме едно събитие. За да можем действително да си свършим добре работата, трябва винаги да стоим малко настрана, да запазваме известна дистанция спрямо обекта на информацията.

— Понякога е доста трудно да не се ангажираш — отговори бързо Клий. — В края на краищата никой от нас не е чак толкова коравосърдечен. Освен това не забравяй, че Арч и останалите ни колеги реагираха също като нас по отношение на Йойо. Как е възможно човек да не се привърже към такова, момче? Не мислиш ли, че той е някак по-различен, особен случай?

— Така е, прав си. — Ники се облегна назад, замълча за миг, след това едва чуто промълви: — Какво ли е станало с него, Клий? Нали не вярваш, че е мъртъв?

— Не, в никакъв случай. Имам чувството, че се крие, че е минал в нелегалност. Ще видиш, че ще се появи отнякъде, и то много по-скоро, отколкото предполагахме.

— Нали не ми говориш така само за да ме успокоиш? — попита тя, като го гледаше в очите.

— Не! — твърдо отсече той. — Йойо е интелигентен, предприемчив и находчив. Сигурен съм, че ще успее да се измъкне от Китай. Аз действително силно вярвам в него. — Клий стана и отиде до вратата. — Искам да ти покажа нещо. Ще се върна след минута.

Щом Клий излезе, Ники притвори очи и се замисли за Йойо. Клий беше толкова убедителен, че не можеше да не се съгласи с него. Всъщност нямаше и друг избор, освен да продължи да се надява, че един ден Йойо ще се появи в Ню Йорк, Париж или Хонконг. Фактически последното нещо, което успя да му каже, бе: ако пристигне в британската колония и има нужда от помощ, веднага да се обади на някого от тях по телефона. Беше обещала на Йойо, че каквото и да се случи, тя или Клий, или Арч ще му помогнат да напусне Хонконг.

Ники отвори очи и отпи глътка вино. Знаеше, че е безполезно да се тревожи, и се опита да не мисли повече за Йойо.

Тя се огледа, почувства как безметежната атмосфера на стаята прониква във всяка нейна фибра и разбра защо библиотеката е любимото място на Клий. И тя самата я предпочиташе — действаше ѝ като балсам за опънатите нерви.

Боядисана предимно в светли тонове — бяло и кремаво с примес на жълто и теракота, стаята беше отрупана с вази с цветя и високи саксии с разлистени сочно зелени растения. Стотици книги изпълваха полиците до тавана, а по малките масички бяха разхвърляни списания и книги за изкуство. Някои от работите на Клий, вероятно тези, които най-много обичаше, бяха окачени в рамки по стените, а над огромната камина имаше колекция от акварели на местни художници. Това бе една уютна всекидневна, предразполагаща към отмора, четене, слушане на музика и гледане на филми.

В неделя времето отново беше горещо и задушно. За щастие двата огромни вентилатора на тавана, също като от филма „Казабланка“, раздвижваха въздуха непрекъснато и понеже слънцето беше вече залязло, се дишаше малко по-леко. Навън светлината на деня бързо чезнеше, а с настъпването на нощта небето все повече тъмнееше. Беше близо осем и половина вечерта. Клий предложи да хапнат в библиотеката, та докато вечерят, да погледат един стар видеофилм — и тя се съгласи.

На Ники ѝ се струваше, че уикендът бе отлетял като миг. В петък, в деня на неочакваното му пристигане, обикаляха из фермата, разговаряха и се смяха, надпреварваха се да си разказват стари спомени и да си разменят последни новини.

Клий беше забелязал, че откакто се познаваха, сега за пръв път имаха възможност да почиват заедно и да разговарят за толкова много неща.

В съботния ден беше доста по-хладно и той я закара с колата до Арл.

— Не се надявай обаче, че ще видиш всички места, които е обичал и посещавал Ван Гог — беше я предупредил преди тръгване. — Не е останало много нещо от времето, когато е работил в Прованс. Дори къщата, в която са живели с Гоген, вече не съществува. Но ще видиш Алеята на саркофазите, великолепно претворена от великия

холандец. И, разбира се, полята със слънчогледи, от които се е вдъхновявал за своите натюрморти. Предполагам, че вече са разцъфнали.

Арл, както Ники сама се убеди, беше наистина прелестно място, в известен смисъл като че ли от свършено друг свят. Клий я разведе из стария град и тя остана възхитена. Баща ѝ твърдеше, че е добър турист, защото беше любопитна по природа и искаше всичко да знае.

Старият град беше пълен с руини от римско време редом със солидни средновековни каменни здания. Имаше много паметници и музеи, както и други интересни неща, които заслужаваха да се видят. Ники беше в стихията си и на Клий му бе приятно да я наблюдава как ненаситно, по детски, се забавлява.

След като се шляха на воля из стария град, двамата се отбиха да обядват в едно очарователно бистро, което Клий очевидно добре познаваше. Посрещнаха ги любезните собственици мадам Ивон и мосю Луи и ги настаниха на най-хубавата маса. Той поръча местни специалитети, като ѝ обясняваше какво представлява всеки един от тях и я уверяваше, че непременно ще ѝ харесат. Настоя да опитат и пастис, известна тукашна напитка с дъх на анасон, която придобива млечен цвят, щом се смеси с малко вода.

След обяда се разходиха из по-новата част на града. Разглеждаха най-вече витрините, но все пак Ники успя да купи дюзини пощенски картички и да ги изпрати на Арч, на колеги и приятели в Ню Йорк. Междувременно Клий подбра цял куп списания и вестници, след което двамата тръгнаха обратно към колата.

Беше късно следобед, когато се отправиха към фермата, като Клий се стараяше да не кара бързо. Щом се прибраха, пийнаха по чашка ледено шампанско на терасата, а по-късно си сервираха и лека вечеря.

Тази сутрин Амели и Гийом бяха отишли на сватба на своя племенница в Марсилия и макар Ники да оценяваше високо кулинарните способности на Амели, все пак бе доволна, че най-сетне можеше да си отдъхне от нейните съблазнителни и апетитни блюда. Клий не продума, когато тя се отказа от студеното пиле, рибата, зеленчуците и другите ястия, предварително приготвени от Амели. Вместо тях Ники хапна малко доматиена салата и парче франзела.

Отпи глътка шампанско и мислите ѝ неволно се върнаха към изминалия ден. Не бяха правили почти нищо, тъй като бе непоносимо горещо. Сутринта се излежаваха под дърветата край басейна и четеха вестници и списания, а следобед се качиха в библиотеката и слушаха арии на Тоска в изпълнение на Кири Те Канава и Националния филхармоничен оркестър под диригентството на сър Георг Шолти.

Ники се сгуши в големия диван, затвори очи и се остави да я обгърне музиката на Пучини и топлият глас на примадоната Кири, които сякаш я отнасяха в друг свят. Да, мислеше си тя, днес беше наистина един необикновен ден.

Вратата се отвори и Клий влезе с две големи папки под мишница. Приблужи се до дългата маса в средата на библиотеката и каза:

— Не съм ти споменавал досега, но имам намерение да направя един фотоалбум за Пекин и Тянанмън. Искам да видиш някои от снимките.

— О, Клий, покажи ми ги още сега! — радостно възкликна тя и изтича към него.

Той разбута няколко списания, за да направи място, извади снимките от първата папка и ги разстла върху масата. Беше цяла колекция от цветни и черно-бели фотографии.

Те таяха толкова мощен емоционален заряд, създаваха толкова силно усещане за непосредствено участие, че Ники затаи дъх и моментално се пренесе на площад Тянанмън. Бурните, напрегнати дни, довели до кървавата разправа в началото на месеца, оживяха отново пред очите ѝ.

От пръв поглед се долавяше колко наблюдателен и прецизен е Клий. Снимките му бяха искрени и непосредствени. Всяка една излъчваше особена жизненост и завладяваща интимност.

— Изключителни са, Клий! — извика Ники с възхищение. — Толкова са силни и вълнуващи!

Думите ѝ го насърчиха и той бързо извади нова купчина.

— Тези са още по-интимни — обясни Клий, като наблюдаваше реакцията ѝ.

Ники забеляза, че снимките бяха правени на Тянанмън и в други райони на Пекин и на повечето фигурираше и тя. На някои беше с Арч и момчетата от екипа, на други с Йойо или с Йойо и Май. Имаше и снимки само на Йойо сред студентски ръководители или само на Йойо и Май. Всичко ѝ беше толкова близко, че когато видя познатите лица на фона на Паметника на героите, край палатковия лагер, пред Богинята на демокрацията и на булевард Чанан, усети как тежка буца засяда в гърлото ѝ.

— О, Клий, наистина са страхотни! Вярна е изтърканата фраза, че една снимка може да каже много повече, отколкото хиляда думи!

— Надявам се. — Той сви широките си рамене и извади последния пакет снимки. Щом ги погледна, в съзнанието ѝ веднага нахлуха хиляди спомени. През внушителния каменен площад Тянанмън преминава железен поток от танкове и бронетранспортъори. По булевард Чанан маршируват сурови, безмилостни войници, въоръжени с картечници, насочени срещу собствения им народ. Изправени на барикадите, гневни и дръзки, стоят гражданите на Пекин, размахали юмруци срещу народноосвободителната армия. Те правят всичко възможно, за да спасят живота на студентите — децата на Китай. Развени от вятъра, се виждат огромните бели плакати с лозунгите на студентите за демокрация и свобода, изписани с ярка червена боя, с цвета на кръвта.

Накрая погледа ѝ грабнаха снимките на падналите студенти, застреляни или смазани от танковете, лежащи в локви собствена кръв. Изведнъж отново почувства ужасния дъх на смъртта, усети мириса на барута, чу щракането на пушките и зловецото тракане на танковете, които пъплеха по студената каменна настилка.

Ники беше толкова развълнувана от поразяващите образи, уловени и запечатани от Клий, че очите ѝ се напълниха със сълзи. Опита се да му каже нещо, но устните ѝ не отрониха звук.

Когато забеляза сълзите ѝ, той нежно я притегли към себе си и я прегърна.

— Не се разстройвай — опита се да я успокои с колеблив глас Клий. През цялата седмица бе мислил за нея и знаеше, че не бива изобщо да я докосва. Тънкото ухание на парфюма ѝ го замайваше, чувстваше допира на топлото ѝ гъвкаво тяло.

Неохотно се отдръпна. Никога досега не му бе изглеждала толкова привлекателна. Кожата ѝ бе златистокафява, в русата ѝ коса сякаш бе вплело своите отблясъци слънцето на Прованс, а очите ѝ грееха по-сини от всякога. Трябваше да наложи цялата си воля, за да не я докосне отново.

— Нали точно това искаше? — кротко промълви Ники.

— Какво? — рече смутено той, уплашен, че е отгатнала мислите му.

— Ами да ме развълнуваш. Всеки, който ги погледне, да се развълнува. И трогне, и разтревожи, и възмути, и ужаси...

— Да, така е — призна той.

— Е, можеш да бъдеш сигурен, снимките ти са наистина шокиращи. Имам чувството, че някой ме е ударил в стомаха и ми е отнел въздуха. Книгата ти ще предизвика сензация.

— Надявам се, скъпа. — Той затаи дъх. Думата „скъпа“ беше изпусната случайно, но дори и да беше забелязала неговата грешка на езика, не даде с нищо да се разбере. Всъщност тя като че ли изобщо не бе в състояние да реагира.

Клий започна бавно да прибира снимките, а Ники му помагаше. По едно време той спря и поде несигурно:

— Знаеш ли, Ники, аз, естествено, сам ще си направя надписите, вече съм свикнал с тази работа, но книгата се нуждае от текст, който да въвежда в снимковия материал, от предговор... Ти си един от най-добрите автори, които познавам. Би ли се съгласила да се заемеш с подобно нещо, да ми сътрудничиш?

Тя беше смаяна от неочакваното му предложение.

— Ами защо не, просто не зная — рече колебливо.

— Кой би могъл да свърши тази работа по-добре от тебе, Ники? Ти беше там, бе свидетелка на всичко, изживя го също като мен. Само ти можеш да наситиш емоционално текста, така че да подсили възприятието на снимковия материал. Моля те, кажи „да“.

— Е, добре. Казвам „да“.

— Браво! Чудесно! — Искаше да я прегърне, но се въздържа. — Ще направим страхотен екип!

Ники отиде до масичката, взе една чаша и я вдигна за на здравица.

— Струва ми се, че трябва да прием по този случай.

Клий чукна чашата си о нейната.

— Да прием за нашето бъдещо сътрудничество!

— За нашето бъдещо сътрудничество! — повтори тя и двамата отпиха по глътка.

— Чашите май трябва да се допълнят — обяви тържествено Клий и тръгна към скрина, върху който беше оставил шампанското и съда с лед. След това плахо попита: — Искаш ли да поплуваме преди вечеря?

— Защо не? — усмихна се Ники.

Полегнала във водата по гръб, тя бавно се носеше към него.

— О, Клий, тук е толкова хубаво! Мислех си, че водата ще е топла като в баня, а тя е много приятна.

— Вятърът я охлажда — обясни той.

Ники не каза нищо, само се приближи до края на басейна, където Клий беше застанал да си поеме дъх, след като бе преплувал набързо няколко дължини. Изведнъж се обърна по корем и се отпрати към него.

Като се придържаше с една ръка о стената на басейна, а с другата притискаше назад косата си, тя се усмихна и поклати глава.

— Какво има?

— Помислих си как понякога забравяме, че най-простите неща в живота могат да бъдат чудесни, най-хубави от всичко.

— Да, наистина — рече замислено той и погледна към градината. Бе включил малките бели лампички, скрити в листата, и сега храстите, дърветата и цветята бяха озарени от бледо сребристо сияние. Благодарение на уменията на сестра му светлините бяха поставени на такива места и по такъв начин, че създаваха превъзходен ефект. Градината изглеждаше сякаш обляна от дневна светлина, а след залеза на слънцето на Клий му се струваше дори още по-вълшебна.

Небето над главите им бе сменило отново цвета си — с падането на здрача бледоморавото и пурпурно виолетовото постепенно преминаваха в мастиленосиньо. Наоколо беше настъпила тишина, чуваше се само шумоленето на клоните и тихото пошляпване на водата, която се плискаше в стените на басейна. Въздухът беше чист и много по-хладен, изпълнен със сладкия аромат на червения жасмин, който бе избуял край старата каменна ограда, в единия край на градината.

Клий пое дълбоко въздух и погледна Ники.

— Какво по-хубаво от това, да сме заедно в такова чудесно място и да се радваме един на друг?

— Тук е истински рай! — съгласи се Ники. — Прекарахме много приятен уикенд, Клий. Мисля, че всичко беше прекрасно, а това е

великолепен завършек на един фантастичен ден.

— Имаме още време — рече той, като я наблюдаваше внимателно. — Вечерта е пред нас. Часът е само девет и половина, а утре нямаме никаква работа и можем да останем докогато си искаме. Не ни предстоят задачи с фатални срокове.

— Слава богу — отвърна тя с лека усмивка. — Не мога да не призная, че отпускът е нещо много хубаво. Само като си помисля, че това е първата ми почивка от две и половина години насам. Благодаря ти, че ме покани и че дойде да ме видиш. Всичко беше наистина чудесно, Клий. Ти си толкова добър към мен.

Тя докосна рамото му и той стисна здраво ръката ѝ. След това я притегли към себе си и я целуна.

Отначало срещна лека съпротива, но после, макар и колебливо, тя му отговори — постепенно тялото ѝ се отпусна, а устните ѝ омекнаха и се сляха с неговите. Изведнъж Ники рязко се отдръпна и го изгледа строго.

Клий не можеше да разбере реакцията ѝ и това го смущаваше.

— Не си отивай, Ники. — Той взе ръката ѝ в своята. — След онова, което преживяхме в Пекин, изпитвам особени чувства към теб и просто не зная какво да ти кажа.

Без да му отговори, тя се отдръпна и заплува към отсрещния край на басейна.

Той я последва, излезе от водата и отиде при нея до плетените столове под дърветата.

Беше обърнала главата си настрани и леко потръпваше от хладния вятър.

Клий взе една голяма хавлиена кърпа и обви тялото ѝ.

— На теб ти е студено, Ники.

Тя го погледна право в очите, но отново не пророни дума.

Двамата стояха неподвижни и безмълвни, неспособни да откъснат поглед един от друг.

На Клий му се стори, че светлосивите ѝ очи пронизват неговите, и той леко трепна, но не бе в състояние да отмести погледа си. Господи, колко много я желаше! Щеше му се да я грабне в ръцете си и да я люби. Разбра и още нещо — искаше да я притежава напълно, както и тя него. Но не можеше да помръдне, беше като парализиран и чувстваше как дъхът му засяда на гърлото.

Ники наруши мълчанието и заговори първа.

— Клий, Клий... — Ала спря, сякаш се страхуваше да изрече онова, което желаше.

По-късно си спомняше много ясно гласа ѝ, начина, по който в този миг бе произнесла името му. Тъкмо интонацията ѝ издаде онова, което тя се мъчеше да сподави.

— Ники, скъпа — промълви той с копнеещ глас и простря ръце към нея точно в момента, в който тя самата беше готова да се хвърли в обятията му.

Прегърна я и я притисна здраво към себе си. Чуваше сърцето ѝ, което биеше в един ритъм с неговото. Целуна я страстно, почти грубо, така както отдавна мечтаеше, и тя му отвърна с жар — устните ѝ бяха меки и податливи, когато ги допря с езика си. През полуотворените уста езиците им за миг се докоснаха, отдръпнаха се и отново се докоснаха.

Ръцете ѝ милваха косите и врата му, след това се спуснаха към гърба и раменете. Той изпитваше приятно усещане от допира на нейните здрави, еластични пръсти. Като я притегли още по-плътнo, той плъзна ръка по гъвковите очертания на тялото ѝ, сякаш се мъчеше да ги слее в едно — нейното с неговото тяло.

Ники се притисна към Клий пламнала от същото желание, чувстваше се замаяна, краката ѝ се подкосяваха и цялата трепереше. Клий беше страхотно възбуден. Докосна с устни вдлъбнатинката на шията ѝ и нежно я целуна. После дръпна хавлиената кърпа от раменете ѝ и продължи да я обсипва с целувки.

Накрая я освободи от прегръдките си, взе лицето ѝ в двете си ръце и я загледа право в очите. На дрезгавата светлина те излъчваха нежност и копнеж. Вече беше сигурен, че и тя изпитва същите чувства, и това още повече го възбуждаше.

Хвана я за ръка и я отведе до плетения стол. Внимателно я сложи да седне и се надвеси над нея. Устните му отново потърсиха нейните, докато пръстите му опипваха сутиена ѝ. Изведнъж закопчалката се отвори, той погали гърдите ѝ, целуна едната, после другата.

— Клий!

Той я погледна тревожно.

— Ники?

— Страхувам се — прошепна тя толкова отмаляло, че той едва я чу.

— От мене ли?

— Не.

— А от кого тогава? Да не би да се страхуваш от себе си? — Той говореше много тихо и ласкаво и леко докосваше бузите ѝ с върха на пръстите си.

— Страхувам се да... да... правя любов. Беше толкова отдавна.

— Не се тревожи — прошепна той, опрял устни в косата ѝ. — Имай доверие в мен.

Клий я освободи от прегръдката си, стана и ѝ подаде двете си ръце. Тя ги пое и се изправи, като го гледаше въпросително.

— Насам — рече той и тръгна към горичката.

Клий метна хавлиите на тревата, двамата свалиха банските си костюми и легнаха един до друг под дърветата.

Ники трепереше, разтърсвана от желание, но то бе примесено със страх — страх да не го разочарова. Искаше ѝ се да не е толкова скована. Обърна се и го погали, като едва докосваше лицето му.

Клий ѝ се усмихна с типичната си малко коса усмивка, която добре помнеше още от първата им среща в бара на хотел „Комодор“ в Западен Бейрут. Тази вечер усмивката му я вълнуваше по особен начин и тя почувства как у нея се надига изгарящ копнеж. Неочаквано в главата ѝ проблесна странна мисъл. Нима през последните две години е била увлечена по Клий, без да го съзнава? Нима именно той е бил причина да не проявява никакъв интерес към други мъже през всичкото това време?

Клий се бе подпрял на лакът и надвесен над нея, страстно милваше гърдите ѝ. Долепил лице към едната ѝ гърда, той я целуна по настръхналото зърно и усети как то се втвърдява между устните му. След това се хвърли да целува другата. Лек стон се изтръгна от гърлото ѝ, тя го прегърна с две ръце и пръстите ѝ бавно се плъзнаха по раменете му надолу към кръста.

Миг по-късно Клий впи устни в нейните, поглъщаше я с уста и език и продължаваше да я гали. После ръцете му се спуснаха надолу

към стегнатия ѝ корем и към бедрата, гладеха и милваха копринената ѝ кожа, докато накрая тя се отпусна и напрежението ѝ се стопи.

Тялото ѝ сякаш омекна и стана податливо на всяко негово докосване. Той наведе глава към корема ѝ и го обсипа с целувки, докато ръцете му гладеха вътрешната страна на бедрата ѝ. Пръстите му нежно я галеха, опипваха, изучаваха всяка точица на тялото ѝ и тя прималя и се разтвори, така както се разтварят цветята под живителните лъчи на слънцето. Колкото повече се наслаждаваше на кадифената ѝ плът, толкова по-силно го обземаше изгарящото желание. Трябваше да наложи цялата си воля, за да не се поддаде на изкушението да я обладае веднага.

Ники постави ръце на раменете му и притвори очи, тръпнеща под силните му, чувствени ръце. Двамата се бяха озовали в обятията си толкова ненадейно, че тя все още бе като замаяна, ала чувстваше, че кулминацията им напълно съвпада. След като я бе възбудил до премала, сега пръстите и езикът му се съсредоточаваха върху сърцевината на нейната женственост и това я довеждаше до екстаз. Обладана от еротичен унес, тя му се отдаде. Беше изпаднала в състояние на неистово опиянение, а той продължаваше да я милва и целува. При това го правеше така изкусно, че би могъл да я люби цяла вечност.

Избута краката ѝ настрани, подгъна коленете ѝ, след това я обхвана с две ръце през ханша и отново я зацелува толкова леко и нежно, почти въздушно. Изведнъж, разтърсена от вълшебното усещане, Ники цялата се разтрепери.

— О, Клий, моля те, не спирай! — прошепна тя.

Той я погледна жадно, наведе се и продължи да я люби с упоение, деликатност и изящество.

Клий беше толкова разгорещен от нарастващата възбуда на Ники, че едва се възпираше; с всяка фибра на тялото си желаше да бъде в нея. Но знаеше, че тя не се бе любила от дълго време, и затова, преди да ѝ достави върховната наслада, искаше да я подготви, да я накара да се отпусне напълно.

Тя отново мълвеше името му, тялото ѝ тръпнеше, а пръстите ѝ все по-силно се впиваха в раменете му. Нейният неизчерпаем копнеж му действаше невероятно възбуждащо и той трябваше незабавно да я доведе до сублимния миг, за да може сам да ѝ се отдаде.

Когато през тялото ѝ премина силен спазъм, той се изпъна и проникна в нея с такъв мощен порив, че и двамата едва не издъхнаха.

Ники се бе вкопчила в него и обгърнала с нозе гърба му, стенеше:

— Клий! Клий! О, боже господи! — А той продължаваше да я целува, докато телата им се движеха в пълна хармония, намерили бързо верния ритъм.

Страстното им опиянение не секваше. Той я обладаваше все по-настойчиво, навлизаше все по-дълбоко в нея, а тя, освободена от всякакви задръжки, извиваше тялото си на дъга, за да прилепне по-плътено до него.

Изведнъж Клий рязко спря, подпря се на едната си ръка и я погледна внимателно.

Ники се сепна и отвори очи.

— Ти наистина си много красива...

— О, Клий...

Двамата се гледаха онемели, като хипнотизирани. Впили поглед един в друг, те проникваха взаимно в сърцето, ума и душата си.

„Това, което изпитвам, в никакъв случай не е само сексуално желание — мина му през ума. — Бог ми е свидетел, че чувствата ми към нея са много по-силни. Аз я обичам. Това е всичко. Аз я обичам. Обичам я още от Пекин.“

Когато Ники се взря с изпитателния си поглед в тъмните блестящи очи на Клий, тя изведнъж откри нещо много важно — очаквала беше да ѝ стане любовник в продължение на месеци, без да го бе съзнавала. Леко изненадана, си помисли с облекчение: „Ето че вече не съм зависима от Чарлс. Може би ще мога да обичам отново. Може би ще се влюбя в Клийланд Доновън.“

Клий едва-едва помръдна, като я гледаше влюбено. Тогава тя разпери ръце и след миг той отново поглъщаше устата и езика ѝ, а тя, улавяйки ритъма му, се притискаше в него.

Изведнъж силна топлина заприижда откъм бедрата ѝ и постепенно изпълни цялото ѝ тяло. Тя се притисна още по-плътено, пръстите ѝ се впираха в раменете му, а устните ѝ нашепваха неговото име. Клий почувства топлината ѝ, навлезе още по-дълбоко в нея, като се движеше все по-бързо.

— Ела, любов моя — мълвеше той. — Стани част от мен. — И когато се изля в нея, те наистина се съединиха в едно цяло.

Той произнасяше името ѝ и чуваше как тя вика неговото; двамата се издигаха все по-високо и по-високо и изведнъж литнаха към светлосиньото небе, което блестеше с цвета на очите ѝ. Летяха към вечността и той я държеше здраво в ръцете си, като че ли никога нямаше да я пусне. Разбира се, че никога нямаше да я изостави. Тя бе неговата любов. Неговата единствена любов. Никога не бе обичал така и никога нямаше да обича. Тя бе предопределена за него, както и той за нея, така им е било писано.

Най-накрая Клий отвори очи.

В този гъсто обрасъл край на градината светлината беше доста слаба. Все пак успя да види лицето ѝ благодарение на няколко малки бели лампи, скрити в разлистената асма над главите им. Беше зачервена и щастлива. Очите ѝ бяха широко отворени и много, много сини. Наблюдаваше го, без да трепне, с някакъв особен израз, който не бе забелязвал преди. Дали не беше обожание? Изпитваше ли и тя същите чувства като него? Би трябвало да е така — връзката им не можеше да не бъде взаимна.

— Ники — започна той, но тя протегна ръка и с кранчетата на пръстите си му запуши устата.

— Моля те, не казвай нищо, Клий.

— Но, Ники, аз...

— Шшт... — Тя приближи лицето си към неговото. Целуна го нежно и силно го притисна към себе си. За пръв път, откак Чарлс Девъру я бе напуснал, се чувстваше толкова спокойна.

— Моля, заповядайте, госпожице! Вашата американска закуска.
— Клий остави големия дървен поднос върху малката масичка в средата на библиотеката и с някак кисела усмивка добави: — Боя се, че това беше най-хубавото, което можах да приготвя.

Ники скочи от дивана, отиде до масичката и седна на земята върху възглавниците, които Клий предварително беше подредил. Огледа внимателно трапезата и започна да се смее.

— Клий, ти наистина си невероятен! Та това са любимите ми лакомства. Фъстъчено масло, и то марка „Скипи“, обожавам го. И за гарнитура, разбира се, желе от грозде. Сандвичи с риба тон; бекон с маруля и домати върху ръжено хлебче, кисели краставички, майонеза „Хелман“. Откъде успя да намериш всичко това? Особено ръжения хляб?

Клий прихна.

— Хляба извадих от хладилника. Сестрите ми го носят, когато идват тук за по-дълго. Имат навик да ми доставят и други неща от Америка, които във Франция по-трудно се намират. Амели слага някои от тях в хладилника, като например ръжения хляб и кифличките, а останалото отива в килера. А сега — той извади кутия с диетична кола и я отвори — ще пийнеш ли една?

— С най-голямо удоволствие. Само, моля те, седни до мен. — И тя посочи с ръка възглавницата.

— Идвам веднага. Първо да включа видеото. — Отиде до шкафа с касети и попита: — Кой филм избираш?

— Мисля, че се казваше „Някъде ще те намеря“ с Кларк Гейбъл и Лана Търнър. Играят ролите на журналисти, които... се влюбват един в друг по време на командировка.

— Аха! — засмя се той. — Тъкмо подходящ за случая. Не бих могъл да измисля нещо по-добро.

Клий приседна на възглавницата до нея, наведе се и я целуна по връхчето на носа, взе един сандвич с риба и се настани по-удобно.

По време на филма се смяха до насита. Беше произведен през 1942 година и изглеждаше малко старомоден. Излъчваше някаква детска наивност и чистота, които го правеха съвършено неправдоподобен в очите на двамата ветерани, свикнали да работят в много трудни, често мъчителни условия.

— Хей, Ник, не ти ли се струва малко блудкав? — промърмори Клий, като я наблюдаваше с крайчеца на окоото си.

— Нищо чудно, повечето стари филми са такива.

— Но не и „Казабланка“, той и сега се гледа с интерес.

— Прав си, макар че и този филм на места звучи съвсем истински, особено когато Гейбъл е на екрана. — Легендарната американска звезда беше неин любимец и когато няколко секунди покъсно той каза: „Никога не давам нещо за печат, преди да съм го чул поне два пъти и видял три пъти“, Ники заяви: — Отсега нататък това е моят девиз. — Клий се облеци и погледна към тавана, имитирайки тих ужас.

— Почакай — реагира бурно Ники, — трябва да признаеш, че Гейбъл пресъздава чудесно образа на журналиста — много енергичен и самоуверен, но с мярка, а и той самият е страхотен.

— Точно така. — Клий обърна лицето ѝ към себе си и я целуна леко по устните. — Ти също си страхотна — пошепна ѝ той нежно.

Когато филмът свърши, Клий започна да подрежда чашите и чиниите върху подноса.

— Искаш ли да гледаме още един филм, или предпочиташ да слезем долу и да прием кафе на терасата?

— Кафе на терасата? Звучи чудесно — възкликна Ники и го последва.

Двамата седнаха в кухнята и зачакаха кафето да заври. Клий белеше ябълка и ѝ подаваше тънки парченца. Неочаквано ѝ каза:

— Ще бъда в Ню Йорк в средата на юли, откъдето ще прескоча до Вашингтон, за да направя снимки на президента и на госпожа Буш за списание „Лайф“. След това ще остана в Ню Йорк до началото на август. Ще имаш ли възможност да порботим заедно върху книгата през този период?

— Разбира се, с удоволствие. По това време и аз ще бъда в Ню Йорк, ако, естествено, някъде не избухне война...

— Ако това стане — вметна Клий, — ще я отразяваме заедно.

— Точно така — съгласи се Ники. — И без това Арч и аз ще работим върху едно предаване през юли и август, така че ще съм ангажирана с подготвителната работа и писането на текста. Но това няма да попречи да започнем книгата. Измислил ли си ѝ заглавие?

— Не, не съм. С благодарност приемам всякакви предложения. Кафето мирише чудно, хайде да си налеем и да излезем навън.

Седяха на терасата и се наслаждаваха на тишината и красотата на околния пейзаж. Отдавна минаваше полунощ. Луната беше пълна и огромният небесен свод приличаше на мастиленочерно кадифе, осеяно с малки кристални мъниста. Лекият ветрец полюшваше дърветата и довяваше аромата на жасмин.

Клий и Ники отдавна бяха разбрали, че между тях невинаги има нужда от думи; тази вечер им беше по-приятно да помълчат. Макар че само за няколко часа отношенията им се бяха променили решително и безвъзвратно, те се чувстваха някак спокойно един до друг. По-спокойно от всякога.

По едно време Клий я хвана за ръката и рече тихо:

— Нали ни е хубаво така двамата, Ники?

— Да — промълви тя и облегна глава на рамото му.

Клий я притисна до себе си, като се питаше как ли ще изглежда утрото след такава нощ. Нямаше абсолютно никаква представа. Знаеше само, че в Пекин ѝ беше спасил живота и че оттогава бе влюбен в нея. Или може би я бе обикнал много по-рано, но го осъзна едва когато почти я беше загубил. Както и да е, тази вечер ѝ беше станал любовник и засега това му стигаше.

От своя страна Ники остана изненадана, като си помисли колко естествено се получи всичко; изненадана беше и от самата себе си. Откакто прекъсна връзката си с Чарлс Девъру, не бе имала интимни отношения с мъж. Беше се обградила със страшно много бариери, но Клий успя да ги разруши. Беше щастлива, че е с Клий. С него всичко изглеждаше лесно и просто, той беше разбудил у нея толкова емоции и страст, че се учудваше сама на себе си. Усмихна се в тъмното. Клий я беше накарал отново да се почувства жена.

Доста по-късно, когато подреждаха чиниите в миялната машина, Клий попита:

— Колко време ще останеш тук с мен, Ники?

Тя сви рамене.

— Колкото искаш.

— Тогава ще останеш цялата седмица — радостно извика той.

— О, Клий, забравих, че трябва да се прибера в Ню Йорк тази седмица, за да успея да съм на работа в понеделник сутринта.

— Колко жалко! — Той я изгледа съкрушено, но внезапно се оживи и каза: — Чуй ме, предлагам ти да пътуваме заедно за Париж в четвъртък вечер, ще останеш два дни при мен в апартамента ми и ще те кача на „Конкорда“ в неделя сутринта. Какво ще кажеш, харесва ли ти това предложение?

— Харесва ми.

— Ти също ми харесваш. — Той остави чинията и я взе в обятията си. — Не зная дали ти е идвало наум, но ми се струва, че сме пропилили доста време.

— Две години, ако искаш да си съвсем точен.

— Имам намерение да наваксаме пропуснатото.

— Нима?

— Можеш да бъдеш сигурна. — Клий я целуна продължително и страстно, хвана я за ръка и я поведе към спалнята.

Ръка в ръка, те вървяха бавно по алея Мирабо, главната артерия на стария университетски град Екс ан Прованс.

Ники се огледа и си помисли, че това е един от най-красивите булеварди, които някога бе виждала. Докъдето поглед стига, се бяха прострели четири реда високи, величествени чинари, чиито клони се сплитаха и образуваха огромна, продълговата арка. Ники имаше чувството, че двамата с Клий вървят под светлозелен тунел от листа. Струваше й се безкраен, както се бе проточил на повече от петстотин метра. В центъра между дърветата се бяха сгушили три фонтана от деветнайсети век; от тях бликаше кристалночиста вода, която на фона на разсеяната сутрешна светлина се багреше в цветовете на дъгата. Слънчевата страна на алеята беше осеяна с кафенета, а в сянката насреща се издигаха достолепни старинни здания, повечето от които частни резиденции.

— Колко прелестно и необикновено е всичко, Клий — възкликна Ники, а от очите й струеше възторг.

— Сигурен бях, че ще ти хареса, както впрочем се харесва на всички. Това е една от най-красивите главни улици в света. Тя има някакво особено очарование, което се дължи на хармонията между архитектурата, дърветата и фонтаните и разпределеното по блестящ начин свободно пространство между тях. — Замълча за малко, след това се усмихна и рече: — А сега предлагам да пийнем по едно кафе, преди да потънем в бутиците из стария град.

— Не е нужно да идваш с мен — бързо реагира тя. — Мисля, че ще предпочетеш да влезеш в някоя книжарница, докато аз подбирам подаръци.

— Не, идвам с теб. — Той я хвана за ръка, а по лицето му заигра момчешка усмивка. — Нямам никакво намерение да те изпускам от очи през следващите три дни. Искам да ти се порадвам малко, мило мое дете.

— Не съм чувала това обръщение от години — засмя се Ники. — Майка ми ме наричаше така, когато бях малка.

— Странно съвпадение, и майка ми също — вметна Клий и я поведе към едно оживено кафене близо до Фонтен дьо ла Ротонд — големия фонтан, който заемаше централно място в западната част на булеварда.

Кафенето беше пълно със симпатични младежи, очевидно студенти, но се намираха и свободни маси. Две от тях бяха под сянката на тента до прозореца и малко встрани от уличната суетня.

Клий се огледа, избра едната и каза:

— Тук хем ще си отдъхнем, хем ще наблюдаваме хората. Обичам френските кафенета, защото са весели и кипят от живот, а в същото време могат да бъдат и доста интимни. — Той свали очилата си, приближи се до нея и я целуна леко по устните. — Нали разбираш какво имам предвид?

— Да — усмихна се тя и го погледна в очите.

Тутакси дойде келнер и Клий поръча за двамата кафе с мляко. Щом останаха сами, той се отпусна на стола и се обърна към нея:

— Харесаха ми повечето заглавия, които ми предложи снощи, но лично аз бих предпочел „Децата на пекинската пролет“. Ще се радвам, ако именно така озаглавим нашата книга, Ник.

— Истински съм поласкана! — Видимо доволна, тя добави: — Впрочем това заглавие предпочитам и аз.

Той се надвеси през масата и отново я целуна.

— След като вече имаме заглавие, скъпа, можем да се захващаме за работа.

— С твоите превъзходни снимки, Клий, основното е свършено. Моят текст е на втори план. Нали това е все пак фотоалбум.

— Общо взето, е така. Но, от друга страна, предговорът има особено значение — не само като коментар към снимките, но и да обясни какво става в Китай, да обясни политиката, събитията, които доведоха до демонстрациите на Тянанмън и последвалия погром. Малко хора всъщност разбират защо се случи всичко това.

— Имам го предвид и в неделя в самолета ще нахвърля някои бележки. Разбира се, преди да започна да пиша, ще трябва малко да се поровя във вестниците. Между другото си мисля... — Тя спря, тъй като келнерът пристигна с кафето.

— Мерси — почти едновременно изрекоха и двамата, след което Ники продължи: — Исках да ти кажа, че мислих как да организираме

съвместната си работа, а ми хрумна, ако нямаш нищо против, да поработим два уикенда в къщата на родителите ми в Ню Милфърд, докато си в САЩ. Преди няколко години баща ми построи там едно чудно ателие и съм убедена, че едва ли ще намерим по-подходящо място за работа. Бихме могли да разхвърляме всичко, нали разбираш — да наредим снимките хронологически и тематично, да подготвим отделно всяка страница. Най-важното е, че докато ни няма през седмицата, никой не ще ги докосне.

— Звучи чудесно, но какво ще кажат родителите ти? Те не ползват ли ателието?

Ники поклати отрицателно глава и се засмя.

— Всъщност татко го построи като подарък за майка ми. Мислеше, че ще ѝ бъде приятно да работи в него, понеже е просторно и много спокойно.

— Е и какво, не ѝ ли харесва?

— Не. Предполагам, че ѝ се е сторило прекалено спокойно. Насити му се само за един месец. След това отново се премести в къщата, в малката стаичка току до спалнята им. Обясни на татко, че пише много по-добре в позната обстановка, там, където е свикнала да работи от години. Разбира се, всичко това е вярно, но тъй като добре познавам майка си, допускам, че има и друга причина — тя предпочита да бъде в центъра на бурния живот в къщата. Освен това поначало смятам, че писането на дълги и сложни книги само по себе си е една достатъчно самотна дейност, и без човек да се изолира от шумното семейно ежедневиe.

— А баща ти не работи ли в ателието?

— Много рядко. Мисля, че предпочита да е по-близо до майка ми и също като нея да е съпричастен към онова, което става в къщата. Негово любимо място за работа е кабинетът му, тъй като е в непосредствена близост до кухнята и когато поиска, може да пийне чашка кафе или чай, както и да си побъбри с икономката Ани и градинаря Бърт. Така че, ако си съгласен, можем спокойно да поработим там заедно известно време.

— И все пак родителите ти няма ли да имат нещо против?

— Разбира се, че не! Всъщност те са силно впечатлени от теб, откакто те видяха миналата година в Париж.

— Ами дъщеря им?

Ники свали очилата си, изгледа го продължително и попита престорено срамежливо:

— Какво дъщеря им?

— Впечатлена ли е и тя от мен?

— Искан ли питане?

— И аз бих ѝ препоръчал същото.

— Тя е... определено... абсолютно... страхотно впечатлена от Клийланд Доновън.

Клий се наведе през масата и взе ръката ѝ в своята.

— Последните няколко дни бяха толкова хубави, Ник. Никога преди не съм бил толкова щастлив. Искан да ти кажа нещо, което се отнася до нас двамата... за чувствата ми към теб, скъпа, и...

— Моля те, недей да казваш нищо, Клий — прекъсна го тя. — Не сега, не още. — Ники нежно издърпа ръката си и се облегна на стола, като го гледаше съсредоточено.

— Но защо не? — попита я озадачено той.

Ники се замисли за момент и поде несигурно:

— Искан това... искам нашите отношения да се развиват по-бавно... Аз не искам ти... Не, аз не искам никой от нас да изрече нещо сега, нещо, за което по-късно и двамата бихме могли да съжаляваме. Искан да си абсолютно сигурен в себе си, преди да ми кажеш каквото и да било. Аз също искам да съм сигурна. Да съм абсолютно сигурна в чувствата си към теб.

— Но аз съм сигурен — започна той и спря, разбирайки, че тя се бои да се обвързва с каквито и да било ангажменти поради провала на годежа ѝ.

— Разбирам добре какво имаш предвид, Ники, и за себе си ти си права. Зная колко силно те е наранил Чарлс Девърю. — Думите се изплъзнаха от устата му. Исканше му се да си прехапе езика, не знаеше какво да стори и отвратен от себе си, я гледаше смутено.

Тя вдигна изумено очи към него и цялата пребледня, но не пророни нито дума.

Клий отново взе ръката ѝ, стисна здраво пръстите ѝ, като се чудеше как да поправи грешката си. Съзнаваше, че е постъпил като кръгъл глупак.

— Погледни ме, Ник.

Тя извърна бавно глава и го погледна в очите.

— Много съжалявам — извини й се той. — Наистина съжалявам. Не биваше да споменавам името му.

— Няма нищо. — Едва след няколко минути Ники продума, като се опитваше да се усмихне. — Казвам ти честно, действително няма нищо. Просто не обичам да говоря за Чарлс. Щом стане дума за него, неизбежно в съзнанието ми изплуват неприятни спомени. Пък и да се говори на тази тема няма никакъв смисъл. За мене той е вече минало. Предпочитам да мисля за бъдещето.

— Напълно съм съгласен. — Той пое дълбоко дъх, като гледаше да заглади неловкото положение.

— Клий, моля те, не се разстройвай. Беше съвсем естествено да споменеш името на Чарлс. В края на краищата ние наистина бяхме сгодени.

— Все пак не може да се отрече, че постъпих доста тъпашки.

— Не е вярно. — Гримасата, която помрачи красивите й черти, бе изчезнала и тя му се усмихна дружелюбно. — Да поръчаме ли още две горещи кафета?

Клий кимна и направи знак на келнера. След това се обърна към нея:

— Спомена, че си решила да купиш на майка си някаква типично провансалска материя. Струва ми се, че зная един подходящ магазин в стария град. Ако искаш, можеш да я изпратиш директно до Щатите.

— Превъзходно.

Ники започна да му обяснява най-подробно какви точно подаръци ще купува и за кого; гласът й звучеше както винаги и той се успокои.

Малко по-късно излязоха от кафенето и се отправиха към стария град. Вървяха из малките тесни улички, спираха се пред витрините на елегантните нови бутици, както и пред по-старите магазини, в които се продаваше ликьор, сирене, местни хранителни продукти, занаятчийски и други типично провансалски изделия.

Клий я заведе в ателието на Фук, където правеха сантони. Тези малки фигурки, изобретение на местни селяни, изработени от глина или тесто, грейнали в ярки цветове, бяха доста реалистични и Ники купи за баща си цяла дузина. Клий я запозна с Пол Фук, един от големите майстори на сантони. Наблюдаваха го как работи в продължение на петнайсет минути, а след това отидоха до близката

сладкарница да си купят калисони. Според Клий Амели много обичала тези сладкиши с бадемов крем и Ники реши да ѝ подари една кутия заедно с копринения шал, който бе купила предния ден от Сен Реми.

Отбиха се и в магазина „Сулейадо“. Тук Ники избра различни десени платове в провансалски стил, като поръча да бъдат изпратени директно на майка ѝ в Ню Йорк. За своите приятелки купи няколко тефтерчета, общити в същите десени, фолклорни престилки и други дребни подаръци, които взе със себе си.

Двамата продължиха да се разхождат по калдъръмените улици, влизаха в малките магазинчета само да ги разгледат и да почувстват по-добре атмосферата на града. Ники купи няколко шишенца лавандулова есенция, торбички с лавандула, както и сушени ароматни треви от Прованс.

Докато загъвана покупката, тя се обърна към Клий и го погледна дяволито.

— Нали се сещаш, че бих могла да купя тези неща и в Ню Йорк? По-точно в „Блумингдейл“. При това абсолютно същите. Но съвсем друго е сам да си ги донесеш оттук.

— Вярно е — съгласи се той и взе плика с покупките. — Ела, искам да ти покажа още едно интересно място, площад Д'Алберта, и след това ще се приберем да обядваме.

— О, господи! Стига вече с това ядене — изпъшка тя, смеейки се закачливо.

Клий я хвана за ръка и я поведе към старинния площад.

— Понеже заговорихме за ядене, искам да ти кажа, че помолих Амели да приготви съвсем лек обяд — малко зелена салата, студено пиле и плодове. А за вечеря ще те заведе на едно много специално място.

— Къде? — попита тя заинтригувана.

— Ами това е един известен и елегантен ресторант, посещаван от хора от цял свят. Така че, ако не си носиш вечерна рокля, Ники, най-добре ще бъде още сега да отидем и да ти купим подходящ тоалет. Наблизо има няколко много изискани бутици.

— Няма нужда, Клий. Взела съм за всеки случай две копринени рокли и перлите си, така че можеш да ме водиш, където искаш.

Спалнята на Клий беше прохладна — с дървесни капаци, предпазващи от следобедното слънце, и с голям вентилатор на тавана.

Двамата лежаха един до друг и си почиваха след бурна любов. Клий я бе довел след обеда, за да си отдъхнат, както се бе изразил, но само след няколко минути неизбежното се случи. Той започна да я гали и целува и тя реагира страстно; винаги се възпламеняваше, щом усетеше, че ръцете му я докосват по този особен начин. Когато се съблякоха, той я прилепи плътно към себе си и необузданият им екстаз бликна отново.

Неволно Ники си помисли, че действително е било странно да се познават цели две години и никога дори да не им дойде наум, че биха могли да се любят. През последните пет дни обаче не можеха да се наситят един на друг.

Ники леко премести главата си върху възглавницата, за да може да го вижда по-добре. Клий лежеше по гръб, очите му бяха затворени, а гъстите черни вежди се открояваха на фона на бронзовото чело. Цялото му тяло, загоряло от провансалското слънце, бе златистокафяво, с изключение на белия триъгълник под стомаха му.

Когато си почиваше, лицето му придобиваше особена нежност, а устата му — широка и щедра — бе толкова привлекателна. Изпита силно желание да го докосне по устните, но се въздържа, тъй като не искаше да го буди.

Клийланд Доновън. Тя шепнешком произнесе името му. Беше очарователен, благороден, честен, справедлив, добър и сърдечен, вдъхваше и заслужаваше доверие. Майка ѝ използваше за подобни истински благородни хора определението „светлосини“. Клийланд Доновън определено беше от този тип. Бе най-близкият и най-скъп приятел и още откакто се запознаха, го обичаше като роден брат. Сега обаче той ѝ бе станал любовник. След неудържимото сексуално привличане навярно много скоро щеше да последва и емоционално обвързване. Може би те вече бяха емоционално обвързани. Нямаше никаква представа какво щеше да се случи по-нататък, колко време щеше да продължи всичко това. Беше сигурна само в едно — че можеше да му се довери напълно. Да му довери даже живота си. В Пекин Клий бе доказал, че го заслужава. С него тя се чувстваше напълно сигурна. Винаги бе имала усещането, че той постоянно се грижи за нея и я закриля.

Клий ненадейно отвори очи и забеляза, че тя го изучава внимателно. Притегли я в обятията си и я целуна нежно по шията. След това пошушна в ухото ѝ:

— Имаше много опечален вид, когато те погледнах, за какво си мислеше?

— За теб.

— Е, и какво по-точно си мислеше за мен?

— Ами реших, че си „светлосин“. Майка ми нарича така хората, които високо цени.

Тя почувства усмивката му зад тила си.

— Да не би да искаш да кажеш, че се възхищаваш от мен? — И без да дочака отговора ѝ, добави: — Ще ми се да изпитваш към мен нещо повече от възхищение.

— Не си прав — запротестира тя. — Чувствата ми към теб са дълбоки и истински... — Изведнъж спря напред фразата, дръпна се назад и го погледна право в тъмнокафявите очи, в които припламваше закачлива насмешка. — О, ти! Ти! — викаше тя и подпряла ръце о гърдите му, се мъчеше да го изблъска. — Ти се опитваш да ме подмамиш да кажа нещо, за което после мога да съжалявам.

— Кой, аз? Никога. — Той се усмихна под мустак и я взе в обятията си.

Нежно я погали първо по косата, после по гърба, намери устата ѝ със своята, погълна я цялата и накрая много, много бавно започна да я люби.

Ники цяла пламна от страстен копнеж, макар че се бяха любили само преди два часа. Тя жадуваше да почувства в себе си неговата мъжка твърдост, копнееше да се слее с него, да стане част от него.

Като че ли умееше да отгатва желанията ѝ, той изведнъж я покри с тялото си, обхвана я с две ръце и я притисна силно, а очите му не се откъсваха от нейните. Тя го докосна по устните с върха на пръстите си и му отвърна с поглед.

Без да трепне, Клий проникна в нея със същата сила, както първата вечер, когато се любиха в градината. Ники извика от изненада и болка, но Клий не ѝ обръщаше внимание, движенията му ставаха все по-енергични и в един момент почувства как тя се отваря и се излива в него. Обгърнала го с ръце и нозе, тя го притискаше жадно към себе си, кожата ѝ прилепваше о неговата, а дъхът им се смесваше.

Клий я целуваше силно, почти грубо, когато неочаквано се дръпна назад и изстена:

— Обичам те, Ники! Обичам те!

Изведнъж тялото му се замята като опъната струна и той примря облекчено така, както тя самата бе сторила само преди секунда. В този миг си помисли: „Изглежда, и аз започвам да се влюбвам“. Но не беше в състояние да го изрече, само милваше главата му, заровена в косите й.

Клий стоеше облегнат на рамката на вратата на библиотеката и със задоволство наблюдаваше Ники.

— Здравей — усмихна се тя и тръгна към него.

Роклята ѝ беше с кръгло деколте и без ръкави, а от раменете надолу падаше свободно и изящно. Делфиновосиният цвят се съчетаваше отлично с прекрасните ѝ очи и при всяко движение леката копринена материя кръжеше около нея като облак. Голяма перлена огърлица обвиваше врата ѝ, на ушите ѝ блестяха кръгли обеци, които се открояваха върху загорялото ѝ лице, и в този момент на Клий му се стори, че със златните си коси и искрящи очи тя сякаш излъчва особено сияние.

Когато се приближи, забеляза, че всъщност от нея струи излъчването на жена, разцъфнала под полъха на дълбока и споделена обич. Ники притежаваше изтънчена сексуалност — свежа руменина на кожата, сочни устни и умно, многозначително изражение, безпогрешно разпознавано от мъжете.

— Изглеждаш страхотно, Ники — рече той, като я хвана уверено за голата ръка и я целуна по бузата.

— И ти не изглеждаш зле — отвърна му тя, огледа го от глава до пети и моментално забеляза чудесната кройка на кремавото му спортно сако, фината муселинена риза, подчертаваща бронзовия му загар, скъпата копринена връзка, добре ушитите ленени панталони и лъснатите до блясък черни мокасини. След като го огледа още веднъж с грейнали от възхита очи, одобрително добави:

— Може да бъдеш изяден.

— Дай да го отложим за по-късно, а? — усмихна се той. И като я побутваше леко към вратата, продължи: — По-добре е да тръгваме. Едва успях да запазя маса и нямам никакво намерение да я загубя.

След няколко минути Клий потегли с колата и излезе на автострадата.

— Къде отиваме? — попита го Ники. — Изглеждаш ми много тайнствен.

— Нима? Съвсем не съм искал да оставям такова впечатление. — Погледна я за миг с крайчеца на окото си и съсредоточи вниманието си върху пътя. След малко заобяснява: — Отиваме в град Ле Бо, недалеч оттук, близо до Сен Реми. Ресторантът се казва „Л’Усто дьо Боманиер“. Мястото е очарователно, а храната превъзходна. Зная, че пак ще се оплачеш, загдето прекаляваш с яденето, но ти съвсем не си длъжна да ядеш много. Само опитай онова, което ти сервират, Ник. Отдавна исках да те заведа на това място, тъй като е наистина уникално, а тази вечер имаме и празник.

— Какво ще празнуваме? — любопитства Ники.

— Ще отпразнуваме вашата книга, на която вече измислихме заглавие, а също и някои други неща.

— Кои например?

— Ще ти кажа по-късно.

Клий включи магнетофона и те се потопиха в звуците на Гершуиновата „Рапсодия в синьо“. Чувстваха се свободно и непринудено, макар че почти не разговаряха, само от време на време си разменяха по някоя реплика.

Когато минаваха покрай Сен Реми, Ники каза:

— Спомних си нещо, свързано с името Ле Бо. Мисля, че майка ми го споменава в една от книгите си. Но не мога да се сетя в коя точно и по какъв повод.

— Ле Бо е много стар град — поясни Клий. — Селище от феодален тип, което съществува повече от неколкостотин години. Разположено е върху голи възвишения. Почти цялото е развалини и прилича по-скоро на призрачен град. Има запазена доста внушителна крепост и е било особено известно през Средновековието, между единайсети и петнайсети век, когато в този район са господствали бароните Бо. Били са сурови, жестоки и груби, но именно те са покровителствали трубадурите...

— Сетих се! — извика Ники. — Точно така! Трубадурите. Майка ми споменава фамилията Бо в книгата си за Алиенор д’Акитен, в която разказва как Алиенор е покровителствала Бернар дьо Вантадур, един от най-известните трубадури на всички времена. Именно в Ле Бо се е родила традицията да се уважават благородните дами и красотата им да се издига в култ. Това е родното място на първите трубадури.

— Съвършено вярно — възкликна Клий. — В апогея на своя разцвет и величие крепостта Ле Бо е била известна с така наречения „Съд на любовта“ и с кавалерството към жените.

— Ах, как се радвам, че ще посетим това чудесно място, Клий. Майка ми ще бъде очарована, когато ѝ разкажа.

— Само че тази вечер нямам намерение да те водя до крепостта — бързо изрече Клий и я погледна въпросително. — Доста трудно е да се ориентира човек, а и да не ти казвам колко е стръмно. С тези токчета никога не би могла да се изкачиш.

— Не се притеснявай — засмя се Ники. — Тази вечер нямам особено желание нито да разглеждам, нито да се катеря нависоко.

Скоро Клий спря пред „Л’Усто дьо Боманиер“, под белите каменни скали в подножието на старинния град.

Паркира колата и въведе Ники в прочутия ресторант. Оберкелнерът, който очевидно добре познаваше Клий, ги посрещна сърдечно и им предложи да вземат аперитива си на терасата.

Десет минути по-късно Клий вдигна чашата с шампанско и звънко докосна нейната.

— Пия за тебе, скъпа Ники!

— И за тебе, Клий! — Ники отпи глътка от студеното шумящо вино и попита с едва сдържано любопитство: — А сега ще ми разкажеш ли какво друго празнуваме освен книгата?

Той протегна ръка и ласкаво я постави върху нейната.

— Празнуваме, че сме живи, че сме заедно и че сме имали щастливата възможност да преживеем живота си така, както сме искали... поне до този момент. И което е най-важното, че се обичаме и че сме приятели.

— О, Клий, тези прекрасни неща наистина заслужават да бъдат отпразнувани. Освен това ние сме щастливи, нали? Малко хора могат да се похвалят с това.

— Така е за съжаление.

— Благодаря ти, че ме доведе тук тази вечер. — Тя се огледа наоколо: терасата бе окичена с цветя, градината — окъпана в зелено, а дърветата под белите каменни скали бяха отрупани с цвят. — Тук е толкова красиво, Клий... — Облегна се назад и го погледна нежно. —

Като си мисля за старинната символика, съдържаща се в песните на трубадурите, все повече се убеждавам, че ти си романтичен по природа, макар че всячески се стараеш да го прикриеш.

— Не е вярно, още повече пък от теб. Но в известен смисъл си права, че си падам малко романтичен — призна той с половин усмивка. Изведнъж се замисли, загледан в дъното на чашата си.

Промяната в настроението му бе почти незабележима, но Ники веднага я усети, наведе се към него и прошепна:

— Какво има? Какво ти стана?

— Няма ми нищо. — Очите му срещнаха нейните. — Днес ти казах нещо и тъй като това стана в разгара на страстта, вероятно не си му обърнала особено внимание. Ето защо ще ти го повтора отново, дори и да не искаш да го чуеш... — Последва кратка пауза. — Ники, аз те обичам.

Тя го изгледа с почуда. Очите ѝ бяха огромни и искрящи. Нямахше никакво съмнение, че Клий казваше истината, че беше абсолютно искрен, той просто не можеше да бъде друг.

— Клий... — отрони тя и спря.

— Не е необходимо да казваш, че ме обичаш, Ники. Може би ме обичаш, а може би не. Имаме предостатъчно време да разберем това. Един ден, когато опознаеш по-добре себе си, ще ми кажеш какво точно изпитваш към мен. А засега искам само да потвърдя тук, в този момент, когато не сме в леглото, че те обичам. Че съм те обичал отдавна, без да съм го съзнавал.

Тя размърда устни и го погледна, като че ли искаше да му каже нещо.

Клий поклати глава.

— Не, Ники. Не сега. Не трябва — рече той топло и нежно.

— Но аз искам да ти кажа нещо. — Тя се поколеба за миг, преди да промълви: — Изпитвам толкова силни чувства към теб, Клий, и не на последно място е физическото ми увлечение. — Искаше ѝ се да му признае, че ѝ тя е влюбена в него, но не се реши и вместо това каза само: — И аз те обичам като най-скъп приятел... — Гласът ѝ заглъхна и тя не можа да довърши.

— Зная, че ме обичаш. — Той стисна ръката ѝ. — Не се тревожи за нищо.

— Не, не се тревожа — засмя се Ники и леко въздъхна. — Тези няколко дни наистина бяха... божествени, Клий, другояче не мога да ги определя. — По лицето ѝ пробяга тръпка на желание и копнеж по него. — Съжалявам много, че приближава краят им.

— Не съвсем. Имаме още време. Утре вечер ще сме заедно в Париж, в петък и събота също, преди да отлетиш в неделя за Щатите. — Галеше я леко по ръката и с върха на пръстите си чертаеше по нея малки линийки. — Представи си, имаме на разположение цели три дни и три нощи, без да смятаме тази вечер. — Наведе се и я целуна по върха на носа. — И през цялото това време ще те обичам, доколкото, разбира се, ни позволяват обстоятелствата.

Както отвън, така и отвътре ресторантът правеше силно впечатление.

Сводестият таван и каменните стени, както и високите столове, покрити с брокатено кадифе в златно и синьо, провансалските фигури от тъмно дърво и множеството фенери по тавана му придаваха средновековна атмосфера. Върху масата имаше красиви цветни покривки, сребърни свещници и вази с цветя, а из цялото помещение бяха пръснати огромни, пъстри сакси.

Първото блюдо им сервираха почти незабавно; Клий беше поръчал вечерята още докато седяха на терасата и пиеха шампанско. Ники си беше избрала пъпеш, а Клий един от специалитетите на заведението — равиоли с трюфели и праз, като настояваше и Ники да ги опита.

— Само една хапка — подканяше я той. — Много са вкусни, просто се топят в устата. — Бодна едно парченце с вилицата си и ѝ го подаде, наблюдавайки я с преливащи от обич очи.

— Чудесни са — преглътна тя и заби лъжицата си в сочния „Кавайон“, според Амели най-сладкият пъпеш в цяла Франция. Ники веднага реши, че Амели е напълно права.

Докато чакаха да им донесат основното ядене, Клий заговори за книгата и за това, как най-добре да бъдат разположени снимките. След като ѝ описа надълго и нашироко плановете си, той се облегна назад и запита:

— Е, какво ще кажеш?

— Всичко изглежда чудесно, впрочем ти най-добре знаеш, Клий, това е по твоята част. Правил си подобни книги и преди, докато аз съм абсолютен новак. Освен това имам за задача само да напиша предговора.

— Моля те, не казвай „само“ по този начин, текстът е не по-малко важен от снимките.

— Не си съвсем прав, но все пак ми е приятно, че мислиш така.

— Иска ми се да посветим книгата на Йойо и Май. Съгласна ли си?

— О, Клий, идеята ти е чудесна! Всъщност отдавна исках да ти кажа, че вярвам в Йойо и се надявам, че той ще успее да се измъкне.

— Трябва да продължаваме да вярваме.

Точно в този момент се приближи келнерът и им доля от бялото вино, което си бяха поръчали.

— Виното е чудесно, нали, господин Доновън?

— Превъзходно е. И по-рано съм пил от това „Пулини Монтраше“. Впрочем вие лично ми го препоръчахте последния път.

— Точно така — потвърди келнерът с почитителна усмивка.

— Надявам се, че ще харесаш виното, Ники — рече Клий. — Поисках го, защото има свойството да запазва вкуса си в съчетание с пикантна храна, а рибата, която поръчахме, е гарнирана с много сладък портокалов сос и е силно подправена. Предполагам, че това „Шардоне“ ще подхожда за случая. — Клий се надигна от стола си, взе бутилката и внимателно я разгледа. — Марката е прочута — „Кло дю Виьо Шато, Лабуре-Роа“, от столицата на „Шардоне“, едно село на Кот д'ор, където се отглежда само това грозде.

Ники гледаше Клий със зяпнала уста, удивена от неочакваните му познания в областта на винарството. Когато се покопити, рече:

— Не съм знаела, че си такъв експерт по вината.

— За бога! Това съвсем не е вярно, едва ли мога да бъда наричан „експерт“! — заоправдава се той. — Просто обичам хубавото вино и понеже живея във Франция, проявявам по-специален интерес към най-добрите лозя. В края на краищата не мога да пия само онова евтино вино, което произвеждаме във фермата. — Той се намръщи. — Какво ти става, Ник? Защо гледаш така?

Ники леко потрепери и от гърдите ѝ се изтръгна въздишка.

— Изпитах странно усещане за нещо като че ли вече преживяно, сякаш съм чувала тези думи и преди, което, разбира се, не е възможно.

— Доколкото си спомням, досега никога не сме говорили за вино.

Това е самата истина, но затова пък Чарлс постоянно говореше за вино, помисли си тя, отпи една глътка „Пулини Монтраше“ и рече:

— Виното е хубаво, Клий. Чудесно е.

Точно в този момент няколко келнери започнаха да сервират основното ястие с елегантни, предвзети движения. Ники улови погледа на Клий и леко му намигна, а той едва се сдържа да не прихне. Когато най-накрая ги оставиха да си изядат рибата, той широко ѝ се усмихна.

— Твоето смигване и изразът на лицето ти ми казаха много повече от всякакви думи.

— Нали и аз винаги съм твърдяла същото?

— Аз пък не си спомням да съм бил на различно мнение. Как намираш рибата, харесва ли ти?

— Да, много. Това е една от любимите ми риби. Яла съм я много пъти като дете с родителите си, когато ме вземаха със себе си в Южна Франция. Освен това от риба не се пълнее.

— Ще останеш ли с мен, ако ти обещавам да ти сервирам само хляб и вода? — попита той закачливо, но очите му бяха сериозни.

Ники кимна с глава.

— Ще остана с тебе, Клий...

— Какво ще правиш през септември?

— Защо?

— Ами нали каза, че телевизионната компания ти дължи дълъг отпуск, и си помислих, че няма да е лошо, ако можеш да дойдеш отново тук през септември. Във фермата, заедно с мен. Лично аз имам намерение да си взема отпуск, а през този сезон в Прованс е много приятно. Обикновено повечето туристи вече са си отишли и е значително по-спокойно.

— Бих дошла с удоволствие, ако успея да приключа с есенните си ангажименти.

— Опитай — настоя той.

— Добре. Обещавам, че ще работя като луда през юли и август.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Само недей да си мислиш, че ще те оставя на мира. — Клий се наведе към нея и каза много тихо: — Не се обръщай, струва ми се, че точно зад тебе седи една жена, която през цялото време те наблюдава. Изглежда, че те познава.

— Защо смяташ така?

— Защото те погледна няколко пъти, след това каза нещо на мъжа до нея, който от своя страна се обърна и хвърли дискретен поглед

насам. А тя просто не сваля очи от тебе.

— Възможно е да ме е виждала по телевизията, вероятно е моя почитателка. Не е ли американка?

— Не ми изглежда. По-скоро прилича на англичанка. Типична англичанка. И мъжът също. В момента говорят с един келнер, така че можеш да погледнеш към тях.

Ники се измести встрани и леко обърна глава. Щом зърна жената, дъхът ѝ заседна в гърлото и почувства как нещо я стяга в гърдите. Тъкмо се канеше да се обърне отново към Клий, когато жената улови погледа ѝ.

Двата чифта сини очи се срещнаха и се задържаха, впити едни в други.

Жената се усмихна и цялото ѝ лице светна от радост. Ники отвърна на усмивката, повдигна ръка и махна леко, с което даде да се разбере, че я познава.

Жената заговори на мъжа до себе си, който също кимна с глава към Ники.

— Това са мои стари приятели — притеснено обясни тя на Клий.
— Моля те да ме извиниш, но трябва да отида за малко да ги видя.

Стана и се отправи към тях, а Клий така и не можа да разбере кои са тези хора. Гласът на Ники му се стори малко напрегнат и неестествен. Доста е смутена, реши той, като я наблюдаваше с любопитство.

— Колко се радвам да те видя, Ан — рече Ники.

— И аз също, мила — отвърна Ан, стана и я задържа за миг близо до себе си.

Мъжът също се изправи и прегърна Ники.

— Изглеждаш чудесно, скъпа, по-красива от всякога, ако мога така да се изразя.

— Благодаря ти, Филип, ти изглеждаш не по-зле. И ти, скъпа Ан! Но, моля ви, седнете. Защо така изведнъж скочихте и двамата?

Те седнаха, а Ники се облегна на стола на Ан и леко се наведе към нея.

— Сигурно смяташ, че съм много невъзпитана, Ан, след като от толкова отдавна не съм ти се обаждала. Нямам никакво оправдание, освен че бях заета служебно.

— Не е нужно да се извиняваш, скъпа, разбирам всичко много добре. Ти водиш изключително напрегнат живот. Ала признавам, че ми липсваха твоите обаждания. Но сега забелязвам, че си ангажирана и с други неща. — Ан се усмихна. Размениха си погледи, пълни с разбиране, след което Ан я попита: — Кой е този ужасно привлекателен мъж на твоята маса, Ники?

— Един стар приятел, мой колега. Клийланд Доновън.

— Да не е онзи прочут военен фотограф? — попита Филип.

— Той е — кимна Ники.

— Невероятен момък. Имам няколко негови книги, а неотдавна видях и забележителните му снимки от Пекин.

— Вероятно в „Пари Мач“ — рече Ники. — Бяхме заедно и заедно отразявахме събитията в Китай.

— Отвратителна работа. Особено трагичен бе финалът — рече Филип.

— Кръвопролитие то беше страшно — възмутено отбеляза Ники, след което се обърна към Ан. — На почивка ли сте тук?

— Да. Отседнали сме у едни приятели на Филип в Тараскон, недалеч от Сен Реми. Вие също ли сте на почивка?

— Клий има ферма между Сен Реми и Екс. Стара селска къща, в която прекарах една седмица. Клий дойде да ме види за уикенда. И двамата сме много изморени от командировката в Китай.

— Мога да си представя — рече Ан. — Много ще се радвам, ако някой ден дойдете с твоя приятел в Тараскон за обед или за вечеря. Обещаващ, нали?

— Много мило от твоя страна, Ан, но трябва да бъда в Ню Йорк още този понеделник. Утре сутринта пътувам за Париж.

— Съжалявам, имаме да си кажем толкова много неща. — Ан сложи ръка на рамото на Ники. — Липсваше ми.

— О, Ан, зная, ти също ми липсваше, виновната съм аз. Бях толкова... небрежна.

Ан се усмихна, без да каже дума.

— По-късно бихме могли да пийнем заедно кафе — предложи Филип.

— Да, но вие едва сега започвате да вечеряте, а ние почти приключихме, Филип. — Тя го гледаше с печал. — Утре трябва да

стана много рано, за да пристигна навреме в Марсилия, откъдето ще отлети със сутрешния самолет за Париж.

— Колко жалко! — В гласа му прозвуча нескрито разочарование. Ники се сбогува любезно и се върна при Клий.

— Извинявай, но разговорът продължи по-дълго, отколкото очаквах.

— А кои са те все пак?

— Мои английски приятели.

— Имате ли някаква роднинска връзка с тази жена?

— Не. Защо питаш? — Ники сви учудено вежди.

— Приличате си. Същата коса, същите сини очи. Имате и нещо общо в израза на лицето.

— Така ли? — Ники се смръщи леко и даде да се разбере, че не желае да разговаря повече на тази тема.

— Те в отпуск ли са?

— Да. Прекарват го у свои приятели в Тараскон.

— Напоследък доста англичани и парижани от хайлайфа си наемат къщи тук. Очевидно Прованс е станал много популярен. Надявам се все пак, че няма да бъде превзет от богатшите и от елита.

— Напълно те разбирам — рече Ники. — Боиш се, че от това Прованс няма да спечели.

Клий очакваше Ники да каже още нещо за приятелите си, но тя се умълча и замислено отпи глътка вино.

— Искаш ли нещо за десерт? Палачинките са специалитет на ресторанта.

— Не, благодаря. Предпочитам едно кафе, Клий.

— Тогава и аз ще пия кафе. — Клий направи поръчката и се вгледа внимателно в Ники. Без да знае какво точно, подозираше, че с нея нещо се е случило. На пръв поглед тя се контролираше напълно, но той определено забелязваше в поведението ѝ едва доловима промяна.

Убеден, че този спад в настроението ѝ е свързан по някакъв начин с английската двойка, Клий я попита внимателно:

— Жената беше доста нежна с тебе, Ники. Изглежда, че много те обича.

— Да, вярно е.

— А те кои са? Имам предвид как се казват.

— Ан и Филип.

— Той с какво се занимава?

— Работи в Уайтхол, английското министерство на външните работи. Заема някаква отговорна длъжност, но не знам точно каква.

— А ти откъде ги познаваш? — внимателно попита той.

— Чрез родителите си. Срегнах ги за пръв път у тях. Баща ми познава Филип от много отдавна. Но защо се интересуваш толкова от Ан и Филип, Клий?

Той сви рамене.

— И аз самият не мога да си обясня. Може би, защото ми направи впечатление, че се погледнахте някак особено и че тя беше прекалено мила с тебе. А докато разговаряхте, ми се стори, че и ти не си безразлична към нея и че, изглежда, много я обичаш.

— Вярно е, обичам я по свой начин.

Кафето беше сервирано и келнерът попита какво ще предпочетат за пиене след вечерята — коняк или нещо друго.

Ники поклати отрицателно глава.

— Благодаря, няма нужда от нищо — рече Клий.

Щом останаха сами, Ники се облегна на рамото на Клий.

— Още не съм ти казала за моето есенно предаване, реших да го нарека „Десетилетие на разруха“. Заглавието не се хареса на Арч, но аз твърдо го отстоявам. Струва ми се много подходящо.

— А на каква тема е предаването ти? — попита Клий, видимо заинтригуван. — Досещам се. Посветено е на последните няколко години на войни и революции, нали?

— В общи линии с тях започвам, но продължавам до деветдесетте години и в известен смисъл предвиждам онова, което ще се случи през последното десетилетие на века. Десетилетието на разрухата.

— Защо Арч не харесва заглавието ти?

— Всъщност той лично няма нищо против, но смята, че ръководството на компанията не ще го приеме, щяло да им се стори много потискащо.

— Има известно право, ала и ти тежиш на мястото си, твоето мнение не е без значение.

— Да, но само в определени рамки. Горедолу толкова. — И тя отмери малък отрязък между палеца и показалеца си. — Ти явно не познаваш добре телевизионните компании.

— Смятах, че имаш намерение да правиш предаване за децата войници, онези, които видяхме в Камбоджа, Иран и в някои други страни. Малките деца, които носят оръжие и служат на своите правителства.

— Да, имах такива планове — потвърди Ники, — но ще ги отложа за следващата пролет.

След като поговориха още известно време за предстоящите ѝ телевизионни предавания, Клий реши, че вероятно просто му се е сторила смутена преди малко, тъй като сега поведението ѝ беше съвършено естествено.

По-късно, когато си тръгнаха, Ники спря до масата на английската двойка и представи Клий.

— Ан, много ми е приятно да те запозная с Клий. Клий, това е Ан.

Докато поемаше ръката му, англичанката се усмихна мило; Клий си помисли, че тя е една от най-хубавите жени, които беше виждал. Забеляза също, че не прилича чак толкова много на Ники — просто и двете бяха блондинки.

— Филип, запознай се с Клий — продължи Ники и Клий пусна ръката на Ан, за да се ръкува със съпруга ѝ.

— Искрено съжаляваме, че няма да можете да ни дойдете на гости в Тараскон — рече Ан. — Но се надяваме да се срещнем друг път.

— С удоволствие — отвърна Клий.

— Пожелаваме ви по-нататъшен успех — каза Филип. — Имайте предвид, че съм голям поклонник на вашето забележително фотографско изкуство.

— Благодаря ви — рече Клий. Понечи да покани всички да пийнат по нещо на терасата, но Ники го хвана за ръка, стисна леко пръстите му и го побутна към вратата.

— Много ми беше приятно да ви видя, но наистина ни се налага да тръгваме — каза тя на Ан и Филип. — За съжаление трябва да стягаме багажа си.

— Разбира се — обади се Ан. — И приятно пътуване, скъпа.

Докато вървяха към колата, Клий отбеляза:

— Хубава жена е наистина, но приликата ѝ с тебе е незначителна. Впрочем пропусна да споменеш фамилията им.

Последва дълго мълчание. Накрая Ники промълви:

— Не са женени. Той се казва Филип Роулингс.

— Ами Ан?

Ники се изкашля.

— Името ѝ е Ан Девъру... Лейди Ан Девъру.

Клий спря и я погледна в очите.

— Има ли някаква роднинска връзка с Чарлс? — попита той, явно изненадан.

— Да.

Сестра ли му е?

— Не, майка.

— Изглежда доста млада!

— На петдесет и осем години е. Когато е родила Чарлс, е била едва осемнайсетгодишна.

— А къде е съпругът ѝ?

— Починал е отдавна.

— Значи Филип ѝ е приятел?

— Да.

— Изглежда, тя много държи на тебе, Ник, всъщност вече ти го казах.

— Така е — съгласи се Ники. — Тя гледа на мен като на собствена дъщеря, каквато в действителност никога не е имала.

Клий замълча. Отвори вратата на колата и помогна на Ники да влезе. Докато пътуваха към Сен Реми, реши повече да не задава въпроси за Ан Девъру. Знаеше, че Ники е особено чувствителна на тази тема, и не искаше да ѝ създава излишни емоции.

Все така умислена, Ники не пророни дума.

От време на време Клий скришом я поглеждаше; беше забелязал, че лицето ѝ бе станало по-строго. Накрая включи магнетофона и се съсредоточи в кормуването. Постепенно се отпусна и скоро се унесе в собствените си мисли.

По едно време Ники се облегна на прозореца и затвори очи.

Клий не знаеше дали е задрямала, или се прави на заспала. Сърцето му се сви. Вечерта, която бе започнала така добре, можеше да се провали. Чувстваше се обиден и леко ядосан, като същевременно

добре съзнаваше, че това се дължи на промяната у Ники или по-скоро на причината, която я бе разстроила. Очевидно нещо ѝ беше напомнило за миналото, при това доста драстично. Дълбоко в себе си той проклинаше Чарлс Девъру. Този човек по някакъв странен начин постоянно преследваше Ники — а сега косвено и него.

— Това е един от най-добрите ти сценарии, Ник — каза Арч, връщайки ѝ текста.

— Радвам се, че ти харесва — рече Ники, очевидно доволна от похвалата. — Но не забравяй, че ми помогнаха Елин, Сам и Уилма, да не говоря за тебе. Това е по-скоро една колективна творба.

Арч поклати глава.

— Не, не е вярно. В основата на всичко си ти. Сценарият определено носи твоя неподражаем отпечатък, а когато го пишеше, беше в страхотна форма.

— Благодаря — усмихна се тя.

— Впрочем текстът ти ще бъде илюстриран с чудесен филмов материал — продължи Арч. — Кадрите, както правилно беше предвидила, намерихме в архива. Филмът обезателно ще спечели награда, Ник, много е силен. — Той се дръпна енергично назад. — Слушай, направих две-три малки промени и ако не възразяваш, ще те помоля да ги видиш още сега. На страница шеста, двайсега и четирийсет и първа.

Ники прегледа поправките, както и обяснителните бележки на всяка страница. След това кимна одобрително.

— Определено си изяснил много по-добре някои от проблемите, които съм поставила. Благодаря ти, Арч. Нямам какво повече да добавя, така че считай сценария за готов.

— И аз така мисля, а щом и ти го одобряваш, веднага ще го пратя за преписване.

Ники му подаде текста и попита:

— Предполагам вече си разговарял с нашия уважаван директор относно заглавието?

— Разбира се, и Лари изцяло го подкрепя. Няма нищо против да остане „Десетилетие на разруха“. Дори се е заел да го прокара пред ръководството, така че не се тревожи. Лари никога не се е боял да показва разрушения и смърт. Той вярва, че зрителите се впечатляват

дълбоко от катастрофалните събития, и аз съм склонен да се съглася с него.

— Значи всичко е наред? — с нескрито задоволство попита Ники.

— Разбира се! Освен това Лари е дал зелена улица и на другото ти предаване — онова за децата с пушки. Мислила ли си как ще го наречеш?

— Работното му заглавие е „Невинните с пушки“. Какво ще кажеш?

— Никак не е лошо, Ники. Никак не е лошо. — Арч се облегна и се замисли. След това я изгледа продължително.

— Какво има? Какво се е случило? — трепна Ники.

— Нищо. Всичко е наред. Просто Лари иска да те прехвърли в друго направление, Ник, и има намерение да говори с тебе по този въпрос.

— Какво друго направление? — обезпокоено запита тя.

— Искане да направиш нещо по-различно, може би малко по-леко от...

— Чакай, чакай. — Тя го прекъсна решително. — Аз винаги съм писала за сериозни неща — за политика и войни. Какво искаш да кажеш? Че има намерение да ме освободи от поста главен военен кореспондент на компанията?

— Не, не. Не съм казал нищо подобно. Задръж малко. Не се вълнувай чак толкова, ясно?

— Ясно. Говори тогава, цялата съм слух.

— Лари чисто и просто разговаря с мен за твоите специални програми, това е всичко. Смята, че след „Десетилетието...“ и след онова предаване за децата с пушки, планирано за следващата година, че след тях вероятно ти самата ще поискаш да правиш нещо друго, по-различно. Имаше предвид серия от интервюта със световни политици — с президента, с госпожа Тачър, с Горбачов. Как ти се струва?

— Не зная. Засега не мога да реша нищо определено и ще кажа това на Лари още при следващата ни среща. — Тя сви рамене. — Допускам обаче, че предложението му би могло да се окаже интересно.

— Не ми изглеждаш много ентузиазизирана.

— Не се заблуждавай от тона ми, Арч, идеята е интересна. Но ти ме познаваш и си наясно, че за да се захвана с нещо, трябва да имам

изградено отношение към темата, собствена позиция. Не мога да си позволяя програмите ми да бъдат безцветни или сладникаво-сантиментални. Що се отнася до самата промяна, нямам нищо против. Тъкмо обратното, не обичам рутината в професията.

— Зная това. И Лари го знае, така че в скоро време очаквай нови предложения от нас двамата. — Той се усмихна дяволито. — Ако искаш, би могла да взимаш интервюта и от филмови звезди.

Ники се усмихна и поклати отрицателно глава.

— Не, благодаря. Нямам намерение да конкурирам Барбара Уолтърс. В този жанр тя е най-добрата и това е известно на всички.

— Но Барбара понякога интервюира и политически лидери, Ник, при това умее добре да дозира присъствието на известни личности в предаванията си. Не е лошо и ти да помислиш за подобно нещо. Не забравяй, че нейните програми са с най-висок рейтинг.

— Казах вече, че тя е най-добрата. А аз не желая да бъда втора. Нямам намерение да се отказвам от това свое желязно правило. И предпочитам да излизам на екрана със собствени идеи. — Тя се облегна по-удобно и въздъхна. — Все пак, Арч, може би наистина имам нужда от промяна. След Пекин се почувствах преуморена и като че ли някак изхабена.

— Зная, Ники, но то се отнася до всички, които бяхме там. — Замълча за миг, после добави: — Затова пък сега изглеждаш великолепно. Очевидно добре ти се отрази Прованс и, разбира се, фактът, че... си била заедно с Клий.

— Действително беше чудесно — оживи се Ники, а в гласа ѝ се прокраднаха игриви нотки. — А и той беше чудесен.

— Какво говориш? Май долавям звън на сватбени камбани, а?

— О, Арч, моля те, престани!

— Внимавай, Ник, не забравяй с кого разговаряш. С Арч Левърсън. Познавам Клийланд Доновън от доста отдавна и мога да те уверя, че е луд по тебе. Адски е влюбен, скъпа, изписано е на лицето му. Когато миналата седмица вечеряхме заедно в „Двайсет и едно“, бях сигурен, че страда по тебе. — Погледна я изпитателно. — Само не ме разубеждавай, че и ти не изпитваш същите чувства към него.

Тя се поколеба за миг.

— Обичам Клий — призна срамежливо Ники. — Това, разбира се, не означава, че задължително ще стигнем до сватба. — Отиде до

прозореца и се загледа в далечината със замечтани очи.

Беше красива августовска утрин. Ники наблюдаваше яркосиньото небе без нито едно облаче. Небостъргачите на Манхатън трептяха, обгърнати в слънчево сияние, и тя си мислеше колко необикновено красив изглеждаше градът отгук, от четиридесет и деветия етаж на сградата на Ей Ти Ен. Убедена бе, че няма друг такъв град на света, където и да живееше, в сърцето си щеше да остане завинаги нийоркчанка. Беше родена в този град и тук бе прекарала по-голямата част от живота си. Това бе нейният град. Париж също ѝ беше близък, но по различен начин — с него бяха свързани много скъпи спомени от детството ѝ и ако се наложеше, нямаше да ѝ бъде трудно да заживее там отново...

Ники се обърна, облегна се на рамката на прозореца и погледна към Арч. Въздъхна и го попита предпазливо:

— Да не би да се безпокоиш, че мога да се омъжа за Клий и да се преместя в Париж?

— По дяволите, Ники, откъде ти идват наум такива неща? — реагира остро той, а разгневеният му глас се вдигна с няколко октави.

— Защото, ако е така, ще ти припомня, че съм подписала договор, който ме обвързва с Ей Ти Ен, и аз при никакви обстоятелства няма да го наруша. Никога! Нито пък моят агент ще ми позволи да сторя подобно нещо. Каквото и да ми се случи в личния живот, нямам намерение да прекъсвам кариерата си. Обичам своята работа, тя е част от живота ми. Станах журналистка веднага след като завърших образованието си и тази професия е в кръвта ми. Без нея няма да съм същата.

Арч бутна стола си и стана. Изразът на лицето му беше сериозен. Приблужи се бавно към нея и я прегърна.

— Не ме интересуват нито компанията, нито твоят договор. За мен имаш значение само ти и онова, което може да ти се случи. Искам да си щастлива, Ники, и ако Клий ти подхожда и ти смяташ, че можеш да бъдеш честита с него, препоръчвам ти да не пропускаш шанса си, а да го сграбчиш с две ръце. Послушай, мила, животът е толкова кратък, труден и мъчителен, че щом си имала късмет да срещнеш свястно момче, за бога, не го подминавай. Не мисли за нищо друго, само за себе си.

Развълнувана, Ники прегърна Арч.

— Искрено ти благодаря. Твоето внимание означава твърде много за мене. Високо оценявам моралната подкрепа, която винаги си ми оказвал. — Изкашля се и добави: — А и той е свястно момче, нали?

— Абсолютно. При това не познавам друг по-мъжествен от Клийланд Доновън. Както би се изразила майка ми — истински мъж.

Тя го хвана за ръка и двамата седнаха на дивана.

— Трябва да призная, че има неща, които ме безпокоят. Например как Клий ще погледне на кариерата ми, както и перспективата да живея в Париж, в случай че се оженим. Освен това до този момент той не ми е предлагал женитба.

— Дай му макар и най-малката възможност, и той ще го стори.

— Не съм толкова сигурна, Арч. Клий никога не е бил склонен да си урежда живота и затова има няколко причини. Той...

— Знам ги тези негови причини — прекъсна я малко невъздържано Арч. — Не желае да излага семейството си и жена си на мъки и страдания, в случай че падне убит при изпълнение на служебния си дълг. А и не му се ще да се отказва от предизвикателствата, вълненията и опасностите, свързани с работата на военния кореспондент. Това ли искаше да ми кажеш?

— Да.

Арч се разсмя.

— Клий се оправдаваше така преди ти да се появиш в живота му... Най-малкото, преди да му станеш любовница. Според мен той никога досега не се е влюбвал истински. Но с теб е съвсем друго, Ник. Повярвай ми. Той те обича силно. Сигурен съм, защото добре го познавам. Ще ти кажа и нещо друго. Клий е готов на всичко заради теб.

Ники слушаше внимателно, прехапала устни.

— О, не зная... — Думите ѝ заглъхнаха. — Клий поначало се смята за вечен ерген. Също като Робърт Капа.

— И на мен ми е правило впечатление, че е приел за свой образец живота на Робърт Капа, макар вече да не съм чак толкова сигурен — забеляза Арч. — Капа му е бил идеал още от най-ранна възраст и той винаги се е стремял да му подражава като фотограф, но мисля, че идентифицирането му с него стига само дотук.

— Може би.

— Послушай, Ник, Клий се различава от Капа не само по произход, той живее в друго време, в друг свят, той е съвършено различен човек. Сигурен съм, че Клий ще се ожени, но само за онази, която смята за подходяща, за единствената жена... И по мое мнение тази жена си ти.

Ники замълча.

— Кажи ми, скъпа, какво ще правиш, ако той наистина ти предложи женитба? — попита Арч.

— Не зная. Честно, Арч, просто не зная.

— Ако се тревожиш за телевизионната компания, забрави я. Ще се оправим някак. Имаш договор за две до четири предавания годишно, които би могла спокойно да подготвиш в Париж или където и да било. Та ти именно това правеше и досега — работеше върху специалните предавания и в същото време отразяваше ежедневните новини... Ще трябва само да прескачаш до Ню Йорк за две-три седмици или най-много месец за записа или за самата емисия, ако е на живо.

— Така е, Арч. Но не забравяй, че аз съм и военен кореспондент на компанията, как бих могла през цялото време да живея в Париж?

— Трябва да помисля. Ще обсъдим този въпрос с тебе, с твоя агент, с Лари Андерсън и с Джо Спайт. Компанията няма да допусне да те загуби, Ники, бъди сигурна в това. Ще направят всичко възможно да те устроят така, че да те задържат. Ей Ти Ен има голямо бюро в Париж и не виждам защо да не работиш в това бюро, ако се наложи.

— Мисля, че в предложението ти има логика — съгласи се тя.

— Ти и Клий бихте могли заедно да отразявате някои военни събития. В това отношение имаш предимство пред другите жени — няма да се налага Клий да се отказва от кариерата си заради тебе.

— Да, вярно е. Но знаеш ли, Арч, има дни, в които се съмнявам дали изобщо бих искала да бъда повече военен кореспондент.

Арч Левърсън очевидно беше изненадан от думите ѝ, но се постара да не го показва. Поклати глава и рече:

— С всекиго се случва, Ники. През последните осем години ти беше свидетел на предостатъчно войни и революции. Сигурен съм, че един ден всичко това ще омръзне и на Клий, макар в момента да разсъждава другояче. Напълно естествено е човек да се чувства изхабен, след като със собствените си очи е видял толкова много смърт

и разрушения. Тази работа наистина е страшна. Но... — той я погледна внимателно — засега не вземай прибързани решения относно кариерата си.

— Не, няма, в никакъв случай.

— Искам да те попитам нещо. — Той повдигна въпросително едната се вежда.

— Слушам те.

— Зная, че не обичаш да говориш за Чарлс Девърю, но доколкото си спомням, никога не си имала намерение да се отказваш от професията си заради него. Нито пък си планирала някога да се местиш в Лондон. Как щеше да постъпиш, ако се беше омъжила за него?

— Чарлс смяташе да открие клон на своята фирма в Ню Йорк и да прекарва тук по-голяма част от времето си, освен в случаите, когато би трябвало да пътува до Европа, за да купува вина. Същевременно нямаше намерение да се отказва от офиса и апартамента си в Лондон, така че щеше често да ни се налага да прекосяваме Атлантика.

— Да, ясно. Очевидно с Клей нещата стоят малко по-различно, заради неговата фотографска агенция. Макар че и той спокойно би могъл да открие представителство на „Имаж“ в Ню Йорк. А защо не и да се премести тук изцяло?

— Всичко е възможно — призна Ники, — но не се знае дали Клий ще се съгласи.

Арч кимна с глава. Имаше и други въпроси, които го вълнуваха, но реши засега да ги спести.

Настани се по-удобно на дивана и рече:

— Преди да заmine за Париж, Клий сподели, че си имала намерение през септември да отидеш заедно с него в Прованс. Радвам се за теб, скъпа. Не си почивала вече няколко години.

Ники му стисна ръката.

— Благодаря ти, че се грижиш за мен.

— Наистина се безпокоя за теб — призна той. — Много се безпокоя. — Погледна часовника си и възкликна: — То станало време за обяд. Поръчал съм маса в любимото ти заведение „Четири сезона“. Да вървим. Пътьом ще оставя сценария на Хилди да го даде за преписване.

Двамата се изправиха.

— Аз ще ѝ го дам, Арч — предложи Ники. — И без това ще мина през офиса, за да си прибера нещата. — Взе сценария от бюрото му и попита: — Ако не ти трябва повече, ще имаш ли нещо против да ползвам остатъка от полагаемия ми се свободен ден?

— Радвам се да чуя това от тебе, наистина работиш прекалено много.

— Родителите ми са на същото мнение — усмихна се тя. — Вероятно са забравили, че те самите са ми служили за пример.

— Понеже стана дума за твоите родители, дочух от едно място, че те си падали по Клий почти толкова, колкото той по тебе.

— От едно място! Кое е това място? Да не би да си научил това от Клий?

Арч се засмя.

— Ами да, истина е — призна Ники. — Те се разбираха чудесно, когато бяхме в Кънектикът и работихме върху книгата. Смятат, че той... хм, че той е чудесен.

Арч отново се засмя и рече:

— Бях ти казал веднъж и сега тя го повтарям: Клий е всеобщ любимец, хората го обичат.

— Не е необходимо да ми го казваш. Родителите ми са във възторг от него. — Ники изтича до вратата. — Ще си взема нещата и ще предупредя Анет, че няма да се връщам следобед. Чакам те пред асансьора. Разбрано?

— Разбрано, ще се видим след пет минути.

След като обядваха в ресторанта „Четири сезона“, Ники отиде до магазина „Бергдорф Гудмън“. Купи си няколко памучни панталона, подходящи памучни ризи и три летни рокли — специално за ваканцията в Прованс през септември.

След това се разходи пеш до апартамента си, който се намираше на площад Сътън с изглед към Ийст Ривър и част от Манхатън.

Беше изключително задушно, около трийсет и осем градуса и макар да носеше лек памучен костюм, скоро усети, че започва да се изпотява. Почувства облекчение, когато най-накрая стигна до дома си и влезе в прохладното тъмно фоайе.

Взе пощата и се качи с асансьора на последния етаж, където беше нейната просторна мансарда. Преди да си тръгне, прислужницата й Гертруд бе пуснала транспарантите на прозорците и включила кондиционера, тъй че апартаментът беше чудесно охладен и Ники най-сетне си отдъхна след продължителното обикаляне из парещите улици на Манхатън.

Остави покупките си в спалнята, декорирана с морскозелени тапети, килим в подходящ цвят и френски мебели, и се отправи към кухнята. Извади бутилка газирана вода от хладилника, наля си една чаша, отпи жадно няколко глътки и я взе със себе си в спалнята. Свали елегантната си лятна блуза, окачи костюма на черни и бели райета в големия стенен гардероб и си облече един от широките памучни кафтани, купени по време на последната й командировка в Мароко.

Няколко минути по-късно Ники седеше зад бюрото в работния си кабинет, целия отрупан с книги. Оттук се откриваше чудесна гледка към реката, към Емпайър Стейт Билдинг, Крайслер Билдинг и към другите небостъргачи, окупирали пространството от централната част на града до кулите близнаци в края на Манхатън.

Отпи глътка вода и като погледна красивия часовник във викториански стил, с изненада забеляза, че часът е почти шест. Пред нея беше папката със заглавие „Деца на пекинската пролет“. Тя я отвори и хвърли поглед върху първите страници на предговора си към

книгата на Клий. Секретарката ѝ Анет му го бе изпратила преди няколко дни и рано тази сутрин той ѝ позвъни, за да ѝ каже, че много го харесва. На Ники ѝ стана приятно, че Клий одобрява текста ѝ и че не възразява относно обема му. Беше само петдесет страници на пишеща машина, в които според Клий тя бе успяла да предаде най-важното — стегнато, ала разтърсващо.

— Предпочитам кратък, но блестящо написан текст вместо дълъг и скучен — беше казал той, преди да затвори телефона.

Ники сложи папката в едно от чекмеджетата на бюрото и започна да преглежда пощата. Няколко сметки за плащане, картички от приятели и едно писмо от адвоката ѝ във връзка със състоянието на нейната собствена производствена компания „Никуел“. Нямаше нищо съществено и тя върна пощата обратно в черния лакиран японски поднос на бюрото, за да се занимае с нея някой друг път.

Тръгна към кухнята с празната чаша в ръце и хвърли критичен поглед през отворената врата към хола. Нямаше съмнение, че беше изключително уютен и стилизиран, никой не би могъл да го отрече. Просторен, с огромни прозорци, които гледаха към централната част на града, той бе обзаведен със старинни английски мебели и боядисан в нежни светли тонове. Преобладаваха нюанси на розово, бледосиньо и зелено, а вечер цялата обстановка излъчваше особен чар — топла, мека и подкупваща.

Ники обичаше своя апартамент, който сякаш плуваше в небесата — ефирен и весел, изпълнен със светлина; беше истинско удоволствие да се живее в него, независимо от климатичните условия навън. Беше приятен и слънчев при хубаво време, а в мигове на буря или снежна виелица напомняше драматичен театрален декор. На здрачаване — със своите ярко осветени, блестящи прозорци — той ставаше неделима част от приказния Манхатън.

Родителите ѝ я бяха убедили да го купи преди четири години и сега беше доволна, че е послушала съвета им. За нея апартаментът ѝ беше истински дом и убежище през кратките пролуки между командировките ѝ в чужбина.

Ники влезе в модерно обзаведената кухня, грееща в синьо и бяло, наля си още една чаша вода и отново се върна в кабинета.

Отпусна се на дивана, подпря краката си на малката масичка и се замисли за Клий и за онова, което се бе случило между тях, както и за

думите на Арч в бюрото и по време на обема.

Той се бе опитал да представи нещата лесноосъществими, но според нея малко ги бе опростил. Все още не беше сигурна, че би могла да съчетае всичко наведнъж — Клий, сватбата, необходимостта да живее в Париж, както и кариерата си в американската телевизия, която ѝ налагаше да прекарва поне част от времето в Ню Йорк.

О, да, ти можеш, нашепваше ѝ някакъв вътрешен глас. Навярно бих могла, мислеше си тя и се усмихваше. Като повечето съвременни млади жени, и Ники искаше да има всичко. Ала възможно ли бе това?

Ако двамата с Клий се оженят, той би могъл да поиска дете. Ами тя? Имаше дни, в които отговорът беше „да“. Но в други, когато си спомнеше за ужасите, на които често сама е била свидетелка... Кой би желал да гледа дете в един толкова безумен свят? Вероятно само ненормална жена.

Майка ѝ, историчката, обичаше да казва, че от незапомнени времена светът всъщност винаги е бил едно доста противно място.

— Не бива, в никакъв случай не бива да имаш подобно отношение към тези неща — бе опитала да я убеди неотдавна майка ѝ. — Ако през вековете всички бяха разсъждавали като теб и бяха предпочели да не създават потомство само защото съществува зло и насилие, тогава човешката раса отдавна нямаше да я има, просто щеше да изчезне. — Не се съмняваше, че майка ѝ е разумна жена, но все пак...

Ники остави тези мисли да преминат от само себе си и тежко въздъхна. Тя се облегна върху пъстрите кретонени възглавници на дивана, затвори очи и се унесе в размисъл за собственик си живот.

В известно отношение всичко се свеждаше до чувствата ѝ към Клий. Двамата бяха емоционално свързани, а физическата ѝ страст към него не знаеше насита. Но дали действително беше влюбена? Достатъчни, за да могат да живеят заедно? За цял живот? Не беше ли всичко това обикновено увлечение? Не можеше да прецени. Всъщност, въпреки че ѝ бе казал, че я обича — първия път в леглото, а после и в ресторанта в Ле Бо, повече не беше споменавал тези думи. Освен това никога не ѝ бе говорил за женитба. А дали тя самата искаше да се омъжи за Клий? Нямам представа, помисли си тя.

Ники отвори очи и стана, видимо ядосана на себе си. Защо, по дяволите, беше изтъкана от толкова много противоречия? Не можеше

да намери точен отговор. Същевременно добре съзнаваше значението, което придаваше на собствената си кариера — тя бе смисъл на живота ѝ. Нима безпокойството за кариерата ѝ бе в основата на всичко? Нима тя бе причината за съществуващите пречки и колебания? Фактите бяха много прости. Клий живееше в Париж, това му харесваше и очевидно нямаше намерение да се връща в Щатите за постоянно.

Ники живееше в Ню Йорк и трябваше да бъде тук, защото компанията ѝ се намирал в този град, а я тя безспорно беше фигура в американската телевизия. Може би именно заради това се колебае толкова, призна си тя и направи кисела физиономия. Явно, не беше готова да рискува блестящата си кариера.

След няколко минути Ники машинално погледна часовника си. Показваше седем без десет, тъкмо време за вечерните новини по Ей Ти Ен с водещ Майк Фаулър, който ѝ беше много близък.

Отиде до библиотеката, където се намирал големият телевизор, включи го и се върна на дивана.

Отначало предаваха местни новини от Ню Йорк, на които Ники не обърна особено внимание. Взе от малката масичка списание „Тайм“, разгърна го на рубриката за пресата и се зачете, като слушаше емисията с половин ухо.

Малко по-късно, когато прозвуча познатата музика, великолепият тържествен сигнал, който въвеждаше вечерните вътрешни и международни новини на Ей Ти Ен, Ники вдигна глава.

Както винаги, Майк беше в превъзходна форма и изглеждаше убедителен. Също като Питър Дженингс от Ей Би Си, Майк беше красив, елегантен и най-важното — превъзходен журналист. Според нея те двамата бяха най-добрите в професията — първокласни репортери, вникваха в същността на проблемите, бяха много добре информирани, умерени и неизменно получаваха най-висок рейтинг.

Докато Майк съобщаваше темите на световните новини, Ники слушаше бегло, все още погълната от статията в „Тайм“.

Когато обаче чу гласа на кореспондента от Рим Тони Джонсън, тя впери поглед в екрана и се заслуша внимателно.

Говореше за някаква стрелба на политически митинг в покрайнините на Рим. Някакъв въоръжен тип обезумял и започнал да стреля с картечница в тълпата, неколцина били ранени.

Тони изказа предположение, че инцидентът е бил организиран от опозиционната партия, с цел да бъде извършено политическо убийство.

Камерата постепенно се отдалечи от Тони, за известно време се задържа върху група хора от лявата страна на трибуната и след това само за миг улови някакво лице в тълпата.

Изведнъж Ники подскочи като стрела и извика шокирана:

— Чарлс! Това е Чарлс! Невъзможно! Та Чарлс Девърю е мъртъв.

Чарлс Девърю беше загинал преди две години и половина, няколко седмици преди сватбата им. Нима беше възможно да е жив и здрав в Рим? Не, не може да е Чарлс, мислеше трескаво Ники. Чарлс се бе удавил край бреговете на Англия.

Вярно бе обаче, че тялото му никога не беше намерено.

Изведнъж Ники осъзна, че това е той. Чарлс Девърю бил жив. Но какво се бе случило? Защо беше предпочел да изчезне от живота й? И какво тя самата би трябвало да направи сега?

ЧАСТ ТРЕТА ЗАГОВОРНИЦИ

*И тъй, със вяра в тебе ще
живея,
без чувствата ти истински да
знам,
като съпруг измамен: той до
нея,
а тя — лицето тук, сърцето
там.*

Уилям
Шекспир

Имението, в което живееше Ан Девър, беше необикновено красива старинна постройка с историческо значение.

Казваше се Пулнбрук и се намираше сред великолепен парк в подножието на хълмистите възвишения Саут Даунс. Закътано дълбоко в пазвите на графство Съсекс между гънките на зелените ливади, то бе доста уединено и комините му изникваха ненадейно пред очите на онези, които го посещаваха. Изневиделица между клоните на високите дървета, опасващи парка, се появяваха очертанятията на сградата, при чиято гледка бе трудно човек да не затаи дъх.

Построено през 1565 година от един от прадедите на Ан, имението беше изключително изискано, в стил „Тюдор“, типичен за елизабетинския период — със сиви каменни стени, дървени фронтони, извисяващи се към небето прозорци с решетки, четвъртити еркери и високи комини. Около главната сграда бяха скупчени допълнителни постройки — малка църква, оборите, овощна градина с каменна ограда, а от двете им страни и пред централната фасада се простираше красивият парк, в който от векове пасяха кротко червеникавокафяви елени.

На вид къщата не се бе променила от времето на построяването ѝ от сър Едмънд Клифърд — рицар и благородник на служба при английската кралица Елизабет Тюдор. Земите на Пулн бяха дарение на сър Едмънд от кралицата в знак на благодарност за предана служба към Короната. По-късно тя го бе удостоила с допълнителни почести, като го бе издигнала в благороднически сан, създавайки специално за него титлата граф Клифърд Алъндейлски и предоставяйки му замъка Алъндейл и още земи в Съсекс.

Едмънд и синът му Томас, втори поред граф в семейството, и техните потомци разделяли почти по равно времето, което прекарвали в имението и в замъка. От края на седемнайсети век обаче семейство Клифърд предпочитали да живеят в замъка, който с течение на времето станал още по-голям и величествен, докато имението те ползвали рядко, само през определени периоди в годината. Независимо от това

то било изрядно поддържано, а външният му вид и интериорът — напълно запазени.

За щастие, поради факта, че семейство Клифърд бяха предпочели през последните неколкостотин години да живеят в замъка Алъндейл, имението Пулънбрук бе предпазено и от неизбежното модернизиране, като по този начин бе съхранена неговата оригинална Тюдорова архитектура.

Дядото на Ан, деветият граф Алъндейлски, пръв решил да се премести в имението, така че от 1910 година насам Пулънбрук бе станал отново официална резиденция на семейство Клифърд. Синът му Джулиън, десети граф и баща на Ан, запазил тази традиция и живял в имението до смъртта си.

Ан Клифърд Девъру беше прекарала целия си живот в Пулънбрук. Тя беше родена на 26 април 1931 година и като дъщеря на граф притежаваше титлата „лейди“, която имаше право да запази и след женитбата си.

През 1948 година Ан се омъжила и напуснала имението, но само три години по-късно се завърнала отново, тъй като останала вдовица с малък син. Тя предпочела да е със семейството си, вместо да живее сама в разкошната лондонска къща, оставена ѝ от нейния покоен съпруг Хенри Девъру.

След смъртта на баща ѝ през 1955 година брат ѝ Джофри, който наследил всички имоти, както и титлата „граф“, решил да се премести в замъка Алъндейл. Той знаел, че сестра му е привързана към имението в Западен Съсекс, и ѝ предложил да остане да живее в него докато пожелае, независимо от това дали има намерение някога да се омъжи повторно.

Трийсет и четири години по-късно Ан продължаваше да се разполага като собственичка в имението на брат си. Да се кажеше само, че обича Пулънбрук, би било твърде слабо. Тя по-скоро го обожаваше, тъй като по-голямата част от живота ѝ бе свързана с него и единствено тук намираще убежище и спокойствие. Между неговите стени Ан се чувстваше на сигурно място; в плен на величествената му красота, тя изпитваше задоволство от това, че имението не бе подвластно на времето и че символизираще непрекъснатостта на семейната им линия и история. Понякога се питаше какво ли би правила без тази къща, свидетелка на толкова много превратности в

живота ѝ — тъга, самота, любовни мъки, печал, страдания и болести. Самото ѝ вековно съществуване като че ли ѝ вдъхваше куража, че може да издържи и да надживее всички трудности.

През тази неделна августовска утрин Ан влезе в големия салон, като потропваше с високите си токчета по каменния под. С ваза с рози в ръце, тя застана до вратата, за да се наслади на безмълвната красота, царяща наоколо. Правеше това не за пръв път и неизменно я обземаше някакво особено чувство.

Хиляди пращинки танцуваха в сноповете светлина, проникващи през зарешетените прозорци. Слънчевите лъчи се отразяваха в старинните мебели и им придаваха мек отблясък, осветяваха портретите на дедите ѝ, рисувани от майстори като Лели, Гейнсбъроу и Ромни.

Мимолетна усмивка премина по лицето ѝ. Всичко в къщата я изпълваше с трепетна радост, но тази стая ѝ беше любимата. Ан се доближи до дългата маса за хранене, постави розите точно в центъра ѝ, отдръпна се и ги огледа критично. Излъчваха свежест и омайващ аромат, градинарят току-що ги беше откъснал. В различни оттенъци на розовото, те стояха чудесно в сребърната ваза с фамилия им герб, която блестеше върху старинната дървена маса. Розите бяха съвсем разцъфнали и от тях се отрониха няколко листенца. Понечи да ги вземе, но се отказа — толкова естествено и изящно изглеждаха до сребърната ваза.

Ан се върна през тежката, украсена с дърворезба врата, водеща към вътрешните помещения и обикновено затворена за външни лица.

През малко, облицовано в камък фойе тя влезе в цветната градина, взе от старата чамова маса последната ваза с цветя и я занесе във всекидневната. Това беше доста просторна стая с множество прозорци с решетки, с огромна каменна камина и високи тавани. Беше боядисана в зелени тонове, които хармонираха с мебелите и завесите, както и със стилния обюсонски килим. Украсяваха я изящни английски предмети и картини от осемнайсети век и също като големия салон, всекидневната излъчваше безметежно спокойствие, сякаш недокосната от времето.

Ан остави високата кристална ваза с бели рози върху дървена масичка и бързо влезе в един от малките салони, които използваше за кабинет. Стаята беше уютна и удобна, боядисаните в жълто стени

създаваха усещане за простор и светлина; на пода беше постлан малинов килим, а едно канапенце за двама на малинови и бели ивици срещу камината придаваше интимност на обстановката. Най-забележителната мебел в стаята беше английското орехово бюро от осемнайсети век, зад което седна Ан и се зае със сутрешната поща. След като я прочете внимателно, хвърли още един поглед на менюто, което трябваше да даде на готвача Пилар. После прегледа списъка със задачите, нахвърлян от предната вечер, и започна да отмята една по една онези, които вече беше изпълнила.

В този момент една сянка се мярна зад вратата; тя повдигна глава и се усмихна топло, когато видя Филип Роулингс.

— Обезпокоих ли те, Ан?

— Не, скъпи, тъкмо проверявах списъка си и с гордост мога да ти съобщя, че съм свършила абсолютно всичко. Чувствам се свободна като птичка и съм изцяло твоя.

— Много се радвам да го чуя — рече той, като се разхождаше бавно из стаята. Строен, среден на ръст, с интелигентни сиви очи и привлекателна външност, Филип изглеждаше много по-млад от своите петдесет и шест години, макар тъмните му коси да бяха вече леко посребрени. Тази сутрин носеше бледосиня отворена риза и винено шалче на шотландски карета, тъмносиви панталони и сиво карирано спортно сако и по-скоро приличаше на провинциален земевладелец, отколкото на високопоставен служител в британското министерство на външните работи.

— Мисля, няма да е лошо да се поразходим преди обяда — продължи Филип, като се усмихваше.

— Защо не? С удоволствие — отвърна Ан. — И аз щях да ти предложа същото. Почакай само да си сложа обувки с ниски токове и ще тръпнем нагоре към Хълма на влюбените. Пътят е приятен и никак не е дълъг.

— Чудесно — рече Филип.

Ан си погледна часовника и се изправи.

— Имаме на разположение около един час. Време, напълно достатъчно за разходка и за едно питие преди обяда. Инес ще сервира приготвеното от Пилар суфле точно в един часа. Знаеш много добре, че го прави специално за тебе.

Филип прегърна Ан през раменете и двамата тръгнаха по коридора.

— В тази къща всички се надпреварват да ме глезите — избоботи весело той и я целуна по бузата.

— Но ти заслужаваш да бъдеш глезен, скъпи — засмя се Ан. — Красивите ѝ сини очи излъчваха обич и привързаност.

Хълмът на влюбените се издигаше непосредствено зад имението и представляваше много удобна наблюдателна точка, от която се виждаше цялата околност на километри разстояние.

Преди неколкостотин години, през 1644-та, по време на злочестото царуване на Чарлс I, една от прабабите на Ан изкачвала хълма всеки ден в продължение на месеци. Лейди Розмари Клифърд се молила и надявала да види отново своя любим, взел участие в битката при Марстън Мур, в дните на кървавата гражданска война, разтърсваща Англия по онова време. На върха на хълма специално за лейди Розмари била скована дървена пейка. Оказало се обаче, че тя чакала напразно. Нейният възлюбен Колин Гревил, роялист, бил убит от хората на Кромвел, парламентаристите, и така и не се върнал, за да поиска ръката ѝ. По-късно се омъжила за друг млад благородник, но оттогава мястото запазило спомена за нейната всеотдайна любов, било наречено Хълм на влюбените.

В този великолепен слънчев ден Ан и Филип бяха седнали на същата тази пейка и се наслаждаваха на прекрасната гледка към имението и околността.

— Нали се радваш, че Ники ще дойде за уикенда? — попита Филип, нарушавайки мълчанието.

Ан се обърна и кимна утвърдително, а сините ѝ очи се оживиха.

— Искат ли питане, Филип. Тя много ми липсваше, но... какво можех да направя. Направо горя от нетърпение да прекарам няколко дни с нея. Знаеш, че много я обичам.

— Знам и затова се радвам, че се обади от Лондон и че сама се сети да дойде. — Той се усмихна и погледна Ан. — Трябва да призная, че и аз очаквам с нетърпение да я видя. Ники Уелс е истинско съкровище.

— Не беше ли голям късмет, че отидохме в Тараскон? — Ан не изчака отговора му и продължи: — И като си помислиш, че имаше голяма вероятност да не отседнем у семейство Норел.

— Остави, ами ако ги бяхме послушали, нямаше да отидем да вечеряме в Ле Бо. Нали си спомняш как повтаряха, че през летните месеци това място било същински капан за туристите?

— Мисля, че наистина беше капан, като имам предвид начина, по който се оказахме заедно с Ники.

Филип не каза нищо. Притисна я към себе си и прошепна в косите ѝ:

— Всичко това имаше и друг смисъл, Ан.

Тя се обърна и го погледна въпросително.

— Омъжи се за мен, Ан. Моля те.

— О, Филип — започна тя, като се канеше да отхвърли предложението му, но щом очите ѝ срещнаха неговите, гласът ѝ секна. Те изразяваха такова искрено желание, такава дълбока любов, че тя почувства как нещо засяда в гърлото ѝ. Никой не можеше да се сравнява с Филип Роулингс. Изключително предан, щедър и благороден, от дълго време той ѝ беше опора в живота. През последните пет-шест години на няколко пъти я бе молил да се омъжи за него и тя все му беше отказвала. Едва сега осъзна, че бе постъпвала много жестоко с този прекрасен човек, който винаги беше мислил за нея и за нейното щастие.

— Ти просто искаш да ме направиш почтена жена, нали в това е смисълът на предложението ти? — попита тя закачливо.

— Не, съвсем не, Ан — поклати бавно и категорично глава той. — Пет пари не давам какво мислят хората за мен, за теб, за двама ни или пък за това, че живеем заедно вече толкова години. Искам да се ожения за теб, защото много те обичам и защото мисля, че ти също ме обичаш.

— Но аз наистина те обичам, скъпи! Ти добре знаеш колко много те обичам! Макар сватбите да изглеждат толкова... честно казано, неуместни на нашата възраст. Ако ме питаш, ние сме женени. Какво значение има някаква хартийка!

— За мен има голямо значение. Не разбираш ли, че искам да си моя жена, че за мен е важно да носиш името ми, да сме... женени. — Той се засмя с лека нотка на самоирония. — Макар току-що да казах,

че не ме интересува мнението на хората, изглежда, това не е съвсем вярно. Може би по-скоро искам светът да знае, че ти принадлежа и че ти ми принадлежиш. Просто изпитвам необходимост да бъдем женени, Ан. Ние сме заедно вече толкова дълго, скъпа, че женитбата е естествена, логична кулминация на нашите отношения.

Ан кимна в знак на съгласие, но не намери сили да промълви дума. Извърна глава и се загледа замислено в далечината. Разбира се, че всичко казано от Филип беше вярно. Познаваха се от петнайсет години, а цели четиринайсет бяха интимно близки. За пръв път се срещнаха през 1974-та, след като Филип бе напуснал жена си, и приятелството им скоро се превърна в любовна връзка. Идеално си подхождаха както по темперамент, така и в сексуално отношение, бяха много щастливи и имаха чувството, сякаш са в рая. Разводът на Филип се проточи четири години и още преди да приключи, двамата вече водеха хармоничен и улегнал живот. Виждаха се всеки уикенд в Пулънбрук, а през седмицата Ан често прескачаше до Лондон.

Деца на Филип, Ванеса и Тимоти, тогава бяха още съвсем малки и той не искаше да се женят, докато те не поотраснат. Тя нямаше нищо против — за нея бракът беше без значение. Любовта ѝ към Филип бе истинска, тя щеше винаги да съществува и не се нуждаеше от сватбено свидетелство. На всичко отгоре бе загубила всякакво желание изобщо да мисли по този въпрос.

Беше повече от очевидно обаче, че Филип изпитваше остра нужда да се оженият именно на този етап в техния съвместен живот. Ако действително го обичаше, а в това нямаше съмнение, неговото щастие трябваше да е от значение за нея. И то наистина беше от огромно значение. Когато премисли още веднъж всичко, тя се убеди, че няма сериозна причина, която би могла да ѝ попречи да се омъжи за него. Изненадана откри, че всъщност щеше да ѝ бъде много приятно да е негова съпруга, особено след като знаеше, че това ще му достави огромно удоволствие.

Тя улови погледа му и каза тихо:

— Добре.

— Какво означава това „добре“?

— Че ще се омъжа за тебе, Филип. Че за мен ще бъде чест да съм твоя жена. Както ти сам каза преди малко, напълно естествено е да се оженим именно сега.

— О, скъпа, ако знаеш само колко съм щастлив. — Той я целуна нежно по устните и горещо я прегърна. Макар в живота си да бе имал много жени, никога не бе обичал така, както обичаше Ан Девъру. Копнееше да се грижи за нея, да я пази и закриля до края на живота си.

— Искам веднага да определим датата, преди да си променила решението си, Ан. Секретарката ми ще изпрати съобщение в „Таймс“ още в понеделник.

— Не се безпокой, няма да променя решението си. Ще ми бъде приятно заедно да съставим текста на съобщението. Но нека да помисля малко за датата... Смятам, че ще е най-добре да се оженим през декември.

— Но дотогава има твърде много време — възнегодува той.

— След като сме живели толкова дълго в грях, няколко месеца в повече няма да са от особено значение — възкликна Ан, като едва се сдържаше да не прихне. — Предлагам декември не без основание. Много държа брат ми Джофри да ни бъде кум, а той е в чужбина до края на ноември.

— Добре, скъпа, значи решаваме сватбата ни да бъде през декември.

— Не мислиш ли, че една скромна церемония през коледните празници в малката църквица тук, в Пулънбрук, би била напълно подходяща?

— Да, наистина. Ан?

— Какво има, скъпи?

— Вярвам, че ще ми позволиш да ти дам венчалната халка.

— Каква чудесна идея! Разбира се, всяко момиче мечтае за венчална халка.

Той се усмихна щастливо, бръкна в джоба си и извади малка кожена кутийка.

— Отидох в „Аспри“ още миналия понеделник, за да потърся пръстен. Имах намерение да ти направя предложение преди края на седмицата и бях сигурен, че този път няма да ми откажеш. Ето, вземи, надявам се, че ще ти хареса.

Ан отвори кутийката и ахна при вида на тъмносиния сапфир, окръжен с диаманти.

— Филип, та той е невероятно красив!

— Избрах точно този, защото знам, че предпочиташ старинните бижута. Освен това цветът му подхожда на прекрасните ти очи, скъпа.

— Благодаря ти, Филип, за пръстена и за всичко останало.

— Почакай малко, позволи ми да ти помогна. — Взе кутийката и като поставяше сапфира на пръста ѝ, пошепна нежно: — Вече сме официално сгодени, а има ли по-подходящо място, на което да си дадем дума на вярност от Хълма на влюбените?

Ники не бе посещавала имението почти три години и когато преди два дни реши да се срещне с Ан Девърю, изпита боязън при мисълта, че отново ще се озове между стените му.

Но още с пристигането в Пулънбрук страховете ѝ се разсеяха. Това се дължеше на топлината и обичта на Ан, на добрината и непринудеността на Филип, които я посрещнаха много сърдечно.

Вярваше в тяхната искрена привързаност и обич и им отвръщаше със същото. Ето защо много скоро се отпусна и се почувства като у дома си.

Оставаше да преодолее отчуждението, което изпитваше към самата сграда. Щом пристъпи прага на големия салон, отново я завладя неговото безмълвно спокойствие. Никога не бе успявала да се отърси от особената, почти осезаема тишина, която и сега я обвиваше като плащ.

Хрумна ѝ, че ако стените на тази старинна къща от времето на Тюдорите, свидетелка на толкова много събития през вековете, заговореха, те очевидно щяха да разбулят безброй невероятни загадки.

Не неволно потръпна. Какви ли тъмни тайни за живота и смъртта на на Чарлс Девърю бяха заровени тук? Нима наистина той бе жив? И ако беше така, какво го бе накарало да инсценира собствената си смърт?

Ники се постара да отхвърли тревожните мисли, които я терзаеха. Беше дошла в Пулънбрук, за да каже на Ан, че преди четири дни бе видяла Чарлс по американската телевизия и че имаше сериозни основания да смята, че той е в Рим. Но усети, че моментът не е подходящ да отваря дума за това и предпочете да изчака до вечерта.

Ники и Ан бяха седнали в приемната и пиеха чай. Ники се любуваше на изяществото на тази стая и на съвършения начин, по който бяха съчетани всички оттенъци на бледозеленото. Те създаваха чуден фон за прекрасните старинни предмети и за картините, сред които преобладаваха пейзажи на Търнър и Констабъл. Ники винаги се бе възхищавала от изискания вкус на Ан, от уменията ѝ да подрежда и

поддържа къщата — нещо, което без съмнение изискваше огромно усилие.

Погледна крадешком към дървената масичка в средата на стаята, върху която беше поставена ваза с бели рози, оградена със семейни портрети в сребърни рамки. Имаше и нейни снимки — сама, с родителите си, с Ан и Филип и, разбира се, с Чарлс. Извърна глава и видя на друга масичка пред камината годежната им снимка в златна рамка. За няколко секунди погледът ѝ спря върху нея, но бързо го отмести, като се стараяше да запази абсолютно спокойствие.

— Какво така си се умълчала, Ники? — тихо, стремейки се да не я смути, забеляза Ан и ѝ поднесе чаша чай.

— Благодаря — усмихна се Ники. — Ей богу, вярвам, не си ме помислила за невъзпитана, както глупаво се бях заяпала, сякаш съм тук за пръв път. Просто се бях унесла, наслаждавах се на атмосферата. Признавам, бях забравила колко красива е тази стая и цялото имение.

— Ти винаги си обичала къщата — промълви Ан и лека усмивка заигра на устните ѝ. — По същия начин я обичам и аз. Имаш верен усет за Пулнбрук и аз разбрах това още при първото ти посещение. Привързана си към имението чисто емоционално. Ето защо искам да те успокоя, че къщата те приема и те приветства, Ники.

Ан отиде до дивана и продължи:

— Имай предвид, че тя винаги постъпва по този начин, понякога може и да отблъсква. — Внезапно се засмя стеснително. — Боже господи! Представям си как ти звучат думите ми. Вероятно мислиш, че съм се превърнала в изкуфяла старица.

— Напротив, много добре те разбирам. Какво говориш? Ти — изкуфяла старица! Не, Ан, ти си невероятна.

— Благодаря ти. — Ан се наведе леко към нея и ѝ прошепна доверително: — През април станах на петдесет и осем години, ала трябва да призная, че изобщо не ги чувствам. Но да довърша мисълта си. Знам, че разбираш отлично какво имам предвид, когато ти говоря така за къщата — как тя те кара да се чувстваш, сякаш ѝ принадлежиш от първия миг, в който прекрачиш прага ѝ.

— Именно това изпитах днес — тихо рече Ники. — И още нещо — за мен къщите са като живи същества. Те имат своя собствена атмосфера и излъчват вибрации: някои — добри, други — много лоши. Според мен това място тук излъчва положителни вибрации.

Ан кимна утвърдително с глава.

— Ние с теб сме необичайна двойка, Ники, ала винаги сме се разбирали отлично. — Отпи глътка чай и възкликна: — О, скъпа, толкова се увлякох в разговор за къщата, че забравих да ти предложа сандвич, или може би предпочиташ пандишпан?

— Не, благодаря, Ан. В момента съм на диета, след онази „калорична“ почивка във Франция.

— Боже мой, колко добре те разбирам — засмя се Ан.

Точно в този момент в стаята влезе Филип. Бяха го извикали на телефона и след като се извини, че се е забавил, се обърна към Ан:

— Беше Тимоти, скъпа. Току-що е пристигнал в Лондон и ти изпраща много поздрави.

— Радвам се, че се е прибрал благополучно — усмихна се тя.

Филип пое чашата чай, която Ан му беше наляла и седна до Ники.

— Наскоро синът ми започна работа като журналист в „Сънди Таймс“ и беше в командировка в Германия. Вероятно знаеш, че там стават важни събития, кипи бурен политически живот...

Ники се замисли за миг и рече предпазливо:

— Онзи ден казах на Арч Левърсън, че съвсем скоро под краката ни ще забоботят тектоничните пластове на историята. Предстоят огромни промени, особено в страните отвъд Желязната завеса.

— Много проникателно от твоя страна, Ники. Налучкала си сърцевината на проблема! — възкликна Филип.

Ники се усмихна. Беше ѝ приятно, че той споделя и одобрява оценката ѝ за развитието на световните събития. Все пак Филип Роулингс не беше случаен човек във Форин офис.

И по-рано, когато се срещнеха, Филип и Ники неизбежно се впускаха в политически прогнози, така че днешният разговор не правеше изключение. Те продължиха в този дух още десетина минути, след което Филип изведнъж прекъсна разговора:

— Ето че отново отегчаваме Ан с тази суха материя, от която в този момент тя изобщо не се интересува. Извинявай, скъпа — каза той умолително и я погледна приятелски.

— Но това съвсем не е вярно! — измърмори Ан. — Никак не съм отегчена. Изглежда, забравяте, че целият ми живот е бил свързан с

политиката и че собственият ми баща навремето беше известен политик.

— Не съм забравил, но знам, че точно в този момент те вълнуват други неща. — Филип стана и се премести до Ан на дивана. Взе ръката ѝ и рече: — А сега да минем към по-важните неща. Съобщи ли на Ники радостната новина?

— Нямах възможност. Освен това мисля, че ще е по-правилно да ѝ кажем заедно.

— Какво да ми кажете? — Ники поглеждаше ту Филип, ту Ан, изгаряща от нетърпение.

— Днес Филип ми предложи да се оженим.

— Вероятно за двайсети път — намеси се той.

— И аз приех предложението му — тържествено изрече Ан със сияещо лице.

— Най-накрая. Най-накрая се съгласи да ми стане съпруга и дори вече определихме датата на сватбата. Смятаме да се венчаем по Коледа тук, в малката църквица в Пулънбрук.

— О, Ан, Филип, та това е прекрасна новина! — извика Ники и се спусна да ги поздрави.

Ники седна до прозореца в стаята си и впери очи в симетрично подредените градини на Пулънбрук. Ала не виждаше нищо, потънала в собствените си проблеми.

Съжаляваше, че беше дошла именно днес, че не беше отложила пътуването си поне до понеделник, както първоначално планираше.

Когато снощи пристигна в Лондон, първата ѝ работа бе да телефонира в Пулънбрук. Ан искрено се зарадва като чу гласа ѝ, толкова скоро след случайната им среща във Франция. Поговориха няколко минути и Ники почти се самопокани да я посети през уикенда, като обясни, че ще остане в Англия само няколко дни и много ще се радва да се видят.

Гнетящото безпокойство, довело я тук, я подтикваше час по-скоро да разговаря с Ан. Та с кого друго би могла да сподели ужасните си подозрения относно Чарлс?

За жалост обаче бе пристигнала в имението в неподходящо време, в ден от особено значение за Ан Девърю. Съзнаваше, че би могла да го помрачи с разкритието си, че единственият ѝ син, когото тя обожаваше, вероятно не се е удавил, а е инсценирал смъртта си. Без да иска, щеше да обвини Чарлс в безчестие, лицемерие, лъжа и измама, в жестокост, причинила неизлечима болка на майка му, на нея, на Филип, на чичо Джофри и на всички онези, които го обичаха. Разбира се, ако беше жив и бе приел нова самоличност, тези обвинения щяха да са съвсем справедливи. Но при ситуацията, която завари, тя не можеше да си позволи да хвърли бомбата още тази вечер, както възнамеряваше.

Ники опря глава о стъклото на прозореца и се опита да премисли всичко още веднъж. Вероятно и утре нямаше да може да разговаря с Ан и трябваше да остане чак до понеделник. Не че се боеше да сподели опасенията си, но не искаше да ѝ разваля уикенда. Знаеше, че през следващите дни ще ѝ бъде трудно да се държи като че ли нищо не се бе случило, но заради Ан трябваше да се старае да прикрива чувствата си. Тя наистина беше изключителна жена и заслужаваше да се порадва на собственото си щастие. Не, в никакъв случай не биваше

да я тревожи, нямаше право да убие празника, който тя и Филип бяха изстрадали.

Ники остана така в плен на обърканите си мисли още половин час. След това погледът ѝ се зарея из огромната стая и едва сега забеляза, че в нея преобладават нежните цветове — различни оттенъци на лилаво, бледорозово и светлосиво. Беше типично женска стая — с много картини по стените и изящни, елегантни мебели.

За да разсее тъжните ѝ спомени, с обичайната си деликатност и такт Ан бе избрала за нея спалня, която никога преди не беше обитавала. Всъщност не всичко, свързано с Пулънбрук, беше мрачно, паметта ѝ бе скътала и щастливи мигове.

Леглото с балдахина, с бледолилавите копринени драперии и пухени юргани изведнъж ѝ се стори много привлекателно. Ники свали обувките си и се отпусна в меката му прегръдка. Зави се през глава, като се надяваше да поспи поне малко преди вечерята, но съзнанието ѝ оставаше будно.

Напълно естествено тя не можеше да се освободи от спомена за последното си посещение в тази къща — един от най-тягостните и мъчителни моменти в живота ѝ.

Беше пристигнала в съботна утрин през октомври 1986 година. Двете с Ан разговаряха дълго и изобщо не забелязаха Инес, която типично по английски им поднесе чай течено в четири часа. И двете бяха толкова разстроени, че чаят им остана недокоснат.

Всичко бе започнало още предния ден, когато Филип неочаквано се появи в Ню Йорк и ѝ позвъни на вратата точно в десет. По настояване на Ан беше пристигнал със сутрешния самолет от Лондон, за да ѝ съобщи лично лошата новина.

Без да губи време, възможно най-внимателно, Филип ѝ каза, че по всяка вероятност Чарлс е мъртъв; предполагало се, че се е удавил преди няколко дни някъде по южното крайбрежие на графство Съсекс, недалеч от Бийчи Хед. Близко до мястото на злополуката бил открит светлосиният му ягуар. В колата измерили неговия шлифер и дипломатическото му куфарче с етикет, върху който било написано името му. Разбира се, това улеснило много местните полицаи и те веднага се свързали с майка му лейди Ан Девъру в имението Пулънбрук.

Когато отворили куфарчето, намерили само едно писмо до майка му, от което узнала, че Чарлс Девърю е посегнал на живота си. Но според изискванията на закона трябвало все пак да се извърши полицейско разследване. Полицията се съгласила да не дава гласност на случилото се, докато не бъде информирана годеницата на Чарлс в Ню Йорк. Това станало по молба на Ан, която местният полицейски началник, не можело да не уважи, имайки предвид нейните заслуги и положението ѝ в графството.

Филип ѝ беше разказал всички това в оня ужасен петък, а тя се почувствува така, сякаш целият свят се бе стоварил върху ѝ със съкрушителна и безпощадна сила. Не беше на себе си, когато се обади по телефона на Арч и му съобщи с треперещ глас, че Чарлс се е самоубил и тя трябва незабавно да пътува за Лондон. Беше толкова разстроена, че гласът ѝ секна и беше принудена да даде слушалката на Филип. Той му изясни смущаващите подробности около случая и обеща да го информира допълнително при първа възможност.

С помощта на Гертруд, която точно в този момент беше дошла да почисти апартамента ѝ, Ники прибра набързо дрехите и тоалетните си принадлежности и двамата с Филип се отправиха към летище „Кенеди“. Преди да отпътуват, Филип бе направил опит да се свърже с родителите ѝ, които по това време се намираха във Венеция, но тъй като не ги бе намерил, им беше оставил бележка с телефонния номер на Ан в имението Пулнбрук.

В един и половина на обед вече летяха с френския „Конкорд“ за Париж. Филип ѝ беше обяснил, че това е най-бързото и удобно пътуване до Европа. Разстоянието взеха само за четири часа и след преспиване в Париж рано сутринта в събота трябваше да излетят с първия самолет за Лондон.

По време на почти целия полет тя плака, а Филип напразно се мъчеше да я успокои. В редките мигове, когато това му се удаваше, и двамата си задаваха един и същ въпрос — защо? Защо Чарлс беше извършил това ужасно нещо? Не намираха никаква сериозна причина, нито логично обяснение на случилото се.

Щом пристигнаха на летище „Шарл де Гол“, наеха стаи в един от тамошните хотели, а на другата сутрин в седем отпътуваха за „Хийтроу“. Оттам с кола заминаха директно за Пулнбрук, където ги очакваше опечалената и съсипана от скръб Ан.

По-късно същия ден Ники плахо я попита дали в писмото си Чарлс не е споменал нещо и за нея, ала Ан тъжно поклати глава. Ники беше направо изумена. Чарлс се бе самоубил, без да остави прощална дума за годеницата си. Тя не можеше да се примири с този факт.

Родителите ѝ пристигнаха направо от Венеция в неделя. Те ѝ съчувстваха и бяха готови на всичко, за да я утешат. Но в края на краищата само двете с Ан бяха в състояние взаимно да се окуражават.

Ники остана при нея няколко седмици, през които двете не се разделяха и прекарваха времето си или в Пулнбрук, или в апартамента на Ан в Лондон на Итън скуеър. Именно през този труден и мъчителен период нещата започнаха постепенно да ѝ се изясняват. Очевидно Чарлс беше обмислил всичко много добре, преди да направи решителната стъпка. Бе продал апартамента на Найтсбридж; акциите от английския клон на компанията си бе продал на своя съдружник, а от европейския континентален клон — на познат испански бизнесмен. Няколко седмици преди да се самоубие, бе направил ново завещание, според което майка му оставаше единствен наследник на цялото негово имущество.

Вече три години Ники не преставаше да се пита защо все пак Чарлс беше сложил край на живота си, ала и досега не можеше да намери приемлив отговор.

По едно време я обзе необуздан гняв, който започна да измества първоначалната ѝ скръб, и това силно я обезпокои. По препоръка на Арч, докато беше в Ню Йорк, няколко пъти посети психиатър, за да разбере причините за тези спонтанни изблици и начина, по който би могла да ги преодолее. Доктор Алвин Фоксгроув ѝ обясни внимателно, че при емоционална връзка между двама едно евентуално самоубийство почти без изключение предизвиква силен гняв у партньора и такава реакция е напълно нормална. Това донякъде я успокои, още повече, че доктор Фоксгроув беше очертал как гневът ѝ постепенно ще утихне. Подобно явление обаче все още не се наблюдаваше. Тъкмо обратното — на моменти гневът ѝ избухваше със страшна сила.

С известни усилия Ники най-накрая успя да отклони мислите си от миналото и ги насочи към настоящето. Смущаваше я фактът, че тялото на Чарлс не беше намерено, но всъщност в това нямаше нищо чудно, тъй като се бе удавил в Па дьо Кале и тялото му навярно е било

отнесено навътре в морето. Но дали наистина беше така? Искаше на всяка цена да узнае точно какво се бе случило. След разговора си с Ан смяташе да се върне в Лондон, а оттам да отлети за континента. Бе твърдо решена да вложи цялото си журналистическо умение, за да разплете загатката около смъртта на Чарлс Девърю, да изрови истината за него.

Един час по-късно, около седем, Ники се преоблече в тъмносиня копринена рокля, сложи си перлена огърлица и слезе в гостната за вечеря. Отначало не видя никого, но когато се извърна към прозореца, забеляза навън силуета на Ан. Ники прекоси малкото фоайе и излезе през страничната врата на терасата, откъдето се откриваше прекрасна гледка към Хълма на влюбените и възвишенията Саут Даунс.

Щом чу стъпките на Ники зад гърба си, Ан се обърна и усмивка озари лицето ѝ.

— Ето те и тебе, скъпа. Тъкмо си мислех колко е хубаво, че ще прекараме уикенда заедно.

— Щастлива съм, че ми се удаде възможност да те посетя, Ан — отвърна Ники. По време на последната им среща във Франция Ники се почувствува виновна, че не се беше обаждала и затова бе твърдо решила да мине оттук през септември, на път за Париж и Прованс. Когато обаче онази вечер неочаквано видя лицето на Чарлс Девъру по телевизията, прецени, че трябва незабавно да дойде в Пулънбрук и да разговаря с Ан.

Ники се изкашля и заговори бавно:

— Съзнавам, че съм виновна, загдето не ти се обаждах година и половина. Съжалявам, Ан, знам, че нищо не може да ме извини. Разбера се, бях много ангажирана, пътувах непрекъснато, все не свършвах ужасните бедствия и войните по света, ала този път нямам намерение да се оправдавам с работата си, както винаги досега. Истината е, че за мене лично беше много по-лесно да не те виждам.

— Зная — тихо промълви Ан. — При това, струва ми се, разбирам защо. Всяка среща с мен, независимо дали тук или в Ню Йорк, само удължава мъката ти по Чарлс. При съществуващите обстоятелства мисля, че постъпваш правилно, като се опитваш да забравиш случилото се и да започнеш живота си отново.

— Вярно е. Но все пак трябва да призная, че в известен смисъл бе егоистично от моя страна. — След малка пауза Ники продължи: — Каж ми как... как успя да надмогнеш мъката си през тези две години?

— Откровено казано, много ми помогна Филип, а също брат ми и неговото семейство. Къщата също ми помогна... — Ан поклати глава. — Боже господи, отново говоря за къщата като за живо същество. Искях да кажа, че бях ангажирана с един проект, свързан с имението, който поглъщаше голяма част от свободното ми време. Всъщност продължавам да работя по него, все още не съм го завършила.

— Какъв проект? — полюбопитства Ники.

— Отнася се до библиотеката. Просто реших да въведа ред в целия този хаос и да направя каталог на хилядите книги. Някои от тях са редки издания и, естествено, се наложи да потърся компетентна помощ. Още от самото начало попаднах на дневниците на фамилията Клифърд, водени в продължение на векове от жените в рода. Бях чувала за тях от дядо си, но никога не ги бях чела. Струва ми се, не е нужно да ти обяснявам колко силно ме впечатлиха тези жени от различни поколения, преминали през безброй изпитания, загубили толкова много близки хора: съпрузи, синове, бащи, братя... дъщери, майки и сестри. Само като си помислиш, моите предшественички са преживели нападението на Испанската армада, Гражданската война, голямата чума и колко ли още събития — по-малки войни, резки промени в политическия живот, семейни трагедии. Но никога не са се предавали и са съумявали да оцелеят. Така и аз просто отказах да се предам на тъгата и да се самосъжалявам. Без съмнение жените от семейство Клифърд ми помогнаха много.

Ники кимна и тъкмо се канеше да я попита още нещо за дневниците, Ан въздъхна дълбоко и сведе очи. Силна болка се изписа на лицето ѝ и на Ники за миг се прииска да протегне ръце и да я прегърне, но се въздържа.

След малко Ан заговори отново:

— Ужасно е да загубиш дете. Човек никога не вярва, че би могло да му се случи подобно нещо. Като родител винаги смяташ, че ще умреш първи, и това е напълно в реда на нещата... — Гласът ѝ отекна в нощта. Тя погледна в далечината и сякаш на себе си промълви: — Винаги съм мислила, че децата са смисълът на живота, че заради тях си струва човек да живее.

Ники разбираше огромната мъка на другата жена и очите ѝ се изпълниха със сълзи. Преглътна мъчително, хвана импулсивно ръката ѝ и силно я стисна.

Ан се извърна, погледна Ники и по устните ѝ заигра лека усмивка.

— Нямах представа колко много се зарадвах, когато те видях в Ле Бо с друг мъж, Ники. Просто ми олекна на сърцето. За мен това означаваше, че си преодоляла кризата, свързана със смъртта на Чарлс. Вярвам, няма да ми се сърдиш, ако те попитам сериозна ли е връзката ви.

Ники се поколеба за миг, преди да отговори:

— Не съм съвсем сигурна, но по-скоро — да. Клий ми каза, че ме обича.

— А ти, Ники? Ти обичаш ли го?

— Познавам Клией от две години и той ми е най-добрият, най-близкият приятел. Помежду ни съществува интимна връзка едва от няколко седмици и лично аз останах много изненадана, когато това се случи. Ах, да. И за да ти отговоря на въпроса, искам да споделя, че и аз също започвам да се влюбвам в него.

— Радвам се да чуя това от тебе. А що се отнася до Клией, сигурна съм, че те обича. Долових го в начина, по който те гледаше. — Ан стисна леко ръката ѝ и продължи: — Той те обожава, Ники!

— Да, но само любов понякога не стига, за да се създаде семейство. От значение са още толкова други неща, ако човек е решил да прекара с някого остатък от живота си.

— Така е — съгласи се Ан, — но по всичко изглежда, че се чувствате добре заедно, разбирате се и което е много важно — работите в една и съща област. Права ли съм?

— В общи линии, да. Но, от друга страна, кариерата ми би могла да породи някои проблеми и аз...

— Нищо на света не може да замени един добър мъж — прекъсна я Ан и тихичко се засмя, като че ли на себе си. — Но какво право имам да ти говоря тези неща, след като аз самата толкова дълго държах в напрежение един толкова добър мъж. Аз... — Прибледи се до Ники и продължи: — Послушай ме, не допускай моята грешка. Не се колебай. Едва днес разбрах, че е трябвало да се омъжа за Филип още преди много години. — Погледът ѝ сякаш прониза Ники, а гласът ѝ прозвуча твърдо. — Трябва да воюваш за живота, Ники. Сграбчи го с две ръце. Живей пълноценно. Защото, без да усетиш, годините минават, ставаш на средна възраст, след това остаряваш, а тогава вече е

много, много късно. След трийсетте годините, изглежда, наистина летят. Започнах да забелязвам това съвсем отскоро. Има и нещо друго — продължаваше Ан, — никога не жертвай своя любим заради кариерата си. Накрая можеш да се окажеш съвсем самотна. А повярвай ми, Ники, самотата е най-страшното нещо. Тя е другият лик на смъртта.

Ан се облегна на парапета и впери очи във възвишенията Саут Даунс. Ники си помисли, че никога не е изглеждала толкова красива. Беше в тъмнорозова копринена рокля, която чудесно подходеше на цвета на лицето ѝ, с двоен наниз перли и с перлени обеци. С гъстата си руса коса и невероятна кожа, с гъвкавата си фигура и стройни крака с тънки глезени, Ан Девъру лесно би могла да мине за жена в средата на четирийсетте.

Изведнъж тя се изправи и погледна към Ники с малко тъжна усмивка.

— О, Ники, ако знаеш колко глупаво постъпих преди години. Много скоро след като останах вдовица, в живота ми се появи човек, когото силно обикнах и за когото можех да се омъжа. Той много настояваше, но имаше и сериозни пречки. Накрая го отблъснах и след това съжалявах. Двайсет години по-късно, на трийсет и осем, се влюбих в друг мъж. Бяхме много привързани един към друг, но и него не приех заради... Всъщност има ли значение защо? Мисля, че не е толкова важно. И в двата случая предпочетох да остана сама и прекарах няколко ужасни години, докато накрая срещнах Филип.

— Моето име ли споменавате? — намеси се шеговито той, излизайки на терасата.

Двете жени се обърнаха и Ан заговори първа:

— Здравей, скъпи. Тъкмо обяснявах на Ники колко самотна и нещастна бях, преди да се появиш в живота ми.

Филип изглеждала трогнат от думите ѝ, но не каза нищо. Само кимна с глава, приближи се до нея и нежно я прегърна.

Ан го погледна с влюбени и ласкави очи.

— Току-що казах на Ники колко се радвам за нея и Клийланд Доновън. Всъщност колко много се радваме и двамата.

— И колко по-спокойни сме сега — добави Филип. — Ние сериозно се тревожихме за тебе, скъпа. — След това се обърна към Ан: — Шампанското вече ни чака в гостната. Ще влезем ли?

Ан се засмя и го хвана за ръка.
— Да вървим.

По-късно, след като изпиха шампанското, тримата се преместиха в малката столова, която Ан ползваше само за най-близки приятели. Инес сервира леката вечеря, приготвена от Пилар, и между студената картофена супа, калкана на скара и пудинга Филип и Ан отрупаха Ники с въпроса за работата ѝ.

Ники им разказа за престоя си в Пекин и за някои от по-важните неща, които се бяха случили там. Двата бяха особено трогнати от историята на Йойо и Май, от нейната смърт и изчезването на Йойо.

— Клий, Арч, аз и целият екип се надяваме, че той ще се появи отново. Искане да вярваме, че е успял да използва парите, които му оставихме. Клий смята, че Йойо на всяка цена ще се добере до Хонконг и аз споделям неговото мнение.

— Най-вероятно той е прав. — Филип замислено поклати глава. — Знам, че съществува нелегална организация, която действа между Пекин и Хонконг. Ако Йойо има „гуанси“, тоест връзки, ще успее да се измъкне.

— Както би казал баща ми: „от твоята уста в божии уши“, Филип. Йойо е много находчив и съм сигурна, че ако съществува и най-малка възможност, той няма да я пропусне.

— Колко ужасно, че младата жена е била убита — промълви Ан. — От това, което ни разказа, Ники, излиза, че китайската армия е била безпощадна.

— Бяха много брутални и Клий има доказателства за това. Той успя да направи стотици снимки, защото военните бяха така увлечени в избиването на собствения си народ, че не им остана време да му строят фотоапарата. Всъщност само няколко дни преди разгрома властите му бяха счупили три фотоапарата и въпреки това той успя да направи невероятна книга със снимки, посветена на събитията на Тянанмън, а аз написах предговора към нея. Казва се „Деца на пекинската пролет“ и когато я видите, съм сигурна, че ще ви настръхнат косите. Щом излезе, ще ви изпратя един екземпляр.

— Благодаря ти — рече Ан.

— Гледахме предаванията на Кейт Еди по Би Би Си за студентските демонстрации — обади се Филип. — Ан и аз бяхме отвратени от жестокостта, от кървавата баня, която се развихри. Това беше голяма черна точка за Китай и светът открито декларира неодобрението и погнусата си.

— Да, и въпреки това китайското правителство продължава да нарушава грубо човешките права — подчерта Ники.

Филип кимна в знак на съгласие и отпи глътка „Пуйи Фуме“. Огледа внимателно Ники и смени темата на разговора.

— А защо си в Англия, Ники? По работа или на почивка?

— По малко и от двете — отговори припряно Ники, като трябваше да положи големи усилия да не засегне темата за Чарлс. — Смятам да направя едно задълбочено интервю с министър — председателя — импровизира тя, — не сега, догодина. Но Арч иска да проведе някои предварителни разговори, нали разбираш, да подготвя почвата.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — попита Филип.

— Още не зная. Ще ти кажа по-късно. Първо трябва да формулирам основните моменти в предаването, да помисля както за текста, така и за визуалното му покритие. — Ники с облекчение си помисли, че критичният момент е отминал.

— Обади ми се, ако имаш нужда от нещо — рече Филип. — Знаеш, че ще направя всичко, което мога.

— Благодаря ти, Филип, много си мил.

— Ще прием ли кафе в гостната? — попита Ан, като отмести стола си и стана.

Когато излязоха от столовата, Ан хвана Ники за ръката.

— Работата ти е много опасна, Ники, а и ти си прекалено дръзка, поне на мен така ми се струва. Не се ли боиш понякога, скъпа?

— Докато снимаме — не, страхът идва след това — призна Ники. — Клий и много други журналисти реагират по същия начин, Ан. В разгара на събитията сме толкова погълнати от работата, че нямаме време за страх.

— Ан, искам да ти кажа нещо — рече плахо Ники, като се суетеше пред вратата на библиотеката. След прекараната безсънна нощ беше решила да не чака до понеделник и да разговаря с Ан незабавно.

Ан беше застанала до дългата махагонова маса и събираше опадалите розови листа. Когато чу гласа на Ники, повдигна глава и озадачено попита:

— Много си сериозна. Случило ли се е нещо?

— Мисля, че да — смотолеви Ники и влезе в стаята. — Къде е Филип? Искам и той да чуе това, което ще кажа.

— Тук съм — обади се Филип от едно кожено кресло в дъното на библиотеката.

Ники чу шумолене, след което видя главата му да се подава иззад последния брой на „Гаймс“. Той стана, сгъна вестника и го пусна при другите, наредени на купчина край желязната решетка на камината.

Ан изсипа розовите листа в един пепелник и се приближи до Филип. Двамата размениха погледи и седнаха един до друг на черното кожено канапе, а Ники се настани срещу тях.

— Какво ти е, Ники? Какво се е случило? — не се сдържа накрая Ан.

— Преди да споделя с вас, искам нещо да ви кажа — започна несигурно Ники. — След срещата ни в Прованс бях намислила да ви посетя и да ви се извиня, че не се бях обаждала толкова дълго. Планирах това да стане в края на август, тъй като бездруго по това време ще пътувам до Париж, за да се срещна с Клий. Онази вечер в Ню Йорк обаче се случи нещо, което промени намеренията ми. Реших да дойда с две седмици по-рано, защото трябва спешно да разговарям с тебе, Ан. И с тебе, Филип.

— Но, моля те, обясни за какво става дума. — В гласа на Ан прозвуча тревога.

Ники пое дълбоко въздух и заговори:

— Преди четири дни, в сряда вечер, бях сама вкъщи и гледах новините по телевизията. Кореспондентът ни от Рим съобщаваше за

въоръжен инцидент по време на политически митинг край Рим...

— Прочетох за случилото се в „Дейли Телеграф“ от четвъртък — намеси се Филип. — Изказано бе предположение, че е бил направен опит за убийство на политически опонент от представител на опозиционната партия, нали така?

— Точно така — отвърна Ники. — Но не за това ви го разказвам. Точно когато нашият кореспондент в Рим Тони Джонсън завършваше репортажа си, камерата се отмести встрани и показа едно лице сред тълпата. — Ники се наведе леко напред, склочи ръце и каза тихо, ала решително: — Това беше Чарлс. Лицето, което видях в тълпата, беше лицето на Чарлс.

Ан се дръпна рязко назад и се втренчи в Ники с невиждащ поглед. Беше толкова слисана, че замръзна на мястото си.

Филип възрази.

— Но как е възможно да видиш Чарлс, Ники? През октомври ще се навършат точно три години от смъртта му. Всички знаем, че се удави в залива Бийчи Хед.

— Сигурен ли си? — Ники погледна Филип изпитателно. — Тялото му изобщо не беше намерено, а този факт, откровено казано, винаги е предизвиквал у мен определени съмнения. — За нейна изненада гласът ѝ не трепна и тя продължи: — Не ви се сърдя, че не ми вярвате, и аз самата не повярвах, когато видях лицето му на екрана. Но сега зная...

— Щом вярваш, че Чарлс е жив, значи приемаш, че е инсценирал смъртта си — прекъсна я Ан, видимо потресена. — Защо му е притрябвало на сина ми да прави подобно нещо?

— Не зная, Ан — промълви Ники.

— И как всъщност би могъл да го направи? — попита Ан.

— Мисля, че се сещам. Изглежда, за него това не е представлявало особена трудност.

— Съмнявам се — обади се Филип, като я изгледа с доста голяма доза любопитство. — Но все пак, слушам те.

— Вероятно Чарлс е имал съучастник — започна Ники, отвърщайки на погледа му. — Някой, който му е помогнал да инсценира смъртта си, а след това е изчезвал. Това лице — мъж или жена — е следвало Чарлс до Бийчи Хед; Чарлс е паркирал ягуара си на място, където е могло лесно да бъде открит, след което съучастникът

му го е върнал със собствената си кола обратно в Лондон. Оттам Чарлс е отпътувал незабавно за Европа със самолет или влак, като е използвал фалшив паспорт. Съществува и друга възможност — съучастникът му да го е чакал с моторна лодка близо до брега на Бийчи Хед. Чарлс е могъл лесно да доплува до лодката и оттам е бил откаран в някое френско пристанище.

— Цялата тази история ми изглежда изсмукана от пръстите! — възкликна Филип. — И както Ан правилно забеляза, за какво, по дяволите, е притрябвало на Чарлс да върши подобно нещо?

Ники сви рамене.

— Колкото и да напрегам ума си, не мога да открия разумна причина. — Тя се поколеба за миг и неохотно продължи: — Всъщност това не е съвсем вярно. Върти ми се нещо в главата...

— Какво е то? — Ан рязко се наведе и прикова очи в Ники.

— Може би е искал да започне нов живот...

— Но това е абсурдно! — извика Ан. — Той те обичаше, имаше намерение да се ожени за тебе, пък и във всяко отношение беше щастлив човек, с голямо бъдеще.

— Всичко това е така — призна Ники, — но само на пръв поглед. — И тя на свой ред изгледа продължително Ан, след което добави многозначително: — Защото независимо от това, дали се е самоубил, или просто е избягал от нас, ясно е, че не е бил удовлетворен от живота си. В противен случай не би направил нито едното, нито другото. Бил е недоволен от всичко, включително и от мен.

Отначало Ан понечи да каже нещо, но след това предпочете да се въздържа. Сви устни и нервно започна да чупи ръце.

— Тук Ники има известно право, скъпа. — Филип се обърна към Ан и взе ръцете ѝ в своите. — Още преди три години бяхме единомудни, че очевидно Чарлс е имал големи неприятности и е бил много нещастен, най-вероятно дори не е бил на себе си, когато е решил да сложи край на живота си. — Филип погледна Ники и произнесе с твърд глас: — Което, убеден съм, е направил. Знаеш ли, моя мила, разправят, че всеки от нас има двойник — някой, който е свършено наше копие и живее някъде по света. Не е ли възможно човекът, когото си видяла по телевизията, просто да прилича поразително на Чарлс, и толкова?

— Филип е прав — намеси се Ан. — Сигурна съм, скъпа Ники. Синът ми се е самоубил в момент на силно умопомрачение, което сигурно е било предизвикано от нещо.

— Много ми се иска да вярвам, че е така.

— Но ти трябва да вярваш заради собственото си добро — посъветва я Ан и като подбираше внимателно думите си, продължи: — Известно е, че младите жени, останали рано вдовици, често изпитват угризения, когато се влюбят отново. Макар че с Чарлс бяхте само сгодени. Може би се чувстваш виновна за връзката си с Клий и търсиш оправдание да я прекъснеш, вярвайки, че Чарлс е все още жив. Не е ли това?

— Не, Ан! Не е! — реагира рязко Ники. — Преди всичко нямам никакво чувство на вина за отношенията си с Клий. Ни най-малко. Видяното от мен по телевизията не е резултат от някаква си потребност да възприемам желаното за действителност. Много добре зная какво видях или по-точно кого видях.

— Хора, които симулират самоубийство и след това приемат нова самоличност, би трябвало да са ужасно непочтени — отвърна Ан. — Синът ми не беше такъв. Не би могъл да бъде толкова жесток спрямо мен или спрямо теб — просто нямаше причина, защото ни обичаше и двете.

Ники отвори чантата си и извади един плик.

— В сряда вечерта и аз като вас не можех да повярвам, бях направо смазана и шокирана. Но когато дойдох на себе си, изтичах при един мой приятел техник в Ей Ти Ен, за да мога по-добре да го разгледам. Коего и направих, при това много внимателно. После снимах с полароида си. След мен го снима и техникът със собствения си апарат и още на другата сутрин ми извади едно копие. Междувременно отидох у дома и сравних моята снимка с предишни фотографии на Чарлс. — Ники отвори плика и извади няколко. Подаде една на Ан и заобяснява: — Ето това е снимката, която направих. На нея ясно се вижда, че въпросното лице има мустаци и е с по-тъмна коса от Чарлс. — Подаде следващата снимка и продължи: — А това е Чарлс в Южна Франция в годината на... смъртта или на изчезването му. Само потъмних леко косата му и му нарисовах мустаци. Сега погледни двете снимки внимателно, Ан. Убедена съм, че са на един и същи човек.

— О, не зная — промърмори колебливо Филип. — Доста съмнително доказателство, не мислиш ли?

Ан мълчеше, вперила очи в снимките.

— Ето и другата, направена от техника в студиото — не спираше Ники. — Тя е по-голяма от моята и е много по-ясна. Убедена съм, че това е Чарлс. С леко променена външност. Не можеш да го отречеш, Ан.

— Има известна прилика — отрони Ан с тих глас. — Но все още не съм убедена, че това е Чарлс. Нима е възможно?

— Но защо ни казваш всичко това, Ники? Какво очакваш да направим? — попита Филип леко смутен и раздразнен.

— Не зная — призна Ники. — Просто нямаше с кого да споделя съмненията си, освен с теб и Ан. В края на краищата вие най-добре познавахте Чарлс.

— Много се тревожа за теб, скъпа — промълви Филип, поклащайки тъжно глава. — Предполагам, и Ан също.

— Така е — потвърди Ан.

— Несъмнено цялата тази история силно те е разстроила — продължи Филип. — Изглежда, ти все още смяташ, че Чарлс е жив. Много бих искал да отхвърлиш тази мисъл, защото в противен случай би могла да се разболееш. Заявявам ти най-отговорно, че според мен Чарлс Девърю не е жив. Нали и ти си на същото мнение, скъпа Ан?

— Абсолютно. Виж какво, Ники — рече нежно Ан, — не е възможно Чарлс да е все още жив. Много те моля да ми повярваш. Аз съм му майка и бих усетила интуитивно, ако беше така. Не допускай споменът за него да те преследва по този начин, скъпа. Остави го на спокойствие, така и за теб самата ще е по-добре. И за Клий също. Вие трябва да заживеете нов живот. Чарлс е само едно минало. Остави го в миналото.

Ники погледна Ан, после Филип и забеляза, че лицата им изразяват едновременно и тревога, и симпатия. Изведнъж осъзна, че я смятат за леко смахната. Ето защо се зарече повече да не говори за Чарлс.

— Донесох ви тези снимки, защото се надявах, че вие ще видите в тях онова, което виждам аз. Вероятно съм очаквала да ме подкрепите, но очевидно не сте в състояние... Мисля, че ви разбирам...

Ан седна до Ники на канапето, погали ръката ѝ и заговори бавно, с ласкав глас:

— Нека си спомним за миг що за човек беше той. Добър, деликатен и много нежен. Не е нужно да ти го казвам, защото го знаеш по-добре от мен, от собствен опит. А най-характерното му качество беше неговата почтеност. Кълна се, че той беше олицетворение на честността. Всички, които го познаваха, твърдяха, че може безрезервно да се вярва на думите му. Беше истински джентълмен и никога никого не е подвеждал. Подобно нещо беше чуждо на природата му.

Ан замълча и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Чарлс беше толкова благороден, Ники, и с такъв висок морал. В него нямаше капчица неискреност. Никога не е бил двуличен и не би могъл да бъде, дори от това да зависеше животът му. Аз съм го родила, отгледала и, естествено, го познавам най-добре, още повече, че е расъл без баща. — Гласът ѝ потрепери от вълнение и тя с мъка продължи: — Никой и нищо не може да ме убеди, че Чарлс е инсценирал изчезването си. Просто зная, че това не е вярно. Не е възможно да е постъпил така моят син Чарлс Девъру. — Ан преглътна и изтри сълзите си.

— Моля те да ми повярваш, че последното нещо, което съм искала, е да ти причиня болка, скъпа Ан. Сигурно смяташ, че съм си загубила ума, но бях длъжна да ти кажа.

— Не, не, съвсем не мисля така — отвърна с разтреперан глас Ан. — Нито пък Филип.

— Разбира се — възкликна Филип, като се усмихваше на Ники. — Но и аз съм убеден, че Чарлс не е жив. Цялата тази версия, както вече ти казах, ми се струва съшита с бели конци, бих казал дори абсурдна.

— Но има редица случаи, в които са изчезвали хора, и то много успешно — упорстваше Ники. — Например лорд Люкън, чието тяло изобщо не беше открито. Предполагам, спомняте си този случай? От това, което знаем досега, може да се предполага, че е жив и здрав и че живее някъде по света. В Южна Америка. Бора Бора. Черна Африка. Под ново име, разбира се.

— Много се съмнявам. — Филип рязко поклати глава. — Сигурен съм, че Люкън е мъртъв, че се е удавил, както впрочем се смяташе от самото начало.

— А какво ще кажеш за британския парламентарист Джон Стоунхаус? Доста хитро инсценира изчезване през седемдесетте години — реагира моментално Ники.

— Да, но все пак беше открит — не отстъпваше Филип.

Тогава Ан произнесе с натежал от болка глас:

— Ники, човекът на тези снимки не е Чарлс, сигурна съм в това. Моят син е мъртъв.

В неделя следобед Ники излезе да се поразходи из имението Пулънбрук. Малко преди това тя, Ан и Филип едва се бяха преборили с обеди, старейки се всячески да не разговарят за Чарлс. Само Филип проявяваше някакъв интерес към сервираните ястия. Двете с Ан чоплеха в чиниите си, а когато донесоха пудинга, Ники използва момента да се извини и да напусне масата, като се отказа от кафето.

Беше почувствала остра нужда да остане за малко сама. Щом излезе навън, усети, че диша по-леко и че постепенно се освобождава от обзелото я през последните дни напрежение.

Неочаквано я завладяха сладостни спомени и тя тръгна импулсивно към розовата градина. Стигна до старинната дървена порта, сгушена между зеленясалите каменни стени, и завъртя дръжката от ковано желязо. Шест каменни стъпала водеха надолу към градината и щом я облъкна нежното благоухание, тя спря, прехласната от красотата, която се разкриваше пред очите ѝ.

В Пулънбрук имаше много и най-различни градини, но според Ники тази безспорно беше най-хубавата. Оградена с високи сиви каменни стени, тя беше чудесно планирана — разпределена на парцели с различни видове рози и други цветя.

Ники бе чувала от Ан, че елегантната им композиция, както и красивите мотиви, образувани от сливането на цветните лехи с пътеките, датират още от осемнайсети век.

Пълзящи рози покриваха старинните стени, преливащи от нежнорозово до яркочервено. Покрай стените растяха червени и бели рози, които Ан беше оградила с лавандула. Имаше и лехи с други цветя и билки: исоп, чубрица, мащерка и розмарин, примесени с теменуги, карамфили, виолетки и лавдан. Ан ѝ бе споменавала, че комбинацията на билки с различни цветя е била характерна за стила на градините от епохата на Тюдорите и Стюартите.

Освен с вълшебството и аромата си това царство на красотата омайваше Ники и с нещо друго. Тук тя за пръв път бе срещнала Чарлс и именно тук по-късно разбра, че го обича. Една вечер, когато се

разхождаха из алеите на градината, той ѝ направи предложение да се оженят.

Ники се почувства омаломощена от опияняващия дъх на розите. Интуитивно тръгна към старата дървена пейка до стената под сянката на един стар чинар. Седна, затвори очи и се отдаде на мислите си. Но много скоро се съвзе и погледна нагоре.

Небето беше ясно, прозрачносиньо, с цвят на великденче, който според Чарлс напомнял най-много цвета на очите ѝ. Ароматът на розите ставаше все по-омайващ, а някъде наблизко се чуваше бръмченето на пчела, танцуваща във въздуха. В такъв ден бе срещнала за пръв път Чарлс Девъру.

Изведнъж рой спомени нахлуха в главата ѝ. Точно преди четири години, в един петъчен следобед през юни 1985 година, Чарлс влезе в живота ѝ. Затвори отново очи и си припомни всичко, което ѝ се бе случило в онзи ден...

Каква прекрасна роза, помисли си Ники. Това е най-съвършената роза, която някога съм виждала. Едра, бледожълта, напълно разцъфнала и съвсем свежа. Тя се наведе, докосна внимателно с върха на пръстите си едно кадифено листенце и вдъхна дълбоко прекрасния му аромат.

Тъкмо в този момент чу зад гърба си стъпки по пътеката и се обърна. Един млад мъж, вероятно около трийсетте, крачеше към нея. Когато доближи, тя забеляза, че не е много висок, около метър и седемдесет и два, строен и стегнат блондин, с бронзов загар, а светлорусата му коса на места беше силно изрусяла от слънцето. Имаше много приятна външност — скулест, слаб, с тънък аристократичен нос.

— Предполагам, че сте дъщеря на Андрю — рече той, като я разглеждаше внимателно, без да прикрива очевидния си интерес.

— Ники Уелс — представи се тя и му подаде ръка.

— Чарлс Девъру — отговори той и ѝ стисна здраво ръката.

Ники се почувства в плен на чифт зелени очи, най-бистрите зелени очи, които някога бе виждала. Двамата стояха, вперили поглед един в друг, без да пускат ръцете си. Ники изпита някакво спонтанно, силно привличане.

Чарлс не сваляше очи от нея и тя разбра, че и той е завладян от същите чувства. Стана ѝ горещо и усети, че се изчервява.

— Вие се смущавате, госпожице Уелс. Не сте ли свикнали да ви гледат с открито възхищение?

Ники го погледна объркано, без да знае как да постъпи. Несъмнено беше твърде непосредствен и необременен от социални условности. Биеше право в целта. Доста нетипично за англичанин, при това аристократ, помисли си тя и се усмихна. Всъщност харесваше неговата освежаваща, макар и малко груба дързост. Особено ѝ се нравеше изисканият му английски глас — колоритен, с богати интонации и ритми, пленителен като на актьор от времето на Шекспир. Същински Ричард Бъртън, помисли си тя. Звучи като гласа на Ричард Бъртън.

— За бога! Защо мълчите, госпожице Уелс? Да не би да съм ви притеснил с нещо?

— Не, не сте. Само че предпочитам да ме наричат Ники.

— А пък аз ви моля да ми простите лошите маниери. Предполагам, знаете, че сте необикновено красива? Убеден съм, че сте най-красивата жена, която някога съм срещал.

— Пазете се от любезни англичани, които ви обсипват с комплименти — промърмори тя и се отдръпна назад, като го изгледа с явно любопитство.

— Казаното от мен е самата истина. Желаете ли да вечеряме заедно в Лондон този понеделник? Само ние двамата. Искане ми се да ви опозная по-отблизо.

— С удоволствие — почти машинално отговори Ники.

— Чудесно. Интимна вечеря в малък, тих ресторант. Оставете това на мен. Знам най-подходящото място. В хотел „Клариджис“ ли сте отседнали с родителите си?

— Да.

— Ще дойда да ви взема в седем часа. Моля ви само да сте точна. Не понасям жени, които закъсняват. И се облечете по-скромно, неофициално. Мястото, където ще вечеряме, не е много луксозно.

— Винаги ли разговаряте с такъв диктаторски тон, господин Девърю?

— Наричайте ме Чарлс и... не, не разговарям така. Моля да ме извините. Съвсем не съм искал да изглеждам толкова непоносим.

— Вярвам ви. Наистина ви вярвам.

— Бих желал да ви призная нещо.

— Нима? Та ние току-що се запознахме! — пошегува се Ники, като го гледаше учудено.

— Да, не ти липсва чувство за хумор — засмя се Чарлс. — А и лицето ти е прекрасно. Човек просто да не повярва. — Засмя се отново и заговори с мелодичния си глас: — Преди една седмица отидох да взема родителите ти от хотела и да ги докарам тук за уикенда. В стаята им видях твоята снимка. — Пое дъх и добави предпазливо: — Бях наистина поразен.

Ники не знаеше какво да каже.

Чарлс продължи:

— Майка ти ме завари да разглеждам снимката и ми разказа всичко за теб. — Тя го стрелна право в зелените очи. — Страхувам се, че оттогава не мога да те прогоня от мислите си.

— Това са най-красивите думи, които чувам за себе си от доста време насам — рече Ники леко подигравателно.

— Но аз действително мисля така — засмя се Чарлс. — Когато преди петнайсет минути пристигнах в имението, първото нещо, което направих, беше да попитам майка ми къде си. И щом ми каза, веднага дойдох при теб.

— Чарлс — отрони Ники, но после рязко спря. Изведнъж осъзна, че вероятно това, което той казваше, беше самата истина, че очевидно бе съвсем сериозен, и едва промълви: — Честна дума, просто не зная какво да кажа, как да реагирам. Ти си толкова прям и откровен, дори малко агресивен, че ме изваждаш от равновесие.

— И ти също.

Много внимателно Ники освободи ръката си и я погледни. Беше я стиснал толкова силно, че по кожата ѝ личаха червени отпечатащи от пръстите му.

Чарлс проследи погледа ѝ и започна да се извинява:

— Съжалявам, но понякога не контролирам достатъчно силата си. Може би съм попрекалил с ръкостискането. — Взе нежно ръката ѝ, поднесе я към устните си и леко я целуна.

Ники имаше чувството, че ще излезе от кожата си. Докосването му ѝ подежда като шок. Дръпна бързо ръката си и извърна лице

встрани, щом усети, че хладните му зелени очи я наблюдават напрегнато.

Двамата мълчаха известно време и накрая Чарлс попита:

— Е и какво, по дяволите, правеше тук?

— Разглеждах розите — отвърна Ники и за да бъде поубедителна, добави: — По-специално изучавах ето тази. Тя е самото съвършенство. — Докосна жълтите листенца и се обърна към него: — Кажи, не е ли така?

Чарлс погледна първо розата, след това нея и възкликна:

— Очите ти имат цвета на великденчета!

— Какви са те?

— Малки, светлосини, почти прозрачни цветенца.

Неочаквано Чарлс хвана Ники за лакътя и я поведе към дървената врата в другия край на градината.

— Няма да е лошо да прием по един чай. Това е най-безобидното, което бихме могли да сторим сега.

През следващия един час Чарлс беше плътно до нея, излезе само за десетина минути, докато пиеха чай в гостната. Ники усещаше, че той непрекъснато я наблюдава. Това не остана незабелязано от Ан и майка ѝ, които си разменяха многозначителни погледи. Само баща ѝ, който беше изцяло погълнат от разтвора си с Филип относно Маргарет Тачър и английския политически живот, не долови нищо.

По-късно, когато Ники се качи, за да се преоблече за вечеря, първото нещо, което видя в стаята си, бе жълтата роза от градината, поставена в малка кристална вазичка на нощното ѝ шкафче. До нея имаше плик с името ѝ. Бележката вътре беше написана с изящен, равен почерк: „Не съм имал намерение да те притеснявам или обиждам. Не ми се сърди. Ч. Д.“

Ники пусна бележката на леглото, вдигна вазата и допря розата до лицето си, като вдишваше дълбоко аромата ѝ. Разбра, че е покорена от Чарлс Девъру. Той ще е моята гибел, помисли тя и въздъхна, осъзнавайки, че в момента не е в състояние да направи нищо. Вече беше твърде късно. Тя се бе влюбила в него само в течение на няколко часа, пленена от външността, от гласа и обаянието му, а донякъде и от властния му характер. Притежаваше чар, самоувереност и невероятно хладнокръвие. Изключителен е, реши тя, докато се обличаше за вечеря. Никога досега не съм срещала мъж като него.

След малко двамата се сблъскаха във фойето пред гостната и Ники му благодари за розата. Той изрече тържествено с лека усмивка:

— Съвършенството изисква съвършенство. — И до края на вечерята кръжеше около нея и я обсипваше с такова внимание, че направи впечатление дори на баща ѝ. Когато майка ѝ се прибра, баща ѝ я последва в стаята, хвана я нежно за раменете и ѝ заговори с тих глас:

— Недей да мислиш, че се меся в работите ти, Ники, но познавам Чарлс от няколко години и искам да те предупредя, че той е доста обигран светски мъж. Свикнал е винаги да получава от жените онова, което иска.

— Разбирам много добре, татко. — Ники го погледна в очите, които имаха същия син цвят като нейните, и в тях улови тревога. — Татко, успокой се! Аз мога сама да се грижа за себе си! — Засмя се и го целуна по бузата. — И не забравяй, че съм издръжлива и упорита журналистка, че си ме научил да съм независима и да мога да се справям с всякакви трудности.

— Не се съмнявам, че майка ти и аз сме възпитали у теб всички най-хубави качества, ангелче. Не се съмнявам също, че можеш сама да се грижиш за себе си. През всичките тези години ти неведнъж си рискувала в професията си, излагала си се на сериозни опасности. Но това сега няма нищо общо с твоята работа, а и Чарлс Девъру е особен тип човек. Завършил е „Итън“ и „Оксфорд“, представител е на английската върхушка — типичен аристократ с благороден произход и безупречно минало. Не забравяй, че дядо му беше член на Камарата на лордовете, че чичо му е граф и майка му също има благородническа титла.

— Не разбирам какво точно искаш да кажеш, татко.

— Британската аристокрация живее в свой собствен свят, твърде снобски и затворен в себе си, недостъпен за останалите.

Ники прихна.

— Не мога да повярвам, че това ми го казваш ти, Андрю Уелс! Да не би да смяташ, че мога да бъда преценена като неподходяща за Чарлс Девъру само защото съм американка?

— Не е точно така — засмя се Андрю. — Ако питаш мен, ти си подходяща за всеки, мое момиче. И притежаваш много повече качества, отколкото повечето мъже заслужават.

— Говориш като истински, предан и любящ баща.

— Само се опитвам да ти обясня, че той произхожда от друг свят, по-различен от твоя. Исках също да те предупредя, че Чарлс пада малко плейбой, това е всичко.

— Мога сама да се оправя, татенце, повярвай ми.

— Знам. Но все пак внимавай.

— И да си отварям очите. Помня тези твои думи от детските си години. Внимавай и си отваряй очите, Ник. Тъкмо това съм правила и никога не съм забравяла наставленията ти — усмихна му се подкупващо тя.

Андрю сложи ръце на раменете ѝ и я прегърна.

— Ти си най-добрата и най-хубавата, Ник. Най-добрата и най-хубавата на света. Ти си най-свидното, което имам, и не желая да бъдеш наскърбявана без нужда. А сега лека нощ, скъпа.

В събота Ники и Чарлс прекараха целия ден заедно. Сближиха се още повече, докато той я развеждаше из имението със своя „Ландроувър“. Скоро разбра, че е много начетен, образован и добре информиран по въпросите на световната политика, че е изключително интелигентен и ерудиран. Установи, че ѝ харесва не само като мъж, но и като личност.

Същия ден Ан даде вечеря, на която бе поканила няколко тукашни двойки. Прекараха много приятно. Чарлс отново беше изключително внимателен към нея и почти не забелязваше останалите гости. Тя също бе силно увлечена, но се стараеше да се държи по-сдържано, защото усещаше, че баща ѝ през цялата вечер я наблюдава.

Когато се прибра в стаята си, беше силно възбудена и с приповдигнато настроение. Съблече се, седна до прозореца и зарея поглед към градината, озарена от мека лунна светлина. Мислите ѝ бяха погълнати от Чарлс. Неочаквано чу леко потропване. Спусна се да отвори и никак не се изненада, когато го видя. Без да каже дума, той влезе бързо в стаята ѝ и затвори вратата.

— Извинявай, че те безпокоя толкова късно — рече припряно, — но не можах да заспя. Трябваше на всяка цена да те видя, макар и за малко. — Пристъпи към нея, хвана я за ръката и я притегли към себе си. — Изпитвах остра, отчайваща нужда да те прегърна и да ти пожелаем лека нощ. — Погледна я в очите, усмихна се и я целуна силно по устата. Ръцете ѝ обвиха шията му и той я притисна още по-плътно. Миг по-късно я освободи от прегръдката си и ѝ прошепна нежно в

косите: — Искам да те любя, Ники. Позволи ми да остана при теб тази нощ...

Тя мълчеше.

Чарлс я целуна отново, този път по-горещо, и тя не можа да устои и се сгуши в него.

— О, мила моя — шепнеше той и леко докосваше с устни страните ѝ. — Позволи ми да остана.

— Но аз едва те познавам — измънка тя, а гласът ѝ ставаше все по-слаб и неуверен. Чувстваше се объркана и смутена. Чарлс Девъру упражняваше върху нея могъщо въздействие и тя внезапно разбра, че лесно би могъл да я съсипе.

Той обгърна с две ръце лицето ѝ, погледна я в очите и промълви нежно:

— О, Ники, Ники! Нека не се измъчваме взаимно. И двамата сме зрели, интелигентни хора. — Слаба усмивка заигра по устните му. — Нима действително си мислиш, че ще ме опознаеш по-добре до понеделник? Какво значение има дали ще се любим тази вечер, или ще чакаме дотогава? — Доближи устните си до нейните и я целуна продължително и страстно, след това я освободи от прегръдката си и тя остана като закована в средата на стаята.

Той се обърна кръгом, отиде до вратата и я заключи. Съблече копринения си халат, хвърли го върху един стол и започна да разкопчава горната част на пижамата си. Застана пред нея и заговори с плътен, натежал от съблазън глас:

— Сама знаеш, че ме желаеш точно толкова, колкото и аз тебе, Ники. Изписано е на лицето ти. — Окуражен от мълчанието ѝ, я хвана за ръка и я поведе към заслоненото с балдахин легло.

Ники седна на пейката в градината и извади от джоба слънчевите си очила. Когато ги сложи, усети, че страните ѝ са влажни, и с изненада разбра, че беше плакала. Нямаше намерение да пролива повече сълзи за Чарлс Девъру. Достатъчно беше тъгувала за него.

Изправи се и тръгна надолу по пътеката, стараяше се да забрави миналото и да прогони спомените си. Стигна до старата порта, завъртя дръжката и излезе от градината.

Пред погледа ѝ се изпречи имението Пулънбрук.

Не можеше да се освободи от магическото му въздействие — толкова необикновено красиво изглеждаше то, окъпано от лъчите на късното следобедно слънце. Обилната светлина стопляше сивите му каменни стени, караше прозорците му да блясват и угасват и от това цялата сграда като че ли оживяваше.

Оня ден, когато говориха за къщата, Ан беше казала истината — Ники действително бе обикнала имението още от момента, когато го бе видяла за пръв път.

В онзи съдбоносен петъчен ден — помисли тя, вперила очи в огромната старинна сграда, цялата пропита от английската история и от историята на семейство Клифърд — бях обладана от обаянието на един мъж, на една жена и на едно величествено имение. Да, Ники наистина се бе влюбила в тях от пръв поглед. Все още обичаше Ан и къщата, а що се отнася до любовта ѝ към Чарлс, тя бе угаснала преди три години.

Когато след няколко минути влезе в големия салон, там цареше тайнствена тишина. Погледът ѝ се спря на големите семейни портрети, които висяха на стената над камината. Изведнъж си помисли: „Чарлс Ейдриън Клифърд Девъру е потомък на благородници, крупни земевладелци и воители, служили на британската Корона. Той е истински аристократ в най-добрия смисъл на тази дума. Честта и благородството са в кръвта му, справедливостта и добродетелността са му присъщи по рождение. Чарлс беше добър, високо морален човек. Как бих могла да го обичам, ако не беше такъв? Как бих могла да обичам човек със съмнително поведение, човек, който хладнокръвно фалшифицира собствената си смърт по причини, известни само нему, който жестоко и безотговорно наранява майка си и мен — жената, която обичаше? Никога не бих могла да поискам да се омъжа за такъв човек. Никога. Никога.“

Шум от стъпки накара Ники да се обърне.

Ан се приближи към нея с угрижено лице.

— Добре ли си, скъпа?

Ники поклати утвърдително глава и се усмихна.

— Ти така се втурна навън, толкова бързаше да се махнеш, че се разтревожих за теб. Нали не ни се сърдиш?

— Разбира се, че не се сърдя. Тъкмо обратното. Мислех си за Чарлс и като си спомних някои неща, стигнах до известни изводи. Ти

си напълно права, Ан. Не е възможно Чарлс да е симулирал собствената си смърт. Той просто не беше способен на такава нечестна постъпка. Напълно съм убедена в това. Съгласна съм с теб и с Филип, че човекът, когото видях по телевизията, само е приличал поразително на Чарлс.

Ан изглеждаше леко смутена, но бързо се съвзе.

— Пълен обрат в позицията ти. Надявам се, че не си променила мнението си само за да ме успокоиш, нали?

— Не, не съм. Мисля, че ме познаваш добре. Аз съм дъщеря на родителите си и също като тях държа много на истината. Не само в работата, но и в личния си живот. Във всичко.

Ан се отправи към вратата, която водеше към уединената част на къщата, без да промълви дума. Ники я настигна и пъкна ръката си в нейната.

— Съжалявам много, ако съм те разтревожила, наистина съжалявам. Не съм искала да ти причинявам болка с идването си, с моите подозрения и със снимките.

— Зная, при тези обстоятелства ти постъпи по единствено правилния начин.

— Нямах никакво намерение да те занимавам с всичко това точно днес — призна Ники. — Повярвай ми. Смятах да ти кажа утре, тъй като не желяех да ти развалям празника. Но тази сутрин бях толкова разтревожена, след като цяла нощ не бях спала, че за жалост думите сами се отрониха от устата ми и аз не можах да ги спра.

— Нищо страшно не се е случило, радвам се, че намери сили да ми се довериш... — усмихна се Ан, а лицето ѝ излъчваше обич. — Тази история те върна отново в живота ми, Ники.

— Да, вярно е.

— Абсолютно сигурна съм, че Чарлс се е самоубил — кротко заговори Ан... — Защо го е направил — никога няма да разберем; целият живот беше пред него. Напоследък все повече мисля, че най-вероятно е бил болен. Имам предвид физически болен, от някаква неизлечима болест — рак, тумор в мозъка, левкемия, нещо ужасно, което, разбира се, никога с никого не е споделил. Убедена съм, че е посегнал на живота си, за да ни спести болката от евентуалното си страдание и смърт в резултат на страшната болест. За мен лично това е единственото логично обяснение.

— Смъртта на Чарлс ще остане завинаги загадка — промълви Ники сякаш на себе си.

Тя се качи в стаята да си почине преди вечерята, а Ан се върна да заключи предната врата. Преди малко двамата с Филип бяха пили чай в гостната, но сега, когато надникна през отворената врата, него вече го нямаше.

Вероятно и той е отишъл да си почине, помисли Ан и продължи по коридора. Искаше по-скоро да вземе неделните приложения на вестниците, преди Инес да ги е изхвърлила.

Вратата на библиотеката беше полуотворена и тя едва разпозна гласа на Филип, който говореше с някого по телефона. Ускори крачка, изгаряйки от нетърпение да му разкаже за неочаквания обрат в позицията на Ники. Отвори вратата и видя Филип, седнал на ръба на бюрото с гръб към нея. Преди да успее да му се обади, го чу да казва:

— ... и не го оставя. Като куче, захапало кокала... — Последва кратка пауза, след което продължи: — Не, не! Рим.

Ан го прекъсна:

— Филип, искам да говоря с теб.

Той рязко се обърна и по израза на лицето му разбра, че го е сепнала. Кимна с глава и каза в слушалката:

— Вече трябва да свършвам. Ще ти се обадя утре... Дори може би ще е най-добре направо да се видим. — И набързо приключи разговора.

Ан се доближи до бюрото, леко намръщена.

— Ставаше дума за Ники, нали, Филип. С кого говореше по телефона?

— Със сина си. С Тимоти, мила моя.

— С Тимоти — за Ники? — Ан не можеше да повярва.

— Да. Преди два дни телефонирах на Тим, тъкмо когато той се беше върнал от Лайпциг, и му обещах, че тази вечер ще се видим и ще вечеряме заедно. Току-що му отказах. Искаше да знае причината и аз просто му обясних онова, което се е случило с Ники, разказах му за странното й видение в предаването от Рим.

— А защо си отменил вечерята? Знаеш, че не е било нужно. Би могъл да отидеш, нямаше да имам нищо против.

— Нима не разбираш, скъпа, че тази вечер не мога да те оставя сама? Ти си толкова разстроена от тази история, че би трябвало през цялото време да съм тук, до тебе. Желая да съм с тебе. Бих могъл да видя Тим и някой друг път.

— Разбирам — промълви тя и го изгледа продължително.

В понеделник вечерта Ники хвана последния полет за Рим.

Когато самолетът излетя, тя се намести по-удобно на мястото си, извади едно тефтерче и започна да преглежда бележките, които бе нахвърляла сутринта в стаята си в хотел „Клариджис“. Много скоро обаче пъкна тефтерчето обратно в чантата си и посегна към чашата бяло вино, което стюардесата току-що ѝ беше донесла. Отпи няколко глътки, за да се успокои, но мисълта ѝ не преставаше да работи трескаво.

Въпреки разговорите с Ан и Филип в Пулънбрук и тяхното категорично становище, някакъв вътрешен глас ѝ подсказваше, че човекът, чийто образ бе запечатан на лентата на Ей Ти Ен, не е друг, а самият Чарлс Девъру. И понеже баща ѝ винаги бе твърдял, че трябва да разчита на собствения си инстинкт, в момента се опитваше да стори тъкмо това, върна на неговите съвети.

Ники остави чашата на масичката и бръкна отново в чантата си. Този път извади снимката, направена в студиото от Дейв. Намръщи се и още веднъж внимателно я огледа, за кой ли път от миналата сряда насам. Колкото и да се мъчеше да се самоубеждава в противното, в края на краищата винаги стигаше до първоначалния си извод, че този човек е Чарлс Девъру.

Вчера в Пулънбрук се почувства малко разколебана, несъмнено поради силното влияние, което ѝ оказваха къщата и нейната вековна история, престижът на семейството и не на последно място, разбира се, самата Ан Девъру. Как би могла да спори с Ан, след като тя беше убедена, че човекът от снимката не е нейният син. И така, в неделя следобед Ники промени мнението си, като неочаквано за Ан и за приятеля ѝ се съгласи с тях.

Но тази сутрин, щом пристигна в „Клариджис“, отново я завладя предишната увереност и тя се върна на първоначалната си позиция.

Вероятно нищо друго не отрезвява така, както студентите отблясъци на понеделнишка дъждовна утрин в Лондон, помисли Ники и прибра снимката. Ан и Филип я убеждаваха, че човекът от Рим само

малко приличал на Чарлс. Не можеше да приеме подобно твърдение, тъй като приликата очевидно беше къде-къде по-чувствителна. Ако това наистина не бе Чарлс, тогава би трябвало да е негов брат близък.

Тази сутрин в хотела, премисляйки отново случилото се, си зададе въпроса как ли би реагирал неговият съдружник, ако му покажеше снимката. Кристофър Нелд и Чарлс бяха приятели от години, работеха заедно и бяха много близки.

Взе телефона и потърси Крис във фирмата, но новият му секретар Майкъл Кронин й каза, че е на почивка. Поиска информация, ала й отговориха, че господин Нелд „обикаля островите на Полинезия, връзката с него е невъзможна, а самият той ще се върне в Англия не по-рано от средата на септември“. Разочарована, Ники каза, че ще позвъни отново следващия месец.

Именно тогава реши да се свърже с бюрото на Ей Ти Ен в Рим. Може би шефът на бюрото, Тони Джонсън, би могъл някак да й помогне; допускаше, че е възможно да има и кадри, които не са били излъчени по сателита в Ню Йорк.

И ето, сега тя летеше за Рим и се питаше дали усилията й няма да отидат на вятъра. Как би могла да открие човека, който преди три години бе успял така умело да изчезне и да се укрие — човека, който очевидно не желаше да бъде намерен и за чието съществуване тя бе узнала само благодарение на щастливата случайност, късмет, съдба — все едно. Ако онази вечер операторът на Ей Ти Ен не беше показал едно лице от тълпата и ако точно в този момент тя не следеше внимателно онова, което ставаше на екрана, вероятно никога нищо нямаше да разбере. Това беше шанс, който се случва веднъж на един милион, помисли тя, потрепервайки при спомена за лицето, което се бе мярвало само за няколко секунди. Колко лесно би могла да го пропусне, ако бе отишла до кухнята за чаша вода например или пък ако говореше по телефона, с гръб към телевизора. Животът обаче беше именно такъв — пълен със случайности и съвпадения. Писано било да се случи, каза си тя и неволно потръпна. Явно да търси Чарлс Девъру беше все едно да търси игла в купа сено.

Ники се размърда в креслото, погледна мастиленото нощно небе през илюминатора и се запита защо ли продължава да се занимава с тази история и как би могла да обясни собствената си настойчивост. Естествено, не й беше трудно да намери отговора — като личност и

журналистка тя трябваше да знае истината, нуждаеше се от нея. Всъщност тази черта ѝ беше присъща още от детството. Ала имаше и нещо друго — вероятно искаше да приключи с онзи период от живота си, който бе свързан с Чарлс Девъру. Не че таеше никакви чувства към него, те бяха отдавна изстинали, но нямаше никакво желание да бъде преследвана от призрак.

Още повече, че в нейния свят се бе появил Клийланд Доновън, човекът, който ѝ беше станал толкова скъп през последните два месеца. За нея той бе начало на нов живот. Съществуваше прекрасна възможност да заживеят заедно, ако, разбира се, всичко между тях потръгне добре. Напоследък все повече ѝ се струваше, че това е постижимо с малки отстъпки и от двете страни.

Клий беше бъдещето. Нейното бъдеще. Именно заради това не биваше да допуска върху нея или върху тях двамата да падат сенки от миналото. Искаше, имаше нужда да е истински свободна — в сърцето, мисълта и душата, — да е свободна за Клий, да не е обременена с нищо.

Както се случваше често напоследък, без да иска, мислите ѝ литнаха към него и тя усети как по тялото ѝ се разлива приятна топлина. Фактът, че Клий съществуваше и че я обичаше, я изпълваше с чувство за пълнота, макар в момента да не беше до нея.

За късмет, късно следобед бе успяла да му се обади в хотела в Западен Берлин и да му съобщи, че ще пътува до Рим за няколко дни по работа.

Поради естеството на професията им той не бе особено изненадан, нито пък прояви излишно любопитство относно целта на пътуването ѝ.

— Какво си си наумила пак? — смееше се той. — Предполагам, че ти е дошла някаква нова идея, Ник, че си замислила някое екзотично предаване.

Тя му обясни накратко, че не става дума за нищо такова, а по-скоро за подготовката на един материал, посветен на Европейската общност и на очакваните последствия от отварянето на границите.

— По-нататък ще интервюирам известни политици, но засега само ще проуча обстановката в Рим, както вече сторих това в Лондон — рече тя, прибягвайки до дребни, безобидни лъжи.

Клий не се усъмни ни най-малко и след това двамата обсъдиха предстоящото му пътуване до Лайпциг, като се уговориха при нужда да поддържат телефонна връзка чрез „Имаж“. Обещаха си да се срещнат в Париж след една седмица.

— Чао, Ник. Горя от нетърпение да те посрещна на двайсет и осми.

— И аз също, скъпи — успя да каже тя, преди връзката да прекъсне.

Ники затвори очи. Усети, че ѝ се доспива, и реши, че се дължи на виното. Клий ѝ липсваше повече от всякога, повече от всеки друг.

Изведнъж ѝ хрумна, че той би могъл да ѝ се разсърди, ако разбере истинската причина за пътуването ѝ до Рим, и подскочи в креслото. Но после се запита необходимо ли е изобщо да му казва, когато се видят. Не знаеше как да постъпи. Надяваше се до следващия понеделник да получи отговор на всички въпроси, свързани с Чарлс Девъру, но не биваше да изключва и обратната възможност. Най-разумно бе да вземе решение дали да сподели с Клий, или не едва когато се срещнат, не по-рано. Смяташе, че трябва да му разкаже всичко, очи в очи, а не по телефона. Беше сигурна, че ако му бе загатнала сега, той щеше веднага да зареже работата си и да долети в Рим. А на нея съвсем не ѝ беше нужно да стърчи наоколо, докато търси Чарлс, нито пък желаше миналото ѝ да влиза в конфликт с настоящето.

Два часа и половина по-късно самолетът се приземи на летище „Леонардо да Винчи“ в Рим. Ники премина митническата проверка и се насочи към терминала, където почти веднага откри шофьора на лимузината, който държеше табелка с нейното име.

След четирийсет и пет минути колата спря пред хотел „Хаслър“, близо до черквата „Тринита деи Монти“, кацнала на самия връх на прочутите и изключително красиви Испански стъпала. За пръв път родителите ѝ я бяха довели тук още като дете и оттогава винаги, когато идваше в Рим, предпочиташе да отсяда в „Хаслър“. Дежурният администратор я позна веднага, регистрира я и я изпрати до стаята ѝ, бърбейки любезно.

Щом остана сама, Ники отиде до прозореца, дръпна завесите и погледна навън. Пред очите ѝ се откри поразителна панорама — оттук Рим приличаше на същинско море от трепкащи светлини на фона на осеяно със звезди мастиленосиньо небе. Живееше ли Чарлс Девъру някъде тук, във Вечния град? И ако наистина беше така, имаше ли изобщо някаква надежда да го намери? С болка на сърце трябваше да признае, че подобна вероятност почти не съществуваше.

На следващата утрин, след, като закуси с чай, препечени филийки с масло и конфитюр, Ники телефонира в бюрото на Ей Ти Ен. Попита за Тони и зачака. Жената, която вдигна слушалката не прояви особен интерес към името ѝ, така че когато след малко се обади шефът на бюрото, той на свой ред я запита:

— На телефона е Тони Джонсън. С кого имам честта да разговарям?

— Тони, тук е Ник. Какво правиш?

Последва кратка пауза, след което той учудено извика:

— Ники Уелс? Ти ли си, Ники?

— Разбира се, че съм аз! Нима познаваш и друга жена на име Ники?

Тони се засмя, очевидно доволен да чуе гласа ѝ.

— Хей, Ники, как си? Откъде се обаждаш?

— От съседния ъгъл.

— Искаш да кажеш, че си тук? В Рим?

— Тъкмо това искам да кажа.

— Боже господи! Изглежда, цялата телевизионна компания е решила именно днес да ми се изгърси на главата.

— Какво имаш предвид?

— Как какво, ами един твой приятел току-що пристигна, Ники. В момента се опитва да изтръгне слушалката от ръцете ми; гори от нетърпение да разговаря с теб. Но преди това искам да те поканя на обяд още днес. Съгласна ли си?

— Разбира се, много ще се радвам, Тони. Но кой е този, който толкова много иска да разговаря с мен?

Смехът на Тони отново отекна в слушалката.

— Чао, Ник.

— Здравей, Ники, какво правиш в Рим? — попита Арч Левърсън с нескрито любопитство.

— Бих могла да ти задам същия въпрос, Арч — отвърна тя, силно изненадана, като полагаше усилия да запази самообладание.

— Паметта, изглежда, ти изневерява, скъпа. Още миналата седмица ти казах, че ще прекарам отпуска си на Капри. Спрях тук само за два дни, да се поразходя и да видя стария си приятел Тони. — Арч действително й бе споменавал нещо такова, но в първия момент не можа да направи връзка между Капри и Рим. Пък и миналата седмица беше толкова заета.

— Съвсем бях забравила — призна тя.

— Последния път, когато разговаряхме с теб, Ники, ти казваше, че ще ходиш в Лондон, за да проучиш възможностите за реализирането на специално предаване, посветено на Маргарет Тачър. Какво правиш в Рим?

— Дойдох да си купя обувки — импровизира тя не особено успешно, тъй като в момента не можеше да измисли нищо подходящо.

Арч прихна.

— Хайде, моля те, престани да ме будалкаш. Знаеш с кого разговаряш! Тръгнала си да купуваш обувки толкова, колкото аз да ловя риба. Кажки какво става, Ники?

— Засега не мога да влизам в подробности — бързо съчини тя, за да печели време.

Този отговор, изглежда, задоволи Арч и той се ограничи само с още един въпрос:

— А Клий с тебе ли е?

— Не, той е в Берлин, утре ще бъде в Лайпциг, а в неделя — в Париж. Ще се срещнем там в понеделник и ще заминем заедно за Прованс към края на седмицата.

— Много се радвам за тебе, Ники. В такъв случай се надявам да те видя на обеди с Тони. Нали ще дойдеш?

— Ами това е най-доброто предложение, което съм получила за днес. Къде ще се срещнем? В бюрото ли?

— Отлична идея! Впрочем ти къде си отседнала?

— Както винаги в „Хаслър“, а ти?

— В хотел „Идън“. Слушай, Ники, имам и друго предложение — да вечеряме заедно. И без това заминавам утре рано сутринта за Капри при Патриша и семейство Грант, които са наели една малка вила за летния сезон. Чакай, сетих се още нещо. Защо не дойдеш и ти? Тук нямаш кой знае колко работа, нали? Всички много ще се радват да те видят поне за няколко дни.

— Благодаря, но наистина не мога. Поканата ти за вечеря обаче приемам с удоволствие.

— Значи уговорено. Чакаме те в бюрото към един и половина.

— Окей.

Ники окачи слушалката и постоя така още няколко минути, леко намръщена.

Арч Левърсън беше последният човек, когото очакваше да намери в Рим, и това доста я изненада, но сравнително бързо успя да се окопити. Все пак не знаеше какво обяснение да му даде, когато се срещнат. Трябваше на всяка цена да измисли нещо, тъй като нямаше как да му каже истината. Той и бездруго прекалено се тревожеше за нея; инстинктивно усещаше, че ще се опита да я накара да се откаже от задачата, която си бе поставила. Когато замина за Лондон, успя да го забаламоса с предаването за Маргарет Тачър, но този път се съмняваше, че ще повярва на измислицата ѝ за някакъв материал, свързан с Европейската общност.

Ники въздъхна. За съжаление, след като Арч беше в бюрото на Ей Ти Ен заедно с Тони, не вървеше да задава въпроси за новините, излъчени миналата сряда. Очевидно се налагаше да отложи разговора си с Тони за утре, след като Арч отпътува за Капри.

До обяд нямаше други ангажименти и може би поради това изведнъж изпита усещане за неудовлетвореност — беше ѝ неприятно, че трябва да търси с какво да си убие времето.

Рим ѝ беше добре познат и нямаше настроение за туристически разходки. Много отдавна бе обиколила всички интересни места, при това съпровождана от възможния най-добър гид — нейния собствен баща Андрю Уелс.

Той обичаше Рим по същия начин, по който тя обичаше Париж — изпитваше към него някакъв духовен афинитет и още като дете Ники бе видяла Вечния град през неговия поглед.

Рим е люлката на цивилизацията, ѝ беше казал той, когато бе дванайсетгодишна, достатъчно голяма, за да разбере лекциите му по история, които с готовност ѝ изнасяше, докато се разхождаха из града. Тогава той ѝ показа Испанските стъпала, фонтана Треви, катакомбите, градините на вила Боргезе, църквата „Свети Петър“, Ватикана и

Сикстинската капела. По време на многобройните им пътувания до Италия баща ѝ не я беше оставил да пропусне нищо съществено.

Обикновено, когато се намираще в страни, които познаваше добре, изпитваше истинско удоволствие да посещава свои любими места, свързани със стари спомени, но този път случаят не беше такъв. През последните пет дни съзнанието ѝ бе изцяло изпълнено от загадката около Чарлс Девъру и сега вече знаеше, че няма да се успокои, докато не открие истината.

Ники въздъхна тежко, влезе в банята да вземе душ и си спомни, че наистина беше решила на всяка цена да си купи някакви обувки. Майка ѝ предпочиташе един бутик на Виа Венето и тя прецени, че ще е най-добре да отскочи дотам преди срещата в бюрото на Ей Ти Ен.

Когато точно в един и половина Ники пристигна в бюрото с чифт нови обувки в ръце, Арч само погледна покупката и ѝ намигна съучастнически.

Тони си беше все същият красавец — загорял от слънцето, сърдечен и бликащ от енергия. Прегърна я и я целуна поривисто, след това я запозна с новата си секретарка Дженифър Алън и с някои други служители в бюрото, които по-рано не беше срещала. После тримата се оттеглиха в кабинета на Тони, за да си побъбрят и разменят информация за последните събития.

Ники и Тони бяха близки още от първите дни, когато тя започна работа в Ей Ти Ен. Двамата мъже пък се познаваха дори от още по-преди, от съвместната им дейност в друга телевизионна компания.

— Също като в доброто старо време — забеляза Тони, когато излязоха от бюрото и се отправиха към любимата му тратория. — Убеден съм, че е най-добрата в Рим — с гордост обясни той, щом влязоха вътре.

По време на аперитива продължиха да разговарят оживено и да си разказват стари спомени. Обедът премина в атмосфера на непринуденост и сърдечност, с много смях, весели закачки и служебни клюки.

Ники се почувства спокойна и освежена в компанията на колегите си Тони и Арч. Разбираха се чудесно и ѝ беше приятно и интересно да разговаря с тях. Макар и за малко, съвсем забрави

историята с Девърю. За пръв път от няколко дни беше такава, каквато всички я познаваха.

Ала щом остана сама в стаята си в хотел „Хаслър“, мисълта за Чарлс отново я завладя. Докато се преобличаше за вечеря, реши този път непременно да разкаже всичко на Арч. Имаше нужда от съвет, от някого, който би могъл да ѝ помогне с безпристрастно мнение и върху когото да прехвърли част от гнетящото я бреме.

— Кой би могъл да оспори, че си най-красивата жена? — възкликна Арч спонтанно, щом влезе в стаята ѝ в хотел „Хаслър“ малко след осем часа.

— Благодаря ти — усмихна се тя.

Арч я целуна по бузата, отдръпна се леко назад, огледа внимателно кремавия ѝ копринен костюм и поклати одобрително глава.

— Тоалетът ти е много изискан.

— Уши ми го Полин Трижер.

Арч се взря с любопитство в кремавите ѝ копринени обувки на високи токчета.

— И обувките ти ли са изработени от госпожица Трижер?

— Не, купих ги тази сутрин на Виа Венето — засмя се тя.

— Сигурно са ти излезли солено, ако в цената им се включи и самолетният ти билет от Лондон до Рим.

— Знаеш много добре, че не съм дошла тук, за да купувам обувки — не остана длъжна тя. — Макар че покрай другото не пропуснах и тази възможност. След малко ще ти обясня всичко, а сега какво ще кажеш за чаша бяло вино? За всеки случай поръчах една бутилка, но ако не искаш, веднага мога да поръчам нещо друго.

— Благодаря ти, предпочитам вино.

— Тогава седни, ще ти донеса една чаша — покани го Ники и отиде до малката масичка при прозореца. Наля вино в два кристални бокала и с елегантен жест му подаде единия.

Арч, който все още беше прав, допря леко чашата си о нейната, отпи една глътка и седна на дивана.

Ники се настани на един стол точно срещу него, отпи малко от виното, остави чашата на масата и се облегна назад.

— И така, обясни ми защо си в Рим, Ник — подхвана нетърпеливо Арч.

Ники не отговори веднага. Въздъхна дълбоко и едва след това промълви:

— Мисля, че Чарлс Девъру е жив и се намира в Рим. Трябва да разбере дали това е истина.

Арч рязко подскочи и едва не разля виното си. Беше толкова изненадан, че ченето му увисна и известно време не беше в състояние да говори. Накрая събра сили и запита:

— Сигурен съм, че не би ми казала това, ако не разполагаше с някакви конкретни доказателства. Какви са те? Слушам те!

— Миналата сряда видях случайно по телевизията един човек, който много приличаше на Чарлс Девъру — започна Ники и много бавно и подробно му разказа всичко, което знаеше.

Когато свърши, Арч измърмори:

— По-скоро съм склонен да се съглася с Филип Роулингс. Това, което казваш, звучи доста неубедително, Ник, по-скоро...

— Ще ти покажа снимките — прекъсна го тя и изтича до спалнята. След миг се върна, седна до Арч и разстла снимките на масичката за кафе. Взе една и рече: — Тази е от моя полароид. — После бързо посочи друга. — А тази, по-голямата, е направена с апарата на Дейв. Третата пък е плод на моето „фалшификаторско“ умение — боядисала съм черна косата на Чарлс и съм му добавила мустаци.

Арч разгледа много внимателно и трите фотографии.

— Действително съществува силна прилика, много силна прилика. Смятам, че имаш основание, Ник. И трите снимки вероятно са на едно и също лице. — След това се обърна към нея и добави: — Напълно е възможно човекът от филма да е Чарлс Девъру.

Зарадвана, Ники възкликна:

— Благодаря на Бога, че ме разбираш и че не смяташ това, което ти разказах, за измишльотина.

— Не, скъпа, та ти си едно от най-здравомислещите същества, които познавам.

— Благодаря ти, Арч. — Тя докосна ръката му в знак на признателност. — Високо ценя твоето мнение. В Пулнбрук имах чувството, че не съм на себе си.

Арч потърка брадичката си и я погледна многозначително.

— Отговори ми само на един въпрос, Ники. Защо според теб е притрябвало на Чарлс да инсценира самоубийство и след това да изчезне?

— Нямам абсолютно никаква представа.

— Хората постъпват така обикновено, когато имат някакъв сериозен проблем. Да кажем, финансов.

— Но Чарлс никога не е бил финансово затруднен. Зная това от неговото завещание. Разбира се, има хора, които изчезват безследно и по други причини.

— Какви например?

— Ами когато изпаднат в депресия, макар че това не се отнася до него. Или ако са извършили някакво престъпление.

— Боже господи! — извика Арч. — Нима допускаш, че Чарлс е бил престъпник?

Тя сви рамене.

— Не съм мислила по този въпрос. Само се опитвах да ти изброя причините, поради които хората понякога предпочитат да постъпят по подобен начин и да започнат нов живот... хора убийци, наркотрафиканти, контрабандисти на оръжие, изпечени мошеници... — Ники стана, отиде до прозореца и погледна навън. След това се обърна и продължи: — Всъщност, Арч, запитвал ли си се някога в каква степен познаваме хората? Имам предвид доколко ги познаваме истински. Мисля, че дълбоко у всеки от нас се таи нещо, което самите ние просто не подозираме.

— Така е — промърмори Арч и приближи чашата до устните си, без да може да добави нищо.

— А не допускаш ли, че е бил хомосексуалист и че е искал да избяга от мене и от брака ни? — подхвърли ненадейно Ники.

Арч я изгледа сепнато.

— Ти най-добре можеш да отговориш на този въпрос.

— Не, не беше. В никакъв случай.

— Да си забелязвала някакви симптоми?

— Не.

— Стори ми се, че това „не“ прозвуча малко несигурно, скъпа.

— Може и да ти се е сторило, но всъщност не съм имала нищо предвид. Известно ти е, че някои мъже прикриват успешно своите

хомосексуални наклонности в продължение на много дълго време дори и от самите себе си, но в края на краищата в един момент всичко излиза наяве... Тъкмо това си мислех, когато подметнах за хомосексуалност. А ако те интересува дали в сексуалния ни живот Чарлс е показал подобни отклонения, отговорът ми е категорично отрицателен.

— Все пак не е изключено да е бил латентен хомосексуалист. — Арч въпросително повдигна вежди.

— Разбира се, че всичко е възможно. Но аз съм убедена, че Чарлс беше абсолютно нормален.

— Склонен съм да се съглася с теб. Наистина не познавах добре Чарлс, но винаги ми е правил впечатление на суров човек, бих казал, дори малко безскрупулен. Не беше от този тип хора, които са готови да изчезнат безследно само защото се страхуват да развалят собствения си годеж. Ако той действително е желал това, нямаше да се спре пред нищо, Ники. Щом като е предпочел да се укрие, очевидно това е станало по причина, която няма нищо общо с тебе.

Аз също стигнах до това заключение.

— Но защо все пак? — промълви Арч. — За какъв дявол човек като Чарлс ще поиска да потъне вдън земя?

— Нима мислиш, че не съм си задавала същия въпрос хиляди пъти от миналата сряда насам? — Тя сви рамене. — Просто не мога да намеря никакъв отговор.

— В такъв случай е най-вероятно въпросното лице да няма нищо общо с него. Струва ми се, че Чарлс Девъру е имал някаква много сериозна причина, която го е накарала да пожелае да си отиде от живота. Така че е логично да се е самоубил.

— Не, аз не вярвам, че е мъртъв — рече тихо, но решително Ники. — Интуитивно усещам, че е жив и че е изчезнал от полезрението ни поради някаква много, много сериозна причина. Толкова невероятна, че просто не можем да си я представим. Ето защо досега не успях да намеря задоволителен отговор. Впрочем, както и всички останали.

Арч я погледна с видим интерес, но не каза нищо.

Ники заговори бавно, за да придаде по-голяма тежест на думите си.

— Липсва ни информация, Арч. Има някои неща в живота на Чарлс, за които просто нищо не знаем. Ето защо сме така объркани. Той изчезна поради някаква причина, която никак не е очевидна. Поне за нас. И повярвай ми, това не е обикновена, делнична причина.

— Нима искаш да кажеш, че е криел... че крие някаква тайна?

— Да, може би. Но каквато и да е тя, нито майка му, нито Филип, нито аз подозираме за нея.

— По дяволите, Ники, не знам какво да ти кажа... — Арч поклати глава и вдигна безпомощно рамене.

Ники се приближи до него.

— Слушай, Арч, Чарлс е дошъл именно в Рим, в континентална Европа. Не е отишъл например в Австралия, нито в Африка, нито в Полинезия. Явно е искал или е трябвало да бъде в Европа, да остане тук.

— Има и нещо друго. Ако е жив, от какво се препитава? С какви средства?

— Предполагам, че дълги години е отделял и изпращал пари в Европа. Имаше доста връзки във Франция и Испания и дори тук, в Италия, връзки по линия на неговия бизнес — мъчеше се да намери логично обяснение Ники. — Може и да е имал сметка в някоя швейцарска банка. Всъщност това е повече от вероятно. Сигурна съм, че е имал банкова сметка.

— Да, сега разбирам.

— Може би не знаеш, но още от най-млада възраст Чарлс винаги е притежавал изключителни финансови способности — сподели Ники. — Той, разбира се, наследи много пари, но освен тях успя да натрупа и собствено богатство — акции, бонове, недвижимо имущество. Споменавам само най-същественото. Бе превърнал компанията си за внос на вино в истинска златна мина. Парите и фирменото управление никога не са представлявали проблем за него.

— Нали е завещал всичко на майка си?

— Всичко, което е известно и се намира в Англия. Но откъде мога да знам какво е изнесъл извън страната? Или например какви сделки е сключвал в Европа? — Тя кимна с глава, като че искаше сама да се убеди в думите си. — Чарлс не би трябвало да има никакви финансови затруднения, в случай че е решил да заживее под нова самоличност.

— Предполагам, че си права. Но това значи, че той през цялото време е водил двойствен живот.

— Не мога да кажа със сигурност, но сам виждаш, че са налице доста симптоми в полза на подобно твърдение. Човек никога не предприема нещо без конкретен мотив.

Арч реши, че е по-добре да я откъсне от тези мъчителни за нея предположения, и запита:

— Какви бяха плановете ти, когато пристигна в Рим, Ники? Как смяташе да го откриеш?

— Не съм имала никакви планове, Арч. Исках просто да изгледам целия заснет материал. Имах намерение да поговоря с Тони и да му покажа снимките. — Тя посочи към масичката. — Мислех да го попитам дали някога е виждал този човек в Рим и ако наистина го е виждал и знае къде се намира, щях сама да отида да го посетя. Ако Чарлс живее тук, очевидно той прави това съвсем открито. Попаднал е в обектива на камерата, защото е бил навън, на площада, сред тълпата, защото не се е укривал.

— Да, така е. От друга страна, информацията ти е крайно оскъдна, скъпа. Клий знае ли, че си тук?

— Разбира се, че знае.

— А обяснила ли си му защо?

— Не. Когато говорихме по телефона, му казах, че съм командирована.

— Мисля, че на Клиий няма да му стане много приятно, ако разбере, че си тръгнала да търсиш Чарлс Девъру. Нещо повече: сигурен съм, че ще се вбеси. Все пак, както изглежда, между вас двамата съществува сериозна връзка.

— Да, но това съвсем не означава, че той може да ме командва и че едва ли не за всяко нещо трябва да му искам разрешение. Аз съм независима жена и никога няма да позволя някой да ми казва какво да правя или как да го правя. Аз съм си аз. Така съм възпитана и това ти е добре известно. Защо съм в Рим, си е моя работа, Арч, лично моя работа.

— Исках да ти кажа само, че Клиий ще реагира, ако узнае, че си се заела с издирването на Чарлс. А не ти ли е идвало наум, че това може да бъде и опасно? Чарлс Девъру не желае да бъде намерен, скъпа. Твърдо се хващам на бас.

— Вероятно е така.

— Искам да те попитам нещо. Какво смяташ да правиш, ако наистина го намериш, Ник? Нима ще му търсиш отговорност, че е избягал от теб? Или ще му удариш шамар и ще си отидеш? Или пък ще го предадеш на властите?

Ники сви устни, но не пророни дума.

— Още ли обичаш Чарлс Девърю? — реши се най-сетне да зададе основния въпрос той. — Затова ли си хукнала да го дириш?

— Не, не. Не съм влюбена в него. При това от доста отдавна.

— Тогава защо правиш всичко това?

— Защото трябва да зная истината, Арч, да разбера какво точно се е случило. И защо. Не забравяй, че съм журналистка и че рутината също си казва думата. Освен това действително искам да сложа край на историята с Чарлс Девърю и да започна нов живот с Клий.

— Защо не сложиш край още сега, Ник? Защо не се откажеш? Струва ми се, че само си губиш времето. — В тона на Арч прозвуча загриженост и по всичко личеше, че е силно разтревожен.

— Може би ще послушам съвета ти — опита се да го успокои тя. — Изглежда, ще е по-разумно да се откажа. Вероятността да открия Чарлс е нищожна, а и ти правилно забеляза, че дори да го намеря, няма никакъв смисъл. — Тя леко въздъхна. — Както обикновено, ти и този път си прав, Арч.

Той се усмихна и по лицето му се изписа дълбоко облекчение.

— Замини за Париж, Ник. Обещай ми, че ще тръгнеш още утре.

— Обещавам — рече тя и посегна към чашата с вино, като си помисли, че една добронамерена лъжа би могла да бъде само от полза в конкретния случай.

— Нека идем в кабинета на Тони, там е много по-комфортно. — И Дженифър Алън въведе Ники в светая светих на своя шеф. — Желаете ли нещо, госпожице Уелс? Може би чашка кафе?

— Не, благодаря, Дженифър, и много те моля да ми казваш Ники.

— С удоволствие. Отсега нататък ще те наричам така — усмихна се младата жена.

— Значи Тони няма да се върне скоро? — попита Ники, разполагайки се удобно в ниското италианско канапе от кожа.

— Спомена за пет или шест часа следобед — поясни Дженифър и седна на един стол до нея. — Отиде във Ватикана, има среща там и официален обяд. А след това ще ходи на зъболекар.

Ники съжали, че не се бе обадила на Тони по-рано.

— Мога ли да ви бъда полезна с нещо? — поинтересува се Дженифър в желанието си да е любезна с една от суперзвездите на компанията.

— Не, не. Искан да говоря с Тони за едно телевизионно предаване, излъчено оттук миналата сряда.

— Предполагам, че имате предвид онова, в което бе показана стрелбата по време на политическия митинг — възкликна Дженифър. — За него ли става дума?

— Да. Искан да знам дали е бил излъчен целият заснет материал, дали има нещо, което е отпаднало от него.

Дженифър поклати отрицателно глава.

— Не, Ники. Излъчихме всичко.

— Ясно.

Сигурна ли си, че с нищо не мога да ти помогна? Изглеждаш ми разстроена.

— Не, не. Просто, ми е любопитно — опита се да се засмее Ники. — Макар че вероятно би могла да помогнеш. — Тя отвори чантата си, извади трите фотографии и подаде две от тях на Дженифър. — Човекът на тези снимки е попаднал в новините, бил е сред тълпата. Снимките са направени от екрана, защото...

— Някаква важна личност ли е? — прекъсна я Дженифър.

— Да, в известен смисъл. Но само за мен. Преди около година подготвих едно предаване, в което този човек имаше възлова роля. — Ники предварително бе съчинила цялата история. — Неочаквано се загуби някъде и не можах да завърша работата си. Оттогава го търся. По всичко изглежда, че живее в Рим. Помислих, че Тони може би го познава и ще ми посочи места, където евентуално бих могла да го търся. Барове. Ресторанти.

Дженифър слушаше и разглеждаше внимателно фотографиите.

— Не, струва ми се, че никога не съм го виждала тук. Но... — Тя се замисли за миг, след което поклати глава. — Не, не го познавам.

— Но... Какво искаше да кажеш с това? — притисна я Ники.

— Стори ми се, че с нещо ми е познат, но... не, не мога да си спомня.

Ники прибра снимките в чантата си и се усмихна.

— Жалко. Няма значение.

Двете излязоха от кабинета и Ники се насочи към изходната врата — ясно беше, че няма какво повече да прави в бюрото.

— Предай на Тони, че ще му се обадя по-късно. Много ти благодаря, Дженифър.

— Съжалявам, че не можах да помогна.

Ники стигна до асансьора, натисна копчето и зачака. Тъкмо се канеше да влезе, когато чу, че някой я вика. Обърна се и видя Дженифър да тича с всички сили към нея.

— Радвам се, че успях да те настигна! — извика секретарката. — Едва сега си спомних откъде ми е познато лицето на онзи човек. Мога ли да погледна снимката му още веднъж?

— Разбира се — отвърна Ники и сърцето ѝ леко трепна, докато отваряше чантата си.

Дженифър погледна внимателно по-голямата снимка, направена от Дейв, и каза:

— Мисля, че пътувах в един и същи самолет с него миналия четвъртък.

— Самолет? За къде? — попита Ники.

— За Атина. Бях там за уикенда. Този мъж стоеше до мен, докато чакахме за багажа. Помогна ми да си взема чантата.

— Сигурна ли си, че е същият човек? — Гласът на Ники изведнъж падна с една октава и стана много тих.

— Да, беше много любезен. Държа се като истински джентълмен. И имаше много приятен глас.

Едва поемайки дъх, Ники попита:

— А какъв беше по националност? Как мислиш?

— Англичанин. Сигурна съм, че беше англичанин.

Същия следобед Ники излетя от Рим за Атина.

Полетът траеше само час и половина и някъде около пет самолетът кацна на летище „Елиникон“. След митническата проверка Ники намери носач, който ѝ помогна за багажа, и след няколко минути тя се озова навън, под лъчите на изгарящото слънце, на опашката за такси.

Пътуването до Атина не беше дълго, само половин час, но когато пристигнаха в хотел „Великобритания“ на площад Синтагма, Ники се почувства изтощена. Таксито не беше с климатик, а август е доста горещ месец в Гърция.

Апартаментът ѝ бе широк и просторен, с изглед към Акропола. За щастие климатичната инсталация беше включена до краен предел и много скоро я лъхна прохлада. Ники извади малко дрехи от ръчната си чанта, взе един душ, оправи грима си, среса се и си сложи бели памучни панталони, бледосиня памучна блуза и бели сандали.

Искаше да ѝ е приятно и удобно. Преметна бялата си кожена чанта през рамо, излезе от апартамента и се качи в асансьора. Когато минаваше покрай рецепцията, спря и се усмихна на двамата млади мъже в тъмни костюми, които стояха наблизо. Те ѝ отвърнаха, разкривайки блестящи бели зъби на фона на загорелите си средиземноморски лица.

— Аз съм Ники Уелс от Ей Ти Ен, Ню Йорк — представи се тя, а погледът ѝ привлече по-ниският от двамата, който бе по-близо до нея.

— Да, госпожице, знам. Казвам се Коста Теопопулос, а това е колегата ми Аристотел Гаврос. С какво бихме могли да ви бъдем полезни? — любезно попита той.

Ники кимна с глава в знак на благодарност.

— Търся един свой стар познат и бих желала да зная дали е отседнал в хотела ви. — Отвори чантата си и извади една от снимките на Чарлс.

Коста я разгледа за няколко секунди и поклати отрицателно глава.

— Никога не съм виждал този господин. — След това се обърна към колегата си. — А ти, Аристотел? — И му подаде снимката. Докато той я изучаваше, Коста попита: — Как се казва този човек, госпожице?

— Чарлс Девърю — отвърна Ники. Но тъй като беше сигурна, че Чарлс не би използвал истинското си име, добави: — Трябва да имате предвид обаче, че господин Девърю често пътува инкогнито и затова съществува голяма вероятност да се е регистрирал с друго име — ето защо ви показах снимката му.

— Ооо — реагира Коста и я погледна някак особено. — За какво може да му е притрябвало да постъпва по този начин?

Ники предварително беше готова с отговора си.

— Господин Девърю е известен писател. Много, много известен и затова се стреми към анонимност. Крие се зад различни имена.

— А какви са те? — попита Коста.

— Едно от имената, които най-често използва е Смит. Чарлс Смит — съчини бързо Ники. — Другото е Чарлс Диксън.

Докато тя говореше, Коста записваше. После вдигна глава и каза делово:

— Ще проверя в регистъра. — И се оттегли.

Колегата му Аристотел се приближи и й подаде снимката.

— Виждал съм този човек — рече тихо той — или пък някой, който прилича на него.

— Значи съм била права — извика Ники. — Бях почти сигурна, че моят познат е отседнал тук.

Аристотел поклати отрицателно глава.

— Миналата събота се сблъсках с един, който приличаше много на човека, за когото говорим. Тъкмо влизаше в „Г. Б. Корнър“, но не мисля, че е гост на нашия хотел.

— А какво е това „Г. Б. Корнър“? — едва потискайки нетърпението си, попита Ники.

— Ресторант за леки ястия и закуски вдясно, точно срещу рецепцията.

В този момент се появи Коста.

— Нито едно от имената, които ми дадохте, не фигурира в регистрационната книга, госпожице. Много съжалявам.

— Все пак ви благодаря. Аристотел каза, че е виждал моя познат да влиза в „Г. Б. Корнър“ миналата събота. Вие случайно не сте ли го

срещали?

— Тогава не бях на работа. Имах почивен ден.

— Разбирам. — Ники леко сви рамене. — Искрах да ви запитам: освен вашия хотел и „Хилтън“ какви други големи хотели има в Атина?

— Няма други — отговори Аристотел вместо Коста, който отстъпи встрани.

— Разбира се, има доста малки, но... Съмнявам се, че споменатият господин би отседнал в някой от тях. Има обаче няколко хубави хотела във Вулиагмени. Опитайте там.

— Къде се намира Вулиагмени?

— Е, не е много далеч оттук. На около четирийсет и пет минути с кола — обясни Аристотел.

— Бихте ли ми поръчали кола и шофьор за утре? — помоли Ники. — Няма да е лошо да посетя това място.

— В колко часа искате да тръгнете?

— Около десет.

— Съвсем подходящо време, госпожице. Няма да е много горещо. — Аристотел се усмихна, извади едно тефтерче и си записа.

Ники се опря на бюрото му и го отрупа с въпроси за Вулиагмени. Улисана в разговора, тя не забеляза, че Коста се бе оттеглил в малкия офис зад рецепцията и набираше някакъв телефонен номер. Беше напрегнат, от време на време мърмореше нещо в слушалката и не сваляше нито за миг погледа си от Ники.

— Това е името на зет ми, госпожице. — Аристотел ѝ подаде късче хартия. — Той е много добър шофьор. Много внимателен. Говори английски. Ще му кажа да бъде утре тук точно в десет.

— Благодаря ви за помощта.

Той се приближи до Ники и пошепна:

— Цената, която взема, е прилична, много по-ниска е от тази на някои други шофьори.

Тя му се усмихна и потърси с очи Коста. Видя го, че говори по телефона, и му махна с ръка.

— Благодарете на Коста от мое име — помоли тя Аристотел.

— Добре, госпожице.

Ники се отправи към „Г. Б. Корнър“ в дъното на фойето и влезе вътре. Поговори с един от келнерите и извади снимката. Той поклати

отрицателно глава, но я взе, тъй като явно искаше да ѝ помогне. Показа я на другите келнери, след това я върна на Ники и рече:

— Нищо не мога да направя, госпожице, не сме го виждали този човек. Дори и да е бил тук в събота, никой не го е забелязал. Съжалявам.

Ники взе едно такси и пристигна в хотел „Хилтън“. Там повтори цялата рутинна операция, като зададе същите въпроси на тримата служители на рецепцията и на касиера, показвайки им снимката на Чарлс.

Получи същите отговори. Никой не бе виждал този човек и нито едно от споменатите от нея имена не беше открито в регистрационната книга. Разбира се, това бе напълно естествено. Тя и не очакваше току-така да го намери. Всичко, което правеше, беше тактическа маневра от нейна страна, чрез която искаше да придаде по-голяма легитимност на собствената си версия за търсенето на Чарлс. Действително би било странно да се интересуваш за свой близък познат, без дори да можеш да му съобщиш името. А този въпрос ѝ задаваха навсякъде.

Когато излезе от атинския „Хилтън“, Ники се почувства потисната. Искеше ѝ се да се върне веднага в хотела, но в края на краищата промени решението си и взе едно такси до Плака.

Най-старият квартал на Атина беше изпълнен с оригинални малки магазинчета, с барове, ресторанти и кафенета. Разходи се из тесните му улички за около час, като постоянно се оглеждаше. Знаеше, че животът е низ от случайности, и не изключваше възможността да срещне Чарлс в някое от кафенетата или ресторантите на открито.

Както обикновено през август, кварталът гъмжеше от туристи и на Ники скоро ѝ омръзна да бъде мачкана и блъскана в нетърпимата горещина. Отказа се от своето първоначално намерение, като си призна, че да търси Чарлс по този начин е загуба на време. Прецени, че все пак е за предпочитане да оправи настроението си в по-комфортна обстановка, и взе такси обратно за хотел „Великобритания“.

След като се поосвежи в добре охладения апартамент, Ники си поръча за вечеря риба на скара, пресни плодове и газирана вода. После

отиде до прозореца, дръпна завесите и впери очи в Акропола.

Знаеше, че храмът горе на върха се нарича Партедон. Беше го научила от баща си по време на една от семейните им екскурзии до Гърция. Тази вечер, както обикновено през лятото, Партедонът бе ярко осветен и на фона на тъмното небе античните развалини изглеждаха още по-внушителни и тайнствени.

Ники се сети, че тъкмо в този момент тече поредното представление на „Светлини и звуци“. Докато светлините се меняха, публиката, разположила се на хълма срещу Акропола, слушаше със затаен дъх епизоди от историята на древна Гърция. За миг тя се пренесе в миналото и си спомни как преди години бе посетила подобен спектакъл с баща си и майка си, който тогава ѝ се бе сторил особено вълнуващ. Беше ѝ направил много силно впечатление и тя никога не го забрави.

Нейните познания за Гърция се ограничаваха с разказите на баща ѝ, който беше заклет пътешественик. От него бе научила много легенди от гръцката митология. Известна представа за елинската цивилизация бе придобила и от прекрасните романи на Мери Ренолт. На шестнайсетгодишна възраст прочете на един дъх книгата ѝ „Огън от небето“ и ето че сега отново ѝ се прииска да попрелисти нещо, написано от нея. Подозираше, че най-вероятно ще прекара още една безсънна нощ.

Името на шофьора беше Панайотис — весел, възпитан младеж, сравнително добре говорещ английски, с широка усмивка, която сякаш не слизаше от лицето му.

Дойде да я вземе от хотела точно в десет на следващата сутрин. Тя се зарадва, когато видя почти новия „Мерцедес“ с превъзходна климатична инсталация. Докато навън бе вече непоносимо горещо, вътре в колата се дишаше съвсем спокойно.

— Аристотел ми каза, че имате намерение да посетите хотелите „Астир Палас“ във Вулиагмени — обърна се към нея Панайотис, потегляйки от площад Синтагма.

— Да, точно така. От него разбрах, че хотелите са три.

— Това е... как го казвате... комплекс. Да, има хотели и бунгала. Мястото е много приятно. Много красиво. За четирийсет и пет минути

сме там. Какво ще кажете? Удобно ли се чувствате, госпожице?

— Благодаря, чувствам се отлично. — Ники се облегна на меката кожена седалка.

— Обичате ли музика, госпожице? — попита Панайотис. — Ако искате, мога да пусна радио.

— Защо не — отвърна тя, беше й все едно.

Погледна през прозореца и се запита не беше ли направила глупост, идвайки в Гърция. Вчера загуби цял ден, макар Аристотел да й беше казал, че е разпознал Чарлс. Всъщност имаше ли това някакво значение? Също като Рим Атина беше огромен град и ако бе честна пред себе си, би трябвало да признае, че шансът да го намери е нищожен, дори и да бе тук. Може би щеше да е по-добре да послуша съвета на Арч и да замине за Париж. Вместо това продължаваше да упорства, като се вслушваше единствено в своя вътрешен глас. Беше пристигнала тук главно заради онова, което й каза Дженифър Алън. Но какво всъщност целеше? Как щеше да постъпи, ако случайно открие Чарлс? Вече не бе сигурна в нищо. Въздъхна дълбоко. Очевидно не можеше да се отърси от мисълта, че Чарлс Девъру е жив. Най-малкото — още не беше готова да стори това.

Когато приближиха Вулиагмени, Ники разбра, че се намира в курортно място. Наоколо имаше малко пристанище с яхтклуб, а дълъг криволичещ път водеше към върха, осеян с остри скали, откъдето на известно разстояние един от друг се подаваха хотелите. Цялата местност всъщност представляваше голям и добре разработен комплекс, като трите хотела бяха построени стъпаловидно между скалите. От едната страна на най-ниския хотел се намираха бунгалата; имаше и кокетни ресторанти, тенис корт, плувни басейни и плажове. Курортът беше наистина невероятно красив, кацнал високо над брега на Средиземно море. Тъмносиньото море на Омир, помисли Ники, вперила омагьосан поглед през прозореца на колата. Тази сутрин то бе яркосиньо и блестеше като стъкло под лъчите на златистото слънце, чието отражение беше толкова силно, че лесно можеше да заслепи човек.

Най-после Панайотис спря пред хотела, разположен най-горе.

— Ще почакам тук — усмихна се той и й подаде лист от тефтерче, който извади от джоба на панталона си. — От моя зет Аристотел е. Попитайте за този човек.

— Много ви благодаря. — Ники взе листа, на който Аристотел беше драснал няколко реда: „Демостенес Зулакис е заместник-управител. Приятел е на баща ми. Ще помогне, ако има възможност. А. Г.“

Само секунди след като попита на рецепцията, тя вече разговаряше с господин Зулакис, който ѝ стисна ръката и широко усмихнат, ѝ обясни на безупречен английски, че Аристотел вече му е съобщил всичко по телефона.

— Бихте ли ми показали снимката на приятеля си, когото търсите, госпожице Уелс? — рече той, като си слагаше очилата.

— Да, разбира се, веднага. — И Ники бръкна в чантата си.

Господин Зулакис я взе, разгледа я внимателно и леко се намръщи, погледна я още веднъж и поклати отрицателно глава.

— Този човек никога не е отсядал в нашите хотели. Работата ми е такава, че държа да познавам всеки гост, при това съм добър физиономист.

— Но вие направихте гримаса, сякаш го познавате — не се стърпя Ники, от чийто поглед не бе убягнала първоначалната му реакция.

— Да, така е, госпожице Уелс. За част от секундата ми се стори познат и нищо повече. Възможно е да съм го срещал в някой ресторант или в друг хотел. Може да съм го виждал на плажа или в басейна. Но дори и да е така, срещата ни е била мимолетна. — Той се усмихна и я поведе през фойето. — Елате с мен, госпожице Уелс, ще ви покажа хотелите по-долу и ще поговорим с тамошната администрация. Може би те знаят нещо повече.

— Благодаря ви, господин Зулакис, много сте любезен. Ще ви бъда задължена.

— Няма защо, госпожице Уелс, няма защо. — Демостенес Зулакис се стараеше да помогне на тази красива американка, която очевидно беше някаква важна клечка.

Два часа по-късно тя бе съпроводена до мерцедеса от любезния заместник-управител, който искрено желаше да ѝ помогне, но без резултат.

— Съжалявам, че нищо не можахме да направим за вас, госпожице Уелс — извини се той. — Вероятно вашият познат само е минал през Атина, на път за друго място.

— Напълно е възможно — съгласи се Ники и му благодари още веднъж.

Както пресичаше централната част на фоайето на хотел „Великобритания“, Ники изведнъж замръзна на мястото си. За част от секундата, докато минаваше покрай павилиона за вестници, забеляза, че снимката на Клий е отпечатана на корицата на едно списание.

Клий беше най-известният военен фотограф в момента и появяването му на корицата на списание би могло да означава само, че нещо му се е случило. Той се намираще в Лайпциг и макар че там не се водеха военни действия, постоянните демонстрации правеха обстановката изключително напрегната. Не вярваше да е бил застрашен животът му, защото предната вечер бяха разговаряли по телефона. Допускаше, че може би е спечелил награда за снимките си от Пекин. Това бе напълно възможно. Но ако беше така, защо не й спомена нищо по телефона? Вероятно поради вродената си скромност! Клий беше сред най-скромните хора, които познаваше.

Ники рязко се обърна и се запъти към павилиона. Извади портмонето си и подаде пари на продавача. След това изтегли едно списание от купчината на щанда и му го показа.

Човекът поклати одобрително глава, преброи рестото и го пусна в протегнатата ѝ ръка.

Ники се отдалечи на няколко крачки и погледна списанието. Казваше се „Тахидромос“ и беше от типа на „Лайф“ и „Пари Мач“. От корицата му се усмихваше Клий с леко разкопчана риза и изтъркано кафяво кожено яке. Само че... каква изненада, та това не беше Клий, а актьорът Кевин Костнър. Двамата поразително си приличаха и не беше никак трудно да бъдат объркани.

Щом влезе в апартамента си, Ники хвърли списанието на масичката за кафе и се приближи до минибара. Извади бутилка кока-кола и си наля. След като отпи няколко глътки, взе чашата и седна на дивана.

Боже господи, Кевин Костнър наистина прилича много на Клий на тази снимка, помисли Ники, като внимателно разглеждаше корицата на списанието. Те са като две капки вода. Сякаш са близнаци. Някъде

дълбоко в съзнанието ѝ изплуваха думите на Филип: „Казват, че всички хора имат свои двойници някъде по света.“

Ники се сепна. Мина ѝ през ума, че след като е могла да сбърка Клий Доновън с Кевин Костнър, е напълно възможно да е допуснала същата грешка и спрямо Чарлс Девърю.

„По дяволите — тихо прошепна тя. — Дали пък не гоня само празни химери?“ Скочи, ядосана и недоволна от себе си, застана на прозореца и мисълта ѝ трескаво заработи.

Беше много вероятно човекът от заснетия в Рим репортаж да ѝ е абсолютно непознат. Поне Ан и Филип бяха убедени в това. И наистина, кой би могъл да оспори тяхното мнение? Никой не поддържаше собствената ѝ версия, че човекът от снимката е Чарлс. Колко жалко, че Кристофър Нелд е в отпуск. Беше сигурна, че съдружникът на Чарлс щеше да я подкрепи. Въздъхна леко и опря глава о стъклото на прозореца. Признай, че е безполезно да продължаваш да го търсиш, каза си тя и в миг изтръпна. Сети се нещо, което по-рано не ѝ бе идвало на ума. Познаваше един човек, който със сигурност би могъл да ѝ помогне, ако му покажеше снимките — Дон Педро Алехандро Перес, испанският съдружник на Чарлс.

Това беше последната ѝ възможност. Ще опитам и нея, помисли Ники. Бързо отиде до бюрото и си взе тефтерчето. За по-малко от десет минути намери телефонния номер на Педро, позвъни в Мадрид и успя да разговаря с една от чиновничките в компанията. Тя я уведоми, че Педро ще отсъства до понеделник и че е най-добре да позвъни отново в пет часа следобед, за да разговаря със секретарката му сеньорита Лопес.

Ники постоя така известно време, разколебана, без да знае какво да предприеме. Би могла да остане в Атина и рано сутринта да отпътува за Мадрид, но в гръцката столица беше непоносимо горещо, а и тук не познаваше жива душа. В Мадрид Ей Ти Ен разполагаше със сравнително голямо бюро и макар шефът му Питър Колис да не ѝ беше много близък, все пак се знаеха от доста отдавна. Тръгвам за Мадрид, реши тя. И то още днес, ако е възможно.

От многобройните пътувания с родителите си като дете беше научила едно: ако искаш да ти бъде свършена някаква работа, при това много бързо, винаги се обръщай за помощ към портиерите. Те са най-добре информирани и разполагат със собствена агентура във всички

по-важни хотели в Европа. Ники позвъни на рецепцията и потърси старши портиера. Линията беше заета. Без да губи минутка, тя излезе от апартамента си и се отправи към фойето.

Старши портиерът Янис я поздрави любезно и я попита с какво може да ѝ бъде полезен.

— Трябва още днес да пътувам за Мадрид. Няма значение с коя самолетна компания. Искам също да ми бъде запазен апартамент в хотел „Риц“. Бихте ли могли да ми направите тази услуга, Янис?

— Разбира се, веднага, госпожице Уелс. Щом уредя всичко, ще ви телефонирам в апартамента. — Той погледна часовника си. — Багажът ви готов ли е, госпожице?

— Не съвсем.

— Часът приближава три. След малко трябва да тръгнете за летището. Знам, че има полет за Мадрид късно следобед, и ще се опитам да ви резервирам едно място.

— Благодаря ви, Янис — усмихна се Ники и се отправи към рецепцията, напомняйки си, че трябва да се обади на Жан-Клод в бюрото на „Имаж“ и да му остави телефонния си номер в Мадрид. Не можа да намери Аристотел, но затова пък Коста беше на поста си. Почувства, че я наблюдава през цялото време, докато разговаряше с портиера.

— Здравейте, Коста. Благодаря ви за готовността да ми помогнете вчера.

Той сведе почтително глава и попита:

— Успяхте ли да откриете нещо във Вулиагмени?

— Не, за съжаление не успях. Моля да ми уредите сметката, Коста.

— Напускате ли ни, госпожице?

Ники кимна утвърдително.

— В Америка ли се връщате?

— Не. Отивам в Мадрид.

— Мадрид? — повтори той, явно смутен.

Ники го погледна с любопитство. Той така се бе встрещил, че събуди у нея дълбока почуда.

— Какво странно има в това?

За част от секундата младият служител изглеждаше объркан, след което измърмори:

— Извинете ме, не разбирам.

— Но вие толкова се изненадахте, когато казах, че отивам в Мадрид...

— Съвсем не — отрече той. Усмихна й се малко пресилено и добави: — Ще ви приготвя сметката, госпожице. Веднага.

Тя бръкна в чантата си, извади шепа драхми и ги подаде на Коста.

— Благодаря ви.

— И аз ви благодаря, госпожице — отговори той, като прибираше парите.

Коста я проследи с очи, докато пресече фойето и стигна до асансьорите. Когато се изгуби от погледа му, отиде при старши портиера.

— Смяташ ли, че ще можеш да резервираш място на госпожица Уелс в самолета за Мадрид?

— Разбира се, че ще мога — малко рязко отвърна Янис, явно раздразнен от прекаленото му любопитство.

— А хотел? Намери ли й подходящ хотел?

— Старши портиерът на „Риц“ е много добър мой приятел и смятам, че няма да има проблеми — похвали се Янис. — А ти защо се интересуваш?

— Ами много е хубава — ухили се Коста и му намигна. — Пък и дава добри бакшиши. Искам да съм сигурен, че всичко е наред.

Янис кимна я се обърна да вдигне един от телефоните, който не преставаше да звъни.

Коста се върна на рецепцията, но там друг негов колега разговаряше с клиент. Тогава той се вмъкна бързо в офиса и грабна телефона.

— Тръгва — измънка в слушалката. — Заминава за Мадрид. Какво е успяла да открие във Вулиагмени, не е ясно, но вероятно знае нещо. Има намерение да отседне в хотел „Риц“. Кажи му.

Ники разбра, че я следят, едва в петък привечер, когато на излизане от музея „Прадо“ беше спряла за малко под сенчестия му портал. Докато се колебаеше дали да се прибере направо в хотела, забеляза отново човека с черната пура. Беше го видяла за пръв път сутринта — застана до нея в момента, в който разговаряше с портиера, и запафка нахално в лицето ѝ. Димът от пурата му се стелеше на талази и тя едва не се задави. Тогава портиерът му каза бързо нещо на испански — любезно, но с твърд глас — и той веднага се дръпна встрани. Щом като си свърши работата, Ники побърза да се измъкне от досадника и се пхна в асансьора. Докато се качваше към апартамента си, тя го проклинаше наум, още повече, че кашлицата ѝ не спираше.

По-късно, преди обяда с Питър Колис от мадридското бюро на Ей Ти Ен, тя реши да наобиколи „Галерия дел Прадо“, пасаж от магазини точно под хотел „Палас“. На излизане от един бутик забеляза отново човека с пурата. Беше застанал пред витрината, но когато тя го зърна, той извърна смутен поглед, завъртя се гузно и се шмугна в един магазин от другата страна на пасажа.

Ето го и сега, отново стърчеше само на няколко метра от нея, отсреща до статуята край малкия парк, и разговаряше с някакъв човек. От устата му беше провиснала неизменната пура.

Очевидно до този момент все още не я беше забелязал. А причината самата тя да го съзре толкова лесно несъмнено бяха плачещите деца. Увиснали на ръцете на младата жена, те деряха гърла с всичка сила. Притеснената им майка беше спряла до двамата мъже, а човекът с пурата ѝ обясняваше нещо. Той сочеше нанякъде и непрекъснато жестикулираше.

Ненадейно от музея се изсипа група немски студенти, които говореха и се смееха шумно, и Ники веднага се присъедини към тях. Пресякоха заедно парка, а след това и Пасео дел Прадо.

Само след няколко минути Ники вече беше на Пласа де ла Леалтад, където се намираше хотел „Риц“ с прекрасната си градина.

Човекът с пурата не се виждаше никъде. Всъщност това нямаше особено значение, тъй като той знаеше много добре къде е отседнала.

Ники взе ключа и няколко оставени бележки и се упъти към асансьора, обсебена от мисълта за странния човек и за това, че някой следи всяко нейно движение. Някой? Та този „някой“ би могъл да бъде единствено Чарлс Девърю!

Щом влезе в апартамента, я лъхна аромат на непознат парфюм. Застана в средата на малката приемна и намръщено взе да се оглежда, стиснала здраво ключа от вратата. Подуши още веднъж — нямаше никакво съмнение, във въздуха се носеше силен мирис. Приличаше обаче по-скоро на мъжки одеколон, отколкото на дамски парфюм, така че отпаднаше вероятността да е камериерката. Дали пък не бе идвал прислужникът? Но за какъв дявол? Не беше давала нищо за гладене. Оставаше вариантът до стаята да се е добрал непознатият човек. Но как? Не, това е глупост, помисли тя, за него би било много по-лесно да подкупи някого от обслужващия персонал. Баща ѝ обичаше да казва: „Парите отварят всяка врата“.

Все пак, стига да е искал, е разполагал с достатъчно време и сам да влезе в стаята. За последен път го беше видяла около единайсет часа сутринта в търговския център, малко преди да се отправи към бюрото на Ей Ти Ен, откъдето трябваше да вземе Питър. Двата обядваха в „Гран кафе де Хихон“, след което тя реши да се разходи до „Прадо“. В музея прекара няколко часа, прехласната пред картините на Гоя и Веласкес, така че почти през целия ден не беше в апартамента си.

Ники тревожно смръщи вежди и остави бележките, чантата и ключа върху малката масичка. Изпълнена с подозрение, влезе в спалнята и рязко отвори гардероба. Голямата ѝ пътническа чанта, без която не тръгваше за никъде, бе килната на една страна, а тя си спомняше много добре, че преди да излезе, я бе поставила внимателно в ъгъла.

Грабна чантата и я занесе на леглото. Провери ключалката и забеляза, че е разхлабена. Очевидно някой я беше отварял и след това при опита си да я затвори я бе повредил. Тъй като бе сигурна, че преди да излезе, чантата ѝ беше заключена, нямаше съмнение, че някой е влизал и е ровил в стаята ѝ.

Ники прегледа внимателно съдържанието на чантата си — не липсваше нищо. Тефтерчето, магнетофонът и останалите неща бяха

непокътнати. Паспортът, журналистическата и кредитната ѝ карта, както и испанските ѝ пари, бяха в бялата кожена чанта за през рамо, а в пътническата чанта беше оставила само едно портмоне с чужда валута. Провери и него и установи, че парите ѝ не са пипани. Въпреки това беше сигурна, че чантата ѝ е била претърсена, при това доста старателно. Освен че ключалката бе счупена, вещите ѝ не бяха подредени по начина, по който ги беше оставила. Не беше на мястото си и магнетофонът.

Ники затвори чантата, прибра я в гардероба, изтича до шкафа в другия край на спалнята и започна да отваря чекмеджетата едно след друго. Отново се убеди, че някой е бъркал в нещата ѝ, по простата причина, че бяха смачкани и разместени.

Върна се в хола с угрижен вид. Отпусна се на фотьойла, затвори очи и се опита да обмисли всичко още веднъж. Случайно съвпадение ли беше, че човекът с пурата се мярна няколко пъти днес пред очите ѝ? Ако той наистина я следеше, значи Чарлс Девъру беше жив. Бе сигурна, че стаята ѝ е била претърсвана — съществуваха достатъчно доказателства за това. И тя все повече се убеждаваше, че бившият ѝ годеник е жив и здрав и преуспява някъде тук на континента.

Изведнъж нещо проблесна в съзнанието ѝ. Ако Чарлс действително беше наредил да я следят, за да е в течение какво върши и с кого се среща, и ако идеята да претърсят стаята ѝ беше негова, значи е знаел, че е в Мадрид. Но откъде бе научил? От някое доверено лице в хотел „Риц“? Или от хотел „Великобритания“ в Атина? Очевидно беше само едно — искал е да разбере какво е замислила, при това на всяка цена.

Дойде ѝ наум и друго: възможно бе да е сметнал, че тя готви някакво предаване за него. Беше му известно, че преди да стане военен кореспондент, Ники бе правила анкети, което всъщност беше и първата ѝ специалност. Но в такъв случай се потвърждаваше нейното предположение, че Чарлс се занимава с нещо, което заслужава специално разследване. Някаква незаконна дейност. Нещо голямо. Но какво би могло да бъде това голямо, незаконно нещо, от което се правят много пари? Контрабанда на оръжие? Наркотици? И за какво, по дяволите, му е притрябвало да печели още? Та той беше вече достатъчно богат. Все пак мисълта, че се е захванал с бизнес, свързан с печеленето на много пари, не я напускаше.

Освен ако не бе нещо друго, нещо съвършено различно. Беше споделила подозренията си с Арч още в Рим. Но какво би могло да бъде то?

Телефонът иззвъня и прекъсна мислите ѝ. Тя отиде до бюрото и вдигна слушалката.

— Ало?

— Ники, на телефона е Питър. Не те намерих преди малко и ти оставих бележка. Прочете ли я?

— Извинявай, Питър, но току-що се прибрах и още не съм я видяла.

— Няма значение. Еми и аз те каним на вечеря. Свободна ли си?

— Да, ще дойда с удоволствие. Ще ми бъде много приятно да се запозная с жена ти. Но виж какво, Питър, не се чувствай задължен да се грижиш за мен...

— Държим да дойдеш — прекъсна я той. — Поканили сме и други познати. Ще отидем в прочутия Жокейски клуб.

— Да, чувала съм за него.

— Ще те взема към осем и половина, като първо ще се отбием да пийнем нещо вкъщи. Страхувам се, че самата вечеря няма да е по-рано от десет, дори десет и половина. Когато си в Мадрид, живееш като мадридчаните. До скоро, Ники.

— Ще те чакам, Питър.

Едва бе затворила, и телефонът звънна отново.

— Ало?

— Здравей, Ник, аз съм — чу гласа на Клий. — Жан-Клод ми предаде, че си ме търсила.

— Клий! Здравей, скъпи. Да, действително позвъних, за да ти съобща къде се намирам. Ти как си? Откъде се обаждаш?

— Чувствам се отлично и се намирам в Берлин, в хотел „Интерконтинентал“. Предадох ли ти бележката ми?

— Да, макар че току-що се прибрах и още не съм я прочела.

— Ники, имам страхотна новина!

Стори ѝ се, че вълнението му се предава по жицата.

— Какво има? Каж ми!

— Йойо! Имам новини от Йойо, Ник.

— О, Клий, да благодарим на Бога. Надявам се, че е добре. Къде се намира? В Париж ли е?

— Е, по-спокойно де — засмя се Клий. — Не мога да отговоря на всичките ти въпроси наведнъж. Добре е. В Хонконг е, но много скоро ще пристигне в Париж. Най-късно в края на седмицата.

— Но това е чудесно. — Очите ѝ неусетно се наляха със сълзи на облекчение и благодарност, че момчето е живо и здраво. Беше толкова развълнувана, че известно време не можа да отрони дума.

— Чуваш ли ме? — запита Клий.

— Да, просто не съм на себе си от радост — преглътна сълзите си Ники. — Това е всичко.

— Разбирам какво ти е. И аз реагирах по същия начин, когато чух за пръв път новината от Жан-Клод.

— Значи ти лично не си разговарял с Йойо?

— Не, обадил се е от нашето бюро в Хонконг и е казал, че ще ме потърси веднага щом пристигне в Париж.

— Та това е чудесно, Клий. Може би ще успеем да се видим всички заедно още в понеделник.

— Може би. Представи си какво ще бъде. В колко часа ще пристигнеш в Париж, Ник?

— По всяка вероятност късно следобед.

— Значи ще вечеряме заедно. Само двамата. А може би и с Йойо, ако е пристигнал и ако не е прекалено уморен.

— Горя от нетърпение да го видя — промълви Ники. — Тебе също.

— И аз, скъпа.

След като затвори телефона, Ники остана за миг с ръка върху слушалката. Клий беше толкова радостен заради Йойо, че дори пропусна да я попита какво точно прави в Мадрид. За нейно голямо облекчение той вероятно смяташе, че е ангажирана служебно.

По-късно същата вечер, тъкмо когато се гримираше, телефонът рязко иззвъня. Ники вдигна слушалката.

— Ало, кого търсите?

Никой не отговори.

— Ало? — попита тя, този път малко по-остро. Нещо прещрака и телефонът изключи. Без да губи секунда, Ники звънна в централата. — Тук е Ники Уелс от апартамент седемстотин и пет. Телефонът ми току-

що звъня, вдигнах слушалката и попитах кой е, но никой не ми отговори. Бих искала да зная търсил ли ме е някой.

— Да, госпожице Уелс, аз ви свързах — отговори телефонистката.

— А разбрахте ли кой се обади?

— Не за съжаление. Беше мъжки глас. Вас търсеше.

— Благодаря ви. — Ники остави слушалката и отиде в банята да си направи косата. За миг отпусна ръце и се вгледа в огледалото с невиждащи очи. Потънала изцяло в мислите си, не можеше да се освободи от натрапчивата идея, че някой продължава да я следи. Тогава си спомни думите на Арч, че когато човек реши да си смени самоличността, той прави всичко възможно да не бъде разкрит. Никога. Спомни си и за предупреждението му, че се излага на голяма опасност. Но дали беше така в действителност?

Ники отново се замисли за Чарлс Девърю. Арч отдавна бе забелязал, че е суров и безмилостен. Това беше самата истина. И тя бе прозряла тези черти в характера му.

Изведнъж я обзе смътно безпокойство. Да, може би наистина се намираше в опасност.

Новината за Йойо повдигна духа на Ники и изцяло засенчи проблема Чарлс Девърю.

На вечерята с Питър и Еми Колис предния ден беше весела и жизнерадостна. Дори тревожната мисъл, че се намира в опасност, подсказана ѝ от Арч, поизбледня в съзнанието ѝ. Сега, в тази топла съботна утрин, всички зли демони, които я измъчваха, бяха прогонени от доброто ѝ настроение, от ярката слънчева светлина и невероятно красивото тюркоазено небе, на което лекият, сух кастилски въздух придаваше особен блясък и яснота. Вдъхваше ѝ спокойствие и приятното оживление в големия изискан хотел, чувстваше се сигурна сред приветливата делнична атмосфера, която я обгръщаше.

След телефонния разговор с Клий Ники мислеше само за Йойо. Фактът, че бе успял да избяга в Хонконг стопи тревогата ѝ, сякаш се бе отърсила от тежко бреме. Същевременно искаше час по-скоро да узнае за всичко, което му се бе случило през последните три месеца, откак не се бяха виждали.

Гореше от желание да види и Клий. Вече няколко седмици бяха разделени и сега като че още повече ценеше връзката си с него. Изпитваше остра нужда от топлотата и интелигентността му, копнееше за неговата любов, привързаност и съчувствие.

Ники допи кафето си. След това се отпусна на стола и се огледа. Ресторантът, в който закусваше, бе закътан сред красиви дървета, придаващи особена прелест на хотел „Риц“. Макар че се намираше в сърцето на Мадрид, градините му го ограждаха със спокойствие и очарование — те бяха същински оазис сред шумната и многолюдна испанска столица.

Ники погледна към невероятно синьото и безоблачно небе. Слънцето вече беше високо и скоро щеше да стане непоносимо горещо. Въпреки че се намираше под сянката на дърветата, тя беше доволна, че е само по тънка лятна рокля и сандали. В този град умението да се обличаш леко имаше особено значение.

— Сеньорита Уелс?

Ники се извърна и видя момчешкото лице на едно пиколо от хотела.

— Да, какво има?

— Това е за вас. — В ръцете си държеше малък сребърен поднос с един плик върху него. Наклони се към нея с обигран жест и ѝ се усмихна.

Ники извади няколко песети, постави ги върху подноса и взе писмото, като му благодари.

Пиколото погледна доволно парите и ги прибра в джоба си.

— Благодаря ви, сеньорита.

Ники разгледа писмото с интерес, като се чудеше от кого ли би могло да бъде. От Питър? От двойката мадридчани, с които се бе запознала предната вечер? Бяха симпатични млади хора, искаха да я поканят на разходка извън града през уикенда. Името и адресът на хотела бяха ясно изписани, но липсваше подател.

Скъса плика, извади листа и в момента, в който видя красивия и обработен почерк, замръзна на мястото си. Не би могла да сбърка — бележката беше от Чарлс Девъру.

„Драга Ники, след като ме търсиш толкова упорито, смятам, че е наложително да се срещнем. Човекът, донесъл бележката, ще те чака във фойето. Поръчал съм му да те вземе и да те доведе при мен. Ч.“

Ники погледна към градината с вкаменено лице. Стисна здраво бележката в ръцете си и преглътна. Гърлото ѝ беше пресъхнало. Прочете я още веднъж. Нямаше абсолютно никакво съмнение, че бе написана от Чарлс Девъру. Освен характерния почерк, само той би могъл да употреби такъв безапелационен език.

Значи през цялото време съм била права, помисли си тя. Знаех си, че е така. Още от първия момент, в който видях предаването на Тони от Рим. С почуда забеляза, че не изпитва никакво удовлетворение от това откритие, само огромна тревога и неприятно чувство на тъга. Не толкова заради себе си, колкото заради Ан Девъру.

Докато държеше бележката и наблюдаваше човека, който трябваше да я отведе при Чарлс, си спомни нещо важно. Предната вечер беше стигнала до извода, че се намира в опасност. Щом е така, можеше ли сега да си позволи да тръгне с един непознат? По време на работата ѝ като военен кореспондент много пъти се бе случвало животът ѝ да е застрашен, но нито веднъж не се уплаши. Още като дете знаеше, че е храбра по природа. От друга страна, не ѝ се щеше да дава воля на прекаленото си любопитство, както и на стремежа си на всяка цена да узнае истината. Просто нямаше желание да се излага на излишен риск.

Но аз нищо не рискувам, мислеше си тя. Какъвто и да е Чарлс Девъру, той не е убиец. Дълбоко в себе си беше сигурна, че Чарлс никога не би ѝ причинил болка, не би допуснал дори косъм да падне от главата ѝ; в това беше абсолютно сигурна. И все пак нямаше да е зле да бъде малко по-предпазлива.

Искаше ѝ се Питър Колис да е тук и той да я придружи. Би могъл да я откара със собствената си кола и да я изчака навън, докато разговаря с Чарлс. За съжаление Питър и Еми бяха на гости при свои приятели извън Мадрид.

Налагаше ѝ се да се оправя сама. Друг изход нямаше.

Ники прекоси фойето и се отправи към портиера Енрике.

— Добро утро, сеньорита Уелс. С какво бих могъл да ви бъда полезен? — попита той любезно.

— Имам нужда от кола и шофьор, и то незабавно. Предпочитам шофьорът да говори английски, много ви моля.

— Лесна работа, сеньорита, веднага ще поръчам. За колко време ще ви е необходима колата?

— Не мога да кажа със сигурност. Най-малко два-три часа, а може и цял ден. Кога да я очаквам?

— Тя е вече тук, сеньорита Уелс. Имаме коли и шофьори, които са винаги на разположение на гостите на хотела.

— Чудесно. Преди малко някой е донесъл писмо за мен. Предполагам, че още ме чака.

— Да, ето го там — посочи с ръка Енрике.

Ники проследи жеста му. В дъното на фоайето видя добре облечен млад мъж.

— Благодаря — рече Ники на старши портиера и се запъти към мъжа.

— Казвам се Ники Уелс — представи се тя. — Говорите ли английски?

— Да. — Младият мъж кимна утвърдително.

— А как се казвате?

Настъпи кратка пауза, след което той рече:

— Хавиер.

— Много добре, Хавиер. — Показа му плика. — Вие ли го донесохте?

— Да.

— И трябва да ме заведете при човека, който го е изпратил, нали така?

— Да. Той ви очаква.

— Отлично. Тогава да тръгваме. Само че аз ще бъда със собствена кола и шофьор.

— Не ви разбирам. Аз имам кола и ще ви закарам, сеньорита Уелс.

Ники поклати глава.

— Не. В никакъв случай. Предпочитам да ползвам самостоятелна кола, иначе няма да дойда — рече твърдо тя и лицето ѝ придоби суров израз.

Хавиер веднага разбра, че Ники няма да направи компромис, поколеба се известно време, без да знае как да постъпи, и накрая каза:

— Добре, почакайте, моля. Само ще звънна един телефон.

— Чакам — хладно отговори Ники. Беше ѝ ясно, че ще се опита да се свърже с Чарлс. Проследи го с поглед, докато прекосяваше фоайето и се оглеждаше за телефон.

След няколко минути той се върна.

— Всичко е наред. Можем да тръгваме. Следвайте ме.

Щом тя се настани удобно в колата, шофьорът на име Хосе отиде при Хавиер и го заговори.

Ники ги наблюдаваше през отворения прозорец, чуваше гласовете им, но не разбираше нищо, тъй като говореха на испански.

След малко Хосе се върна, освободи спирачките и завъртя ключа.

Потеглиха плавно и когато се отдалечиха от хотела, Ники попита:

— Хавиер обясни ли ви къде отиваме?

— Да, сеньорита. В един район близо до арената.

— Арената ли?

— Да, да. Мадридската арена за борба с бикове, известната „Пласа де Торос де лас Вентас“. Не е много далеч, двайсетина минути, а може и половин час. Зависи от трафика.

— Да, сега разбирам.

— Познавате ли арената, сеньорита? Били ли сте на корида?

— Да, преди няколко години. — Тя си спомни времето, което прекараха с Чарлс в Мадрид, няколко седмици преди годежа им. Дон Педро ги заведе на борба с бикове през един неделен следобед.

— Как ви се стори, хареса ли ви? — попита Хосе и се усмихна.

— Да, беше интересно.

Ники се облегна на седалката и в съзнанието ѝ изплува споменът за онзи дълъг уикенд, когато двамата с Чарлс бяха останали за четири дни в Мадрид, и сега отново си го представи увлечен и въодушевен, какъвто беше тогава. Действително градът беше модерен, благоденстващ и изпълнен с живот. Хората живееха пълноценно, а, изглежда, това му харесваше — и нощният живот, и всичко останало. Напълно възможно беше да е предпочел да се установи тук за постоянно, пък в Рим да е бил само на кратко посещение. Вероятно става дума за наркотици, помисли тя, като направи връзка между Испания и Южна Америка с техния общ език и историческо наследство. Но независимо от лъскавата си фасада и Мадрид, като всеки голям град, имаше своите проблеми. Неотдавна бе прочела някъде, че всеки втори ден тук има смъртен случай от отравяне с хероин.

Дали Чарлс беше свързан с наркотрафика? В това ли се състоеше тайната на неговото изчезване? Затова ли инсценира самоубийство и

избяга в чужбина, за да започне нов живот? Много скоро щеше да узнае отговорите на всички тези въпроси.

Половин час по-късно Хосе спря зад Хавиер в една странична уличка, пред кафява тухлена сграда. Докато ѝ помагаше да слезе от колата, тя му каза:

— Моля, изчакайте ме. Възможно е да се забавя.

— Да, да, разбирам. Няма да мръдна оттук. Ще стоя, ако трябва, цял ден.

Ники кимна в знак на съгласие:

— Мисля, че няма да ми отнеме повече от два часа — рече тя и тръгна към Хавиер, който вече я чакаше на входната врата.

— Нали това е мястото? — попита тя, като го гледаше в очите.

— Да, той ви чака тук. — Хавиер отвори вратата и я пропусна пред себе си.

Когато, следвайки го, прекосяваше малкото фойе към асансьора, Ники изпита силна възбуда. Не знаеше какво ѝ предстои и усети, че устните ѝ пресъхват.

Хавиер отключи вратата на апартамента и я покани да влезе.

Ники се озова в малко и тъмно антре, доста невзрачно на вид. Подът беше застлан с мръсен ориенталски килим, върху малка масичка имаше ваза с раздърпани изкуствени цветя, а по стените бяха окачени плакати на тореадори. Обзета от любопитство, тя се огледа на всички посоки и видя дълъг коридор, както и няколко затворени врати. Точно насреща, зад сводест портал, се намираше холът.

Цареше мъртва тишина. Нямаше никакъв признак на живот и Ники не можеше да си обясни къде е Чарлс. Огледа се още веднъж, като се стараеше да улови и най-малкия шум.

— Елате с мен, ако обичате. — Хавиер посочи към хола и тръгна по коридора след нея.

Щом влязоха, Ники хвърли бегъл поглед наоколо. Холът беше точно толкова неприветлив, колкото и антрето, с ориенталски килими по пода и с още по-внушителна колекция от плакати с тореадори по белите стени. Диванът и двата фотьойла, тапицирани в бозаво кадифе, бяха подредени около евтина метална масичка, покрита с декоративни плочки.

Ники остана разочарована, когато разбра, че Чарлс не я чака.

Приближи се до прозореца и видя, че световноизвестната арена за борба с бикове „Пласа де Торос де лас Вентас“ е само на хвърлей място. Който и да бе собственикът на този дом, а тя бе сигурна, че не е Чарлс, той несъмнено бе заклет „афисионадо“. Сигурно Чарлс е наел апартамента специално за срещата ни, помисли тя, защото не би могъл да живее в подобна обстановка. Нищо тук не отговаря на вкуса му или на неговия характер.

— Здравей, Ники.

Когато чу гласа му, за малко не се строполи. Обърна се рязко и впи очи в неговите. Беше току-що влязъл през една странична врата. Пред нея стоеше наистина Чарлс Девъру, макар и да не приличаше много на себе си. Беше пуснал дълга коса и мустаци, боядисани в черно, а силният загар му придаваше мургавост, твърде нетипична за

него и която никак не ѝ се понрави. По природа беше блондин като майка си и имаше вид на типичен англосаксонец. Ходеше винаги елегантно облечен, а сега за пръв път го видя в най-обикновен тъмносин памучен панталон и отворена бяла риза.

Ники усети, че е загубила способността си да говори. Никога не бе предполагала, че ще го срещне лице в лице, и шокът, който преживя, беше неописуем. След като толкова дълго го бе смятала за мъртъв, сега беше поразена от факта, че той е застанал пред нея здрав и читав и очевидно се чувстваше добре. Тя трепереше вътрешно, стомахът ѝ се свиваше, а сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Изглеждаш превъзходно, Ники — наруши мълчанието Чарлс, пристъпвайки към нея. — Благодаря ти, че дойде. — Спря само на една крачка и леко се усмихна.

Тя не реагира. Лицето ѝ бе каменно, а очите ледено сини. Накрая произнесе хладно:

— Нека си спестим общите приказки, съгласен ли си? Не съм дошла тук да си разменяме любезности.

— Исках само да те успокоя, мила моя. — Леката усмивчица отново заигра на устните му.

Щом чу тези думи и улови усмивката на превъзходство, изписана на лицето му, у Ники нещо се прекърши. Скръбта, страданието и болката се сляха в едно, превърнаха се в неудържима ярост и тя избухна:

— Ах ти, гадно копеле! Защо постъпи така? Как можа да извършиш толкова ужасно нещо? Кой ти позволи да нараняваш така жестоко майка си и мен? Знаеш ли каква огромна мъка ни причини? Ние страдахме за теб, коравосърдечен нещастнико! Не мога да си простя, че съм могла да те обичам! Мразя те за това, което направи!

Чарлс видимо се сепна от пороя гневни думи, от злъчния ѝ тон и върху здраво стиснатите му челюсти трепна малко мускулче. Той обаче не каза нищо в своя защита, само продължи спокойно да я наблюдава.

Сълзи на гняв и оскърбление се стичаха по бузите на Ники. Изведнъж тя скочи и се нахвърли върху него. В изблик на неочаквана сила започна да го налага с юмруци по гърдите и лицето.

Войнственото ѝ поведение изненада Чарлс, за миг той се олюля от нестихващите удари, но бързо се съвзе и я хвана за китките.

— Престани, Ники! Чуваш ли ме, спри! Абсурдното ти поведение няма да ни доведе доникъде. Наредих да те доведат тук, за да ти кажа нещо, да ти обясня...

— Поръчал си да ме следят! — изкрещя тя.

— Не е вярно!

— Наредил си да ми претърсят стаята, противно същество такова!

Той се поколеба за миг, след това очевидно реши да поеме върху себе си последното обвинение.

— Абсолютно вярно е, аз наредих. Но да те следят? — Той поклати отрицателно глава — Не, не. Решително не. Никога не съм нареждал да те следят.

Тя не обърна внимание на обясненията му.

— Инсценира самоубийство и избяга, за да заживееш нов живот — продължаваше да го засипва с укори тя. — Жалка постъпка на страхливец! Безсъвестна постъпка. Не знам защо си го сторил, но каквото и да е бил мотивът ти, нищо не е в състояние да те оправдае...

— Нямах избор — прекъсна я той с ледено спокоен глас, недопускащ възражение. — Направих всичко това, защото нямах избор.

— Човек винаги има избор!

— В конкретния случай нямах. Беше въпрос на дълг.

— На дълг! — възкликна тя с изтънял глас. Много ми е трудно да повярвам. Дълг към какво?

— Позволи ми да ти обясня защо постъпих по този начин и тогава може би ще разбереш и ще ме оставиш на мира.

Тъй като тя не продума, Чарлс добави:

— Излагаш ме на опасност, Ники.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че ме караш да рискувам живота си. Тръгнала си да обикаляш света и да задаваш въпроси за мен, като показваш снимката ми на най-различни хора. — Гласът му изведнъж стана понисък, почти заговорнически, и той я прониза с поглед. — Никой не бива да знае, че съм жив, дори майка ми.

Ники остана поразена от това, което чу, но не отрони звук, само го изгледа с любопитство. Поначало беше скептично настроена към всяка негова дума.

— Ела, седни тук и се опитай да надмогнеш яда си — подкани я Чарлс.

— Ще ми трябва доста време.

— Значи така — промърмори той. — А няма ли да се постараяш да се успокоиш поне малко, за да можеш да ме изслушаш внимателно? Гневът само ти пречи да узнаеш истината.

— За бога, Чарлс, искаш прекалено много от мен!

Изведнъж той пусна китките ѝ и ръцете ѝ увиснаха.

Ники ги повдигна, огледа ги и започна да ги масажира, целите бяха зачервени и подути.

— Виж само какво направи!

— Съжалявам, Ники — заоправдава се Чарлс. — Никога не съм си знаел силата. Моля да ме извиниш за малко, ей сега ще се върна. — И той излезе през страничната врата.

Ники се облегна о стената и усети, че краката ѝ се подкосяват. Продължаваше да трепери, гневът ѝ все още не бе стихнал. Всъщност това бяха единствените емоции, които изпитваше в този момент — останали ѝ бяха само яростта и омразата към Чарлс Девъру. Иначе той ѝ беше напълно безразличен.

Малко по-късно Чарлс се върна, следван от млад човек, но не беше Хавиер. Носеше на поднос бутилка газирана вода с две чаши и когато мина покрай Ники, я лъхна остър мирис на мъжки одеколон. Веднага го разпозна и изтръпна.

Чарлс забеляза реакцията ѝ и когато останаха сами, попита:

— Защо направи такава физиономия, когато влезе Пиер?

— Защото това е човекът, който е влизал в стаята ми.

— Откъде знаеш? Видяла си го да излиза оттам?

— Не, но го усетих по миризмата.

Чарлс се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Одеколонът му. Целият ми апартамент миришеше на неговия одеколон.

Чарлс се смръщи още повече.

— Твърде млад е — промърмори той под носа си. — Неопитен и небрежен. — Замисли се за миг, след което каза тихо: — Пиер не намери нищо.

— Защото не е имало какво да намери — забеляза Ники. — Освен снимките, но те бяха у мен.

Чарлс се направи, че не е чул за снимките. Само рече:

— Седни тук, Ники. Раздразнението ти с нищо няма да помогне. Опитай се да отпуснеш сърцето си, за да можем да разговаряме като цивилизовани, разумни хора.

Ники не се помръдна, само го гледаше напрегнато. Беше сигурна, че гневът ѝ е напълно оправдан; натрупвал се бе цели три години. Не съжаляваше нито загдето беше избухнала, нито че му бе изкрещяла в очите всичко онова, което мисли за него. Беше прав само в едно — трябваше да се контролира и да го остави да говори, да разкаже какво точно се бе случило.

— Ела, Ники. — Посочи ѝ най-близкия стол. — Няма ли да седнеш? — Докато я подканяше, се разположи, взе бутилката и си наля газирана вода. — Искаш ли да я опиташ?

— Благодаря, с удоволствие. Тук е доста горещо.

Той стана, отиде бързо в ъгъла и включи вентилатора. След това ѝ сипа вода и отпи няколко глътки от своята чаша.

Ники продължаваше да го наблюдава. Нима това бе човекът, в когото беше влюбена и за когото смяташе да се омъжи? Беше спала с него, изпълнявала бе всичките му желания, споделяла бе всичко, а сега го чувстваше абсолютно чужд.

Седна, отпи глътка вода и рече:

— Вече съм по-спокойна, Чарлс. Слушам те.

— Това, което ще ти кажа, е абсолютно поверително и не бива да го съобщаваш на никого. При никакви обстоятелства. Дори на майка ми.

Ники запази пълно мълчание и той продължи:

— Обещай, че няма да издадеш, че съм жив, и няма да разказваш на никого това, което сега ще чуеш, най-малко на майка ми.

— Не съм сигурна дали ще съм в състояние да изпълня желанието ти.

— В такъв случай се боя, че няма да мога да ти кажа нищо.

— Ами Ан, защо тя не трябва да знае?

— Защото, ако разбере, че съм жив, непременно ще поиска да ме види, а това е невъзможно. Твърде опасно е за нея.

— Но защо?

Без да отговаря на въпроса ѝ, той настоя:

— Ако ми обещаеш и дадеш честна дума, ще ти кажа всичко. Или поне ще ти обясня защо инсценирах самоубийство и изчезнах.

— Добре, обещавам. Няма да казвам на някого, че си жив, включително и на Ан. Нито ще споделям това, което ми довериш сега.

— На никого в света, Ники. Повтори.

— На никого в света. Обещавам.

— Надявам се, че ще изпълниш обещанието си. Зная, че е присъщо за теб да държиш на думата си. Искам само да поясня, че дейността ми е свързана със службите за сигурност. С британската национална сигурност.

Ники се наведе малко напред и присви очи.

— Казах вече, че няма да изрека нито дума.

— Добре тогава. — Чарлс се настани по-удобно на стола си и промълви: — Аз съм английски агент.

Това беше последното нещо, което Ники очакваше и макар че бе силно шокирана, постара се да не се издава. Защо ли никога не ми е идвало наум за тайните служби, помисли си тя, но каза твърдо:

— Значи работиш в МИ-6, така ли?

— По-точно в един специален отдел на СРС.

— Какво означава СРС?

— Секретна разузнавателна служба, нещо подобно на МИ-6. Инсценирах самоубийство и изчезнах, защото ми се налагаше да придобия нова самоличност.

— Но защо?

— Новата самоличност ми беше необходима, за да бъда внедрен в една разузнавателна служба.

— Нима искаш да кажеш, че си шпионин?

— Да, тъкмо това исках да кажа.

— А коя е тази разузнавателна служба, в която си внедрен?

— Е, прекрасно знаеш, че не мога да ти кажа, Ники. Хайде, напрегни малко умната си главичка — подкани я той с напевния си глас.

— Разбирам — кимна тя. — Откога си в бранша?

— От доста отдавна. По-точно от петнайсет години, от двайсет и пет годишна възраст.

— Значи, когато се запознахме, ти вече си работил за английското разузнаване? — Ники сплете ръце и изведнъж разбра, че през цялото време, докато са били заедно, тя всъщност е познавала само една част от него.

— Да, така е — потвърди той.

— Но ние щяхме да се женим. Как смяташе да скриеш това от мен?

— Много лесно. Преди всичко ти беше изключително заета с работата си и нямаше почти никакво време за нищо друго освен, разбира се, за нас двамата. Освен това често пътуваше като военна кореспондентка. Откровено казано, не съм мислил, че ще проявяваш особен интерес с какво точно се занимавам, не е в природата ти. А и тайната ми бе напълно запазена в продължение на много години, тъй като имах чудесно прикритие — моята фирма за внос на вина.

— Но тя работеше толкова успешно — изненадано реагира Ники, — а доколкото ми е известно, от прикрития не се печелят пари.

— Това беше един от проблемите ми, Ники — усмихна се Чарлс. — Всичко, с което съм се захващал, винаги е просперирало. Моят пряк началник, шефът на разузнаването, обичаше да казва, че докосна ли се до нещо, то се превръща в злато. Ето защо още в началото се отказах от всякакъв друг бизнес и изцяло съсредоточих вниманието си върху фирмата за внос на вина, още повече, че тя ми служеше като чудесно прикритие.

— Да, сега разбирам, че тази работа наистина е била много подходяща за теб.

— Идеална. Можех да пътувам навсякъде и по всяко време. От момента, в който Крис Нелд ми стана съдружник, вече не бях вързан на бюрото си. Крис въртеше фирмата, а аз обикалях света, занимавах се със своите си работи и същевременно купувах вина.

— А на мен всичко ми изглеждаше в реда на нещата. — Ники леко се намръщи.

— Не само ти е изглеждало, но и действително беше така. Накрая, разбира се, компанията принадлежеше изцяло на Крис, тъй като той вършеше основната работа, но това беше удобно за мен, защото имах по-голяма свобода на действие.

— Крис знаеше ли, че си агент?

— Мили боже, не!

— Но не може да не си имал съучастник. Имам предвид някой, който ти е помогнал да инсценираш смъртта си и да напуснеш Англия.

— Естествено.

— Кой беше той?

— Прекрасно знаеш, че и на този въпрос не мога да ти отговоря.

— Може би някой агент?

Чарлс кимна с глава в знак на съгласие.

— А защо ти трябваше да симулираш самоубийство? Току-що каза, че си имал чудесно прикритие и че аз не съм проявявала прекален интерес към работата ти. Защо не се ожени за мен и не продължи предишната си дейност, Чарлс?

— Такова беше първоначалното ми намерение. Но няколко месеца преди да се оженим, научих, че се налага да отсъствам доста дълго. Трябваше като агент на СРС да бъда внедрен в чужда разузнавателна служба и да премина на дълбоко прикритие — обясни той. — Всички разбирахме, че за да има успех, мисията трябва да продължи години, вероятно много години. При тези обстоятелства ми се стори, че ще е по-добре да изчезна, преди да сме се оженили, отколкото след това.

— Разбирам. Но защо именно ти, Чарлс? Защо не някой друг британски агент?

— Защото притежавам специални дарби, както и умения в определени области, а и перфектно владея чужди езици. Защото бях най-подходящият вариант. Освен това за Британската национална служба за сигурност беше жизнено необходимо да бъда инфилтриран във възможно най-кратък срок. Знаеш много добре, че тези неща не стават за един ден. Необходимо е време, за да се спечели доверието на хората. — Отпи глътка вода и продължи: — Както вече ти казах, всички бяхме убедени, че ще трябва да работя под дълбоко прикритие много, много години. Ето това е всичко, съвсем накратко.

— Значи ти си пожертвал нашия съвместен живот — съвсем тихо изрече Ники, като го гледаше в очите.

— Налагаше се, в името на моята родина, на убежденията ми. — Погледът му омекна и на лицето му се изписа тъга.

Тя мълчеше и не помръдваше.

— Ако това може да ти бъде някаква утеха, искам да ти кажа, че наистина много те обичах. — Щеше му се да добави, че все още я

обича, но не посмя, а и бездруго моментът не беше подходящ.

— Ти ме огорчи дълбоко, Чарлс.

— Зная. Би ли могла да ми простиш?

— След като вече ми каза истината, мисля, че да. Всъщност вече съм ти простила. — Тя го погледна изпитателно. — Майка ти преживя много тежко този удар.

— Да...

— Но сега се чувства по-добре. Сгоди се за Филип Роулингс.

— Зная, видях обявата във вестник „Таймс“. Той искаше отдавна да се ожени за нея. Сигурно е много щастлив.

— И двамата са щастливи.

— Бих искал да те попитам нещо, Ники. Как разбра, че съм жив? И как, по дяволите, успя да намериш тази моя снимка, имам предвид снимката, която отговаря на сегашния ми външен вид?

— Съвършена случайност. — И тя се впусна в подробни обяснения. Когато свърши, той учудено поклати глава.

— А аз дори не съм знаел, че тази проклета камера е била насочена към мен. Когато стана данданията, аз обядвах с мой приятел близо до площада, където се провеждаше митингът. Чуха се изстрели. Аз и приятелят ми веднага изтичахме да видим какво става. Разбира се, забелязах телевизионната камера и би трябвало да последвам инстинкта си и моментално да изчезна. В такива случаи обикновено съм много по-предпазлив.

Ники поклати глава и продължи:

— Променил си се доста с тези мустаци и боядисана коса. Само очите ти са същите, все така зелени.

— Имам кафяви контактни лещи — призна той, — но в случая реших, че е излишно да ги слагам. Ала нека не се отклоняваме. Кажете ми какво те отведе в Атина, Ники?

— След като преди две седмици прекарах уикенда си в Пулнбрук, реших да отида в Рим, защото именно оттам беше излъчен филмът. Надявах се да попадна на някаква следа, която би могла да ме насочи към теб. По любопитно стечение на обстоятелствата секретарката на шефа на нашето бюро те позна по снимката. Спомни си, че те е срещнала, на атинското летище.

— Ах, да, — навярно това е красивата американка, на която помогнах за багажа.

— Точно така.

— Значи от Рим си заминала за Атина — повтори той — и си тръгнала да разпитваш за мен из големите хотели.

— Ти си бил там, нали? Искам да кажа, че не си преминал транзит, така ли е?

— Да. Прекарах два дни в Атина.

— И беше отседнал във Вулиагмени. — Ники се дръпна назад, изучавайки го с поглед.

— Не. Но прекарах известно време там с един агент. Имахме няколко обяда и една вечеря. Същевременно живеех на сигурно място в града.

— А това място тук сигурно ли е?

— Да.

— Но нали не живееш тук?

— Не.

— А след като пристигнах ли разбра, че съм в Мадрид, или имаше предварителна информация, че се каня да идвам?

— Знаех, че си в Атина от момента, в който си започнала да се интересуваш за мен, научих също и че си отпътувала за Мадрид. Винаги бях с една крачка по-напред от тебе, Ники.

— Да, сега разбрах. Съобщил ти е някой от персонала в хотел „Великобритания“. Може би Коста? Или Аристотел? Или пък господин Зулакис от Вулиагмени?

— Не мога да ти кажа. Впрочем защо реши така внезапно да отлетиш за Мадрид? Какво ти подсказа, че съм тук?

— Нямах никаква представа, че си в Мадрид, Чарлс. Искан само да се срещна с испанския ти партньор. Надявах се той да потвърди, че човекът на тази снимка си ти. Или пък да го отрече.

— Преди малко спомена, че дори майка ми не ме е познала — възкликна той. — Това не ти ли беше достатъчно?

— Не. През цялото време имах някакво вътрешно чувство, че си жив. Интуиция или както щеш го наречи.

— Да, ти действително притежаваш това качество. Интересува ме обаче нещо друго — след като реши, че съм жив, как си обясни изчезването ми?

— Първо трябва да призная, че не бях съвсем сигурна. След твоето така наречено самоубийство не последва скандал, значи не би

било възможно да си въвлечен във финансова далавера. Тогава си помислих, че най-вероятно си замесен в някаква незаконна търговска операция и в даден момент си решил, че ще е най-добре да се изпариш и да заживееш нов живот.

— В каква незаконна операция мислеше, че съм замесен? — попита Чарлс и сви озадачено вежди.

— Ами търговия с оръжие или с наркотици — рече тихо тя.

— Ей богу, Ники, явно не си имала особено високо мнение за мен.

— А как мислиш, бих ли могла, Чарлс?

Той стана, zakрачи нервно напред-назад из стаята, после седна отново.

— Смуцава ме обстоятелството, че според теб в Мадрид някой те е следил. Сигурна ли си в това?

Тя сви рамене.

— Не, не съм абсолютно сигурна.

— А какво те накара да мислиш, че те следят?

— Вчера сутринта, докато разговарях с портиера, един човек се въртеше около мен. Малко по-късно едва не се сблъсках отново с него в търговския център под хотел „Палас“. Същата вечер на излизане от „Прадо“ го видях още веднъж, но той не ме забеляза и аз успях да се измъкна.

— Да, ясно. А би ли могла да го опишеш?

— Разбира се. Беше определено испанец, в това съм напълно сигурна. Добре облечен, среден на ръст, с пригладена назад черна коса. Около четирийсетгодишен, неизменно с пура в уста.

— А по какво съдиш, че е испанец?

— Ами по външния му вид. Освен това го чух да говори на испански с портиера.

— В хотела ли беше отседнал?

— Не зная.

— Много е възможно да не те е следил специално, а просто да е бил някой местен Дон Жуан, който си пада по красиви блондинки и се е опитвал да те сваля. Съвсем не е рядко явление.

— Не се ли безпокоиш, че чрез мен би могъл да открие и теб?

— Не, сигурен съм, че това е невъзможно.

— Има и още нещо. Снощи телефонът ми звънна, но когато вдигнах слушалката, не отговори никой. Веднага направих справка при телефонистката и установих, че действително някой ме е търсил.

— Аз те търсих.

— А защо не каза нищо?

— Имах намерение да ти предложа да се срещнем, но в последния момент се отказах. Помислих, че може да се изплашиш и затова предпочетох да изчакам до следващата сутрин.

— В Мадрид ли живееш?

— Не.

— А къде тогава?

— Навсякъде и никъде. Просто блуждая, старая се да не се задържам дълго на едно и също място.

— От съображения за сигурност ли?

— Може и така да се каже.

— Много съжалявам, че те изложих на опасност, Чарлс, като питах за теб и показвах снимката ти. Щеше ли чуждата централа да нареди да те убият, ако бе разбрала, че си внедрен шпионин?

— Разбира се — усмихна се той, — те нямаат особени скрупули. Но такава е шпионската работа. Кой е казал, че е безопасна?

Ники отвори ръчната си чанта и извади снимките, които носеше.

— Искам да ги имаш за спомен — рече тя и му ги подаде.

— Благодаря ти, Ники. — Накъса ги на парченца и ги остави в подноса.

— Трябва да ми вярваш, Чарлс. Никога няма да кажа, че съм те виждала, нито пък ще споделя това, което ми довери.

— Да, зная. Сега двамата сме заговорници и съм сигурен, че ще запазиш тайната ми.

— Само като си помисля, че бих могла да проваля цялата операция... — започна тя, но внезапно млъкна, като хапеше устни.

— Вярно е — съгласи се той. — Действително би било ужасно, защото, за да подготвим всичко както трябва, ни бяха необходими няколко години. Но ти не се тревожи. Сигурен съм, че нищо лошо не се е случило. Ако беше станал провал, досега щях да съм научил. По-скоро изобщо нямаше да съм тук и да водя този разговор с теб. Просто щяха да ме ликвидират.

Тази мисъл смрази кръвта ѝ и тя не пророни дума. Едва след няколко минути заговори:

— Стана дума за оня човек, който ме следеше... Искаш ли да проверя дали е отседнал в хотела? Би могъл да ми се обадиш по-късно...

— Не, не, Ники. В никакъв случай не желая да се замесваш в моите работи. Не се тревожи, ще науча кой е бил този мъж. Разполагам със собствени средства и канали. Остави на мен. Не е за теб този занаят. Разбра ли ме добре?

— Да.

— В света на разузнаването и контраразузнаването нещата не са такива, каквито изглеждат. Дори би могло да се каже, че всичко е преобърнато с главата надолу. — Чарлс леко въздъхна. — Никога не знаеш кой какъв е. — Изопна се на стола и добави: — Искам незабавно да напуснеш Мадрид.

— Възнамерявам да пътувам още утре.

— Много добре, Ники. Ще бъда по-спокоен, когато знам, че си далеч от мен и нищо не те застрашава.

Ники разбра, че нямат какво повече да си кажат, и рязко се изправи.

— Мисля, че е време да тръгвам. — И тя пристъпи към овалната врата, която водеше към антрето.

Чарлс също стана и я последва.

Ники се обърна, изчака го да се приближи и прошепна:

— Радвам се, че се срещнахме, Чарлс. Мисля, че много неща ми се изясниха.

— Да, и аз се радвам, Ники. — Изгледа я внимателно и се усмихна. — Красива си както винаги.

Тя поклати глава, ала не бе в състояние да реагира.

— Сигурно продължаваш да обикаляш света и да правиш репортажи за разни произшествия и тям подобни, но както забелязвам, още не си омъжена. Или поне не носиш халка. Все пак не си ли омъжена?

— Не, не съм.

— А имаш ли си някой?

— Да, имам, съвсем отскоро.

— Обичаш ли го?

— Мисля, че да. Не съм съвсем сигурна.

— Имаш ли намерение да се омъжиш за него?

— Не ми е правил предложение.

— Значи е пълен глупак. А ако ти направи, ще се омъжиш ли?

— Не съм мислила.

— Знаеш, че никога не бих могъл да ти причиня болка — промени темата на разговора Чарлс. — Въпреки това не ти се сърдя, че си наела собствена кола и шофьор.

— Стараех се да бъда предпазлива.

— И независима. Това е едно от нещата, които най-много съм обичал у теб.

Ники се извърна, но той я хвана здраво за ръката и я притегли към себе си.

Жестът му я сепна, но тя не се възпротиви. Остана така няколко секунди, защото добре разбираше, че той има нужда да почувства нейната близост. Усети как лудо бие сърцето му под тънката риза и си помисли: „Господи, нима той все още ме обича?“. Въздъхна дълбоко и леко го отблъсна.

— Време е да тръгвам — рече нежно тя и противно на волята си се повдигна на пръсти и го докосна по бузата. — Не се тревожи, никога няма да те предам, Чарлс.

— Вярвам ти, Ники. — Хвана я под ръка и я поведе към изхода. — Доверявам ти се с цената на собствения си живот.

Щом остана сама в апартамента си в хотел „Риц“, Ники се разрида.

Хвърли се на леглото и заплака така, че сърцето ѝ едва не се пръсна. Беше ѝ мъчно за Чарлс, за това, че бе избрал такъв опасен и изолиран живот, за самата нея и за всичко онова, което двамата бяха пропуснали, а биха могли да постигнат.

Мина доста време, докато се успокои и овладее. Дълго лежа подпряна на възглавниците, унесена в мисли за случилото се през последните няколко седмици. И свършено естествено изпита остро усещане за вина, когато си спомни за ужасните грехове, които бе приписвала на Чарлс. Как би могла изобщо да помисли, че е

криминален престъпник, контрабандист на оръжие, наркотрафикант? Би трябвало по-добре да го познава.

Да, той наистина бе пожертвал нея, любовта им, бъдещето им и бъдещето на децата, които евентуално биха имали. Но всичко това Чарлс бе извършил в името на благородна кауза. Тя би трябвало да се сети, че е нещо подобно, а не някаква мръсна сделка. В края на краищата семейството на майка му, известната фамилия Клифърд от Пултънбрук, винаги е било в служба на английската Корона. Чувството за дълг, чест и преданост към родината беше в кръвта му. Той просто вървеше по дирите на своите предтечи.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА ВРАГОВЕ И ПРИЯТЕЛИ

*„Красив, добър и верен“ — три
черти,*

които си събрал единствен ти.

Уилям

Шекспир

*... щом теб наричат „светла
благодат“,*

която си катран и нощ, и ад!

Уилям

Шекспир

Беше сезонът на годишните отпуски, когато парижани заминаваха на курорт, а градът биваше завладян от туристи. Париж гъмжеше от чужденци, но това не правеше впечатление на Ники, беше ѝ леко и радостно на душата, че е тук.

Тя не познаваше добре Мадрид, посещавала го бе само веднъж преди това злополучно пътешествие и нямаше никакво желание да се връща там отново. Последните четирийсет и осем часа оставиха дълбока следа в съзнанието ѝ и особено след вчерашния разговор с Чарлс беше сигурна, че отсега нататък този град щеше да ѝ навява само неприятни спомени.

Беше успяла да си резервира място в самолета, излитащ от Мадрид в събота късно следобед, и още същата вечер след пристигането си отседна в хотел „Плаза Атене“. Клий се връщаше в неделя и навярно щяха да се видят едва в понеделник. Във всеки случай Ники имаше нужда да остане за малко сама, да осмисли случилото се след последната им среща в Ню Йорк в началото на август.

Въпреки че сама преследваше упорито Чарлс Девъру, неочакваният сблъсък очи в очи с него и новината, че е английски агент, силно я шокираха. И макар да беше страшно уморена, цяла нощ се въртя и мята в леглото, та заспа едва призори.

Около десет часа се събуди много потисната, а към обяд мрачното ѝ настроение, вместо да се разсее, граничеше почти с депресия. В стремежа си да се поразведри тя се облече и излезе от хотела.

Ники презираше подобни душевни състояния, беше оптимистка по природа и никак не бе склонна да се отпуска. Надяваше се, че една разходка из нейните любими места ще повдигне духа ѝ.

Тя изпитваше някакъв духовен афинитет към Париж. Това бе нейният любим град по много причини. А и никога нямаше да забрави щастливото си детство, прекарано тук в началото на шейсетте години. Сега, когато крачеше енергично по неговите улици, ѝ се искаше да

възвърне отново младежкия си оптимизъм, а светлите спомени от миналото да ѝ помогнат да прогони злите духове на настоящето.

Всъщност Ники страдаше не заради себе си, а заради Чарлс. Много отдавна, още преди да се запознаят, той бе тръгнал по опасен път, който вече не можеше да промени. Той бе направил своя избор, отвел го в крайна сметка в онази мадридска къща, където се срещнаха. С решението си да служи на своята родина той бе потънал в опасния свят на шпионажа, това подземно царство на непроницаеми тайни, двуличие, лицемерие, измама и смърт.

Макар че денят бе топъл и слънцето припичаше, Ники усети как я побиват тръпки. Подобен начин на живот трудно би могъл да предложи нещо или да хареса някому; сигурна беше, че Чарлс никога няма да се ожени, да има деца, нито да води нормално съществуване. Вероятно самотата и страхът, с който постоянно трябваше да се бори, силно го измъчваха, а сянката на съмнението, че всеки момент може да бъде разкрит или предаден, го държеше в постоянно напрежение. Едва ли някой би бил в състояние да издържи на подобен ужас, помисли тя, и отново неволно потръпна.

Ники продължаваше да върви с твърда крачка, ала мозъкът ѝ работеше трескаво. Какви ли не мисли се блъскаха в главата ѝ, но от една не можеше да се освободи: за какъв дявол му беше притрябвало на Чарлс да се захваща изобщо с нея, след като бе станал британски агент още на двайсет и пет годишна възраст и бе отдаден изцяло на работата си?

Искаше ѝ се да поговорят за това, а също и да го попита защо не ѝ бе оставил поне няколко прощални думи. Може би не е знаел какво да напише или просто не е имал какво да ѝ каже; писмото му до Ан беше много кратко, типичен образец на мрачно епистоларно послание, каквото тя едва ли някога бе чела. Оттук насетне Ники никога нямаше да узнае отговорите на всички тези въпроси. Беше твърде късно, шансът беше пропуснат.

На излизане от хотела тя тръгна по булевард Монтен, зави по Шанз-Елизе, пресече огромния площад Конкорд и стигна парка Тюйлери. Забави крачка и се огледа. От години не бе идвала тук, а толкова приятни спомени от детството я свързваха с това място.

Сети се за Мари-Терез Буре — жената, която се бе грижила за нея като малка. Тя беше почти на седем години, а Мари-Терез — на

седемнайсет, когато младата францужойка дойде да живее у тях, и още тогава я възприе повече като своя по-голяма сестра, нежели като гледачка.

Любвеобилна, жизнена и весела по характер, Мари-Терез водеше Ники да играе из градинките почти всеки ден през лятото. Беше ѝ показала и толкова други места през шейсетте години, докато майка ѝ и баща ѝ работеха в Париж. Именно с Мари-Терез посети Лувъра за пръв път и там видя прочутата Мона Лиза и други известни картини. Двете заедно се бяха качвали на Айфеловата кула, за да съзерцават Париж отвисоко, и както казваше младата бавачка — Ники сама се убеди, че Триумфалната арка твърде много прилича на главината на гигантско колело, от което големите авенюта и булеварди, проектирани от барон Осман, стърчат като спици.

А когато майка ѝ я водеше на така наречените исторически разходки из дворците Фонтенбло, Версай и Малмезон, Мари-Терез винаги ги придружаваше. Тя също се ползваше от привилегията да слуша неповторимите уроци на майка ѝ по френска история, които очароваха и разпалваха фантазията. Когато родителите ѝ бяха заети, Ники винаги оставаше с Мари-Терез, пред нея бе сричала и първите си несвързани думи на френски език. За нея Мари-Терез действително бе цяло съкровище — тя искрено я обичаше и от нея Ники бе научила толкова много полезни неща за френската култура, Париж и френския начин на живот.

Те и досега поддържаха тясна връзка и често се виждаха, когато Ники идваше в Париж. Мари-Терез се омъжи на двацет и три годишна възраст и година по-късно роди син. За нещастие съпругът ѝ Жан-Пиер загина при автомобилна катастрофа в Мозамбик, където работеше като инженер. Синът ѝ, който бе навършил двацет и две години и се бе оженил наскоро, беше инженер също като баща си.

Трябва да ѝ се обадя на всяка цена, помисли Ники. Ще ѝ звънна по-късно от хотела и ще я поканя утре на обед. Дано да е свободна. Мисълта, че евентуално ще види жената, която ѝ бе толкова скъпа и която бе изиграла такава важна роля в живота ѝ, я ободри и ѝ стана малко по-леко.

След като се поразходи из парка, Ники продължи покрай градината Карузел и мина по Моста на изкуствата, единственият

метален мост в Париж; познаваше го добре от една картина на баща ѝ, рисувана от Жак Буису, официален художник на френската флота.

Когато стигна до крайбрежния булевард Малаке, Ники се поколеба; чудеше се дали да тръгне надолу по Сена към катедралата „Нотр Дам“, или да се шмугне в някоя от тесните улички встрани от булеварда. Апартаментът, в който живееше по онова време с родителите си и Мари-Терез, заемаше двата най-горни етажа на една къща от осемнайсети век на остров Сен Луи, близо до старинната катедрала. Ники обичаше много тази част на града и реши по-късно да се поразходи и из нея.

Тръгна по улица Бонапарт към Сен Жермен де Пре. Наполеон Бонапарт, повтаряше наум тя и си мислеше колко често се споменаваше това име в семейството ѝ. Чувала го бе още като малка и сега то събуди у нея рой спомени. Майка ѝ проявяваше специален интерес към Бонапарт и след продължително и задълбочено изследване бе написала чудесна биография на този забележителен пълководец и пръв император на Франция.

За Ники това беше изключителна книга, която тя оценяваше като най-добрата творба на майка си. Бе успяла да извае един реалистичен и балансиран образ, достъпен и разбираем от съвременна гледна точка. Обрисувала го бе като много човечен, а също и Жозефина — голямата му любов, единствената жена, която истински бе обичал. Но любовта им била погубена от неговата безгранична амбиция, бракът им бил анулиран и той се оженил за по-млада жена само за да има син, който да наследи империята.

Според майка ѝ това печално решение съсипало живота и на двамата. Без опората на Жозефина късметът на Наполеон секнал, а Жозефина се поминала от мъка след първото му абдикиране и заточение на остров Елба през 1814 година. „Те никога не са престанали да се обичат — повтаряше майка ѝ, докато работеше върху книгата — и именно в това се състои трагедията им.“

Ники въздъхна. Мъките, които си причиняваха мъжете и жените едни на други, и ужасните неща, вършени в името на любовта, винаги я удивляваха. Нищо не се е променило и няма да се промени, помисли тя, защото човешките същества са абсолютно същите, както и преди стотици години. В това отношение ние не сме научили кой знае какво от опита на човечеството.

Онова, което ѝ бе сторил Чарлс, беше жестоко и безсъвестно, колкото и благородна да бе каузата му. При съществуващите обстоятелства дори мисълта за женитба от негова страна е била неморална. Постъпката му бе егоистична. „Но нима повечето хора не са егоисти?“ — запита се тя.

Когато стигна Сен Жермен, Ники беше запотена, уморена и с отекли крака. Влезе в едно кафене откъм сенчестата страна на площада и си поръча кафе с мляко, хляб, салатата от домати, студено пиле и бутилка вода. Напоследък не се хранеше редовно и сега внезапно усети, че е много гладна.

Келнерът донесе веднага бутилката с вода. Ники изпи жадно пълна чаша и се настани по-удобно на стола. Продължителната разходка ѝ се бе отразила чудесно — почувства, че довечера ще спи като къпана, а утре ще бъде с Клий. Тази мисъл я изпълни с топлина и предчувствие за наслада. Искаше ѝ се час по-скоро да го види.

Ники свали слънчевите си очила, примигна няколко пъти и се огледа наоколо. Мястото, където се намираше, беше много оживено. Хората се разхождаха или като нея седяха в кафенетата, убиваха времето си и се наслаждаваха на приятния неделен следобед. От всички посоки се чуваха весели разговори и смях. Погледна към площад Сен Жермен и неволно помисли за това колко нормално и естествено изглеждаха и се държаха всички.

Обстановката я успокояваше и я караше да забрави Чарлс Девъру и неговия тайнствен и циничен свят. Ненадейно ѝ хрумна, че с изчезването си той всъщност ѝ беше сторил добро. Действително колко ужасен щеше да бъде нейният живот, ако се бе омъжила за него.

Мари-Терез живееше в другия край на Париж, на една пресечка на булевард Белвил. Мястото беше сравнително далеч от „Плаза Атене“ и Ники бе предвидила половин час път с такси, още повече, че бе понеделник. И все пак малко позакъсня поради голямото разстояние и оживения трафик.

Докато изкачваше дългите извити стълби, които водеха към апартамента ѝ, Ники се мъчеше да си обясни какво бе накарало приятелката ѝ да дойде да живее в тази част на града. Белвил на

френски означава красив град, но това наименование в никакъв случай не отговаряше на действителността.

Районът не бе особено уютен, без следа от елегантност и силно занемарен. Стори ѝ се неподходящ за жена като Мари-Терез, свикнала да живее при много по-добри условия. Но след като се прегърнаха и целунаха в малкото антре, Ники се огледа и забеляза, че холът е просторен и добре обзаведен. Долови някакво радостно настроение и една много приятна атмосфера.

Самата Мари-Терез беше жизнена и хубава както винаги — големите ѝ тъмни очи сякаш танцуваха, а сочните ѝ устни потръпваха от едва сдържан смях.

— Предполагам, вече разбра защо се придвижвам трудно. — Тя посочи левия си крак, който беше в гипс до коляното. — Едва се качвам и слизам по стълбите.

Ники съчувствено поклати глава.

— Съжалявам искрено за случилото се и за това, че няма да можем да обядваме заедно в „Рьоле Плаза“. Но все пак се радвам, че можеш да те видиш и че изглеждаш прекрасно, Мари-Терез.

— Наистина съм щастлива, скъпа моя, ако не смятам това. — Почука по гипса с бастуна си и направи лека гримаса.

— Ето нещо за теб. — И Ники ѝ подаде черен найлонов плик.

— Нямахте нужда, Ники! Ах, колко мило. Купила си ми нещо от „Шанел“.

— Надявам се, че ще ти хареса. Тази сутрин минах през бутика им. Казаха, че можеш да го смениш, ако не ти хареса.

— Сигурна съм, че подаръкът ти е прекрасен. Благодаря ти, мила. Но защо стоим, ела да седнем. Нямам търпение да го видя. Ти винаги си била щедра, малко мое момиче.

Щом се настаниха една срещу друга в двете големи кресла, Мари-Терез отвори кутията с надпис „Шанел“ и извади красив копринен шал в бяло и червено. Ники остана много доволна, тъй като по израза на лицето ѝ разбра, че подаръкът ѝ достави истинско удоволствие.

— Благодаря ти, Ники, много си мила. — Привдигна се, отиде при нея и я целуна. — Имам бутилка бяло вино и малко от любимия ти домашен пастет.

— А оставила ли си ми от киселите краставички? — попита засмяна Ники.

— Разбира се. Не бих се осмелила да ти сервирам пастета без тях. Знам колко ги обичаш. Ами че ти и приятелката ти Натали ги хрускате като бонбони.

— Така е. — Ники избухна в смях. — Не съм им забравила вкуса. Също и Натали.

— А къде е сега прелестната Натали?

— Живее в Лос Анжелос и има голям успех в киното.

— Още от дете беше толкова хубава, сякаш родена за филмова звезда.

— Тя и сега е красавица, но вече не играе, ангажирана е зад камерата, в производството на филми.

— Но затова пък ти си пред камерата, моя Ники, и си направо фантастична. Една френска телевизионна компания показва наскоро твой документален филм за жените на Бейрут и отношението им към войната. Силно ме развълнува и се почувствах горда заради теб.

— Благодаря ти — смънка Ники. — Доколкото си спомням, филмът беше дублиран на френски.

— Да, точно така беше — потвърди Мари-Терез, подскачайки из хола на един крак. — А сега ще ида да взема виното от хладилника и ще си пийнем.

— Дай да ти помогна! — Ники се изправи чевръсто.

— Благодаря ти, скъпа.

Двете минаха през антрето и по къс коридор стигнаха до кухнята, където Ники отвори виното и го постави върху подноса заедно с парче пастет, препечен хляб и кисели краставички. Мари-Терез прибави няколко книжни салфетки и Ники отнесе всичко в хола.

Щом се отпуснаха в креслата и изпиха по чаша вино, Ники отново заоглежда приятната обстановка в стаята.

— Наистина тук всичко е много изискано, но все пак не мога да разбера кое те накара да се преместиш. Доколкото си спомням от лявата страна на реката се чувстваше добре, нали?

— Да, така е, но там разполагах само с една спалня и беше твърде тясно за трима.

— Трима? Нима Пол и жена му живеят при теб?

— Не, скъпа моя, те си имат отделен апартамент. Тук съм заради приятеля си Марсел. Той е вдовец, има син и това жилище е негово. Беше по-лесно аз да се пренеса при тях. Е, първо го постегнахме... — Тя сви рамене. — Мисля, че и тримата сме доволни.

— Искрено се радвам за теб — отвърна Ники. Изведнъж забеляза, че Мари-Терез изглежда доста по-млада за своите четирийсет и шест години. Късата ѝ къдрава коса все още нямаше бял косъм, лицето ѝ бе розово, а топлите ѝ кафяви очи, които помнеше така добре от детството си, светеха от щастие. — Гледай ти каква била работата! По всичко личи, че си лудо влюбена в приятеля си Марсел! Изписано е на лицето ти.

Мари-Терез почервения като младо момиче и смутено кимна в знак на съгласие.

— Убедена съм, че Марсел напълно ти подхожда — продължи Ники.

— Вярно е — съгласи се Мари-Терез. — Отдавна не съм била толкова окрилена. Марсел е добър и благороден човек и двамата сме наистина щастливи.

— Ще се омъжиш ли за него?

— Вероятно да. Но засега не бързаме. — Тя повдигна леко рамене. — Ще се оженим, когато му дойде времето. — Мари-Терез се наведе малко напред и попита: — А при теб как вървят нещата, Ники? Снощи спомена по телефона, че си имаш приятел в Париж. Затова ли си тук? Да го видиш ли си дошла?

— Да. Той е фотожурналист. Запознахме се в Бейрут преди две години. А след като се върнахме от Китай, където отразявахме събитията на Тянанмън, ние... тъй да се каже, връзката ни се задълбочи. Това стана в края на юни.

— Никога не съм мислила, че би могла да се влюбиш във французин. Като малка беше типично американско момиче.

— Смятам, че и сега не съм по-различна — засмя се Ники. — Приятелят ми също е американец, макар че живее тук. Казва се Клийланд Доновън или за по-кратко Клий. Сигурна съм, че си виждала някои от снимките му в списание „Пари Мач“.

— Да, да, сещам се — възкликна Мари-Терез. — Действително съм ги виждала. Е, и ще се омъжиш ли за него?

— Може би — промълви Ники.

— Колко ще се радвам, ако дойдеш да живееш в Париж... Ще имаме възможност да се виждаме много по-често — замечтано каза Мари-Терез и се обърна към Ники: — Пристигнал е обядът, който поръчах в съседния ресторант. Би ли отишла да го вземеш?

Ники скочи веднага, а Мари-Терез, опитвайки се да я догони, извика след нея:

— Всичко е платено предварително. Трябва само да сложиш ястията във фурната. Включена е.

— Разбрано — извика Ники и отвори вратата. Взе отрупания с лакомства поднос от келнера и му благодари. В това време докуцука и Мари-Терез.

— Благодаря ти, Оливие, много ти благодаря!

— Няма защо, мадам Буре — отвърна той и изчезна надолу по стълбите. Докато Ники слагаше яденето във фурната, Мари-Терез я наблюдаваше, облегната върху рамката на вратата.

— Поръчала съм кускус с пиле. Много е вкусен — обясни тя.

— Мирише страхотно — не се сдържа Ники и повдигна палавия кичур коса, която закриваше лицето ѝ.

— А сега нека се върнем в хола и пийнем по още една чаша вино, а ти ще ми разкажеш всичко, което желаш, разбира се, за приятеля си Клий — предложи Мари-Терез.

— С удоволствие — усмихна се Ники, показвайки белите си зъби. — Ще започна с това, че той е наистина прекрасен.

— Ах, да, разбирам. Изглежда, ти също си не по-малко влюбена!

— Напълно възможно е — закачливо отвърна Ники.

Още щом отвори на Клий в понеделник вечер, Ники почувства, че настроението ѝ шеметно се подобрява. Сетните следи от тъга и меланхолия изведнъж се изпариха и тя бе готова сякаш да полети. Всичко, което я тревожеше през последните няколко дни, остана на заден план. Сега я интересуваше единствено Клий.

Той стоеше радостно усмихнат пред нея, а тъмните му блестящи очи излъчваха топлина и любов.

Засияла от щастие, Ники откряна по-широко вратата и отстъпи встрани, за да го пропусне да мине.

— Да знаеш само колко ми липсваше, Ник — рече той и влезе в стаята. Притегли я и обви ръце около кръста ѝ, като същевременно бутна с крак вратата. — Твърде дълга беше раздялата ни, скъпа — продължи той, леко докосвайки я с устни по бузата. — Прекалено дълга. Поне за мене.

— За мене също — прошепна тя, притискайки се плътно в него. — Ужасно ми липсваше.

— Радвам се — рече Клий и я целуна по устните, след това обгърна раменете ѝ и я въведе в малкия салон.

— За бога, Ники, толкова съм щастлив да те видя! Ако знаеш само как копнеех за тебе?

— Ами аз, да знаеш аз как копнеех за тебе? — Ники сама се изненада от откровеното си признание. Обикновено беше по-предпазлива, но сега ѝ се искаше час по-скоро да заминат за Прованс, да изтрие от паметта си всичко, което ѝ се бе случило, откак пристигна в Европа, и най-важното — да бъде с Клий и да забрави Чарлс Девърю.

— Струва ми се, че ще е най-добре първо да ти разкажа за своите проблеми. — Той направи лека гримаса.

— За какви проблеми става дума, Клий?

Той не отговори веднага, а вместо това попита:

— Онова от татък в съда с лед шампанско ли е?

— „Дом Периньон“. Любимото ти шампанско.

— Предлагам да си налеем по чаша, скъпа, и след това ще ти обясня.

Ники седна на дивана, леко притеснена, надявайки се проблемите, за които спомена Клий, да не са кой знае колко важни. Нямаше да може да понесе, ако ѝ кажеше, че отново го изпращат в командировка. Имаше невероятна нужда от него, от нежността и любовта му.

Клий отиде до масичката, отвори ловко бутилката и напълни двете високи кристални чаши. Чукнаха се и той отпи една голяма глътка.

— Превъзходно е — рече Клий и се облегна на камината. — Днес имах много напрегнат ден в бюрото.

— А за какви проблеми говореше, Клий? — любопитства тя.

— Е добре, ще ти кажа. — И той остава чашата си върху полицата на камината.

— Първо, банята ми тече. Когато снощи се прибрах, всичко беше потънало във вода — и банята, и спалнята. Днес се обаждах на няколко водопроводчици, но по типичен френски маниер ми отговориха, че не можели да дойдат по-рано от утре. Икономката ми успяла някак да спре наводнението, но при тези обстоятелства не бих могъл да те поканя вкъщи. Така че...

Извади от джоба на самото си четка за зъби и я подхвърли върху полицата.

— Налага се да остана тук тази вечер. Надявам се, няма да възразиш да се настаня някъде в апартамента ти. Може ли?

— Разбира се! — извика тя весело. — Едва ли бих могла да нарека това проблем. Имам предвид оставането ти при мен. Естествено, съжалявам за наводнението на жилището ти.

— И без това щях да сменям тапетите — засмя се той. После леко се навъси и продължи: — Няма да можем да заминем и за фермата в сряда, както бяхме планирали, Ник. Имам работа в бюрото.

— Каква работа? — прекъсна го напрегнато тя.

— Ами на двама от колегите ми се налага да отсъстват по различни причини и ние с Питър Найлър ще трябва да ги заместяме. Имаш ли нещо против да останем в Париж още една седмица?

— Какво говориш, Клий, знаеш много добре, че обожавам Париж. Освен това ми е все едно къде се намирам, щом съм с теб.

— Ники, това е най-добрата вест, която чувам през последните две седмици — рече той и широко се усмихна. Но очите му внимателно я следяха. Улавяше и най-малкия нюанс в поведението ѝ, та веднага забеляза, че след последната им среща в Ню Йорк чувствата ѝ към него са се задълбочили.

Той отпи глътка шампанско и продължи:

— Има и още нещо, една не много приятна новина, Йойо няма да може да пристигне в Париж по-рано от края на седмицата. Така че, за съжаление, планираното тържество тази вечер ще се състои без него.

— О, Клий, искрено съжалявам, че няма да се видим с Йойо още днес! — възкликна Ники. — Но по-важното е, че сме заедно, че той вече е тръгнал насам, а не гние в някой пекински затвор. Ти успя ли да говориш лично с него?

— Не, но се е обаждал в събота в бюрото и Жан-Клод останал с впечатление, че Йойо знае за престоя ти в Париж. Вероятно преди това е разговарял със секретарката ти в Ню Йорк.

— Значи се е обаждал в компанията миналата седмица?

Клий поклати утвърдително глава, допи шампанското и си наля още една чаша.

— Да сипя ли още малко и на теб, Ники?

— Не, благодаря, стига ми.

— Как мина пътуването ти до Рим, Атина и Мадрид? — попита Клий.

— Благодаря, чудесно. А ти как прекара в Берлин и Лайпциг?

— Много добре, много добре, беше интересно. При това имам чувството, че скоро ще се върна там отново. Стават много събития, ние още нищо не сме видели. — И той започна да описва политическата обстановка в Източен и Западен Берлин, в Лайпциг, в източноевропейските страни и по-специално в Русия.

Ники го слушаше внимателно, отнасяйки се както винаги с респект към всяка негова оценка. Същевременно съзерцаваше мълком чаровната му външност, неговото загоряло лице и кестенявата му коса, станала още по-светла от слънцето. В тъмносиния си костюм, небесносиня риза и наситеносиня вратовръзка той ѝ се стори по-привлекателен от всякога. Въпреки че отдавна бе придобил неподражаемата френска елегантност и, общо взето, имаше европейски вид, лицето му беше типично американско — момчешко и

открито. Кафявите му очи излъчваха прямота и откровеност, а широката му ирландска усмивка издаваше щедрост и нежност. Да, Клийланд Доновън беше наистина красив и обаятелен мъж.

Изведъж усети как чувствата ѝ към него я поглъщат и завладяват. За пръв път разбра колко много значеше той за нея. Нямахше друг като Клий на света и тази неочаквана констатация дълбоко я развълнува.

Увлечена в собствените си мисли, Ники не бе забелязала, че Клий е млъкнал, докато накрая самият той не ѝ подсвирна леко, за да я стресне. Тя рязко подскочи и смутено премига.

— Хей, Ники, къде витаеш, събуди се! — извика той и избухна в смях. — Да не би да те отегчавам?

— Не, не, Клий, съвсем не.

— Тогава какво има? Изразът на лицето ти е някак особен.

— Обичам те — промълви тя.

Той я изгледа със зяпнали уста.

— Какво?

— Обичам те.

Клий прекоси с три крачки стаята и седна на дивана. Хвана я здраво за ръцете и впи очи в нейните.

— Ники, би ли повторила още веднъж това, което току-що ми каза?

— Обичам те, Клий. Обичам те.

— О, Ники — промълви той, обгърна с длани лицето ѝ и я целуна. След това се наведе и я сложи внимателно да легне върху възглавниците. Повдигна едно русо кичурче от лицето ѝ и прошепна: — Аз също те обичам. Казвал съм ти го и преди. Изпитвах истинска болка, когато те нямаше.

Ники леко докосна устните му и прокара по тях връхчетата на пръстите си.

— И с мен беше същото, мили.

Този път я целуна много по-силно и страстно, езикът му намери нейния и той потрепери. Изведнъж спря рязко и пошепна в косите ѝ:

— Хайде да си легнем, скъпа. Желая те.

Клий стана, предложи ѝ ръката си и двамата се отправиха към спалнята. Хвърлиха дрехите и обвиха ръце около телата си. Стояха така, без да помръднат, без да проронят дума, щастливи, че са един до друг, че са отново заедно.

Накрая Клий промълви:

— Никога не съм се чувствал толкова щастлив.

— Аз също — рече тя. Знаеше, че това е самата истина, защото никога не бе обичала Чарлс по начина, по който обичаше Клий — всеки посвоему беше успял да разкрие у нея нещо различно.

Последва мълчание. Той зарови лице в косите ѝ, ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ и докоснаха бедрата.

Ники се възпламени и сама пое инициативата, отстрани го нежно от себе си и го притегли към леглото.

Двамата легнаха един срещу друг, подпрени на една страна, гледаха се в очите и мълчаха. А и нямаха нужда от думи. На лицата им бе изписан копнеж и любов.

— Ах, Ники, моя любима Ники — шепнеше той, като я галеше нежно по шията. — Искам да те притежавам цялата, да си само моя.

— Зная... И аз жадувам същото...

Устните им се сляха отново, той я покри цяла с тялото си, мушна двете си ръце под кръста ѝ и силно я притисна. Целувките му ставаха все по-настойтелни и страстни и тя му отвърщаше пламенно. Проникна в нея изненадващо, без предварителна подготовка, както вече няколко пъти бе правил в Прованс, и тя ахна от почуда. Когато влезе по-дълбоко, тя го обхвана с краката си, прилепи се още поплътно и се сля с него. Телата им се движеха в хармония все по-бързо и по-бързо.

— О, господи, Ники, о, господи! — изстена Клий, отлепи устни от нейните, дишането му ставаше все по-учестено и двамата се задъхваха.

Изведнъж тя цялата настръхна и тялото ѝ започна да вибрира.

— Клий! Аз те обичам! — Отвори очи и го погледна в лицето. — Обичам те! — изохка тя. Тялото ѝ се замята като опъната струна и тя му се отдаде.

Както винаги страстната ѝ реакция много бързо го доведе до върха на възбудата, той извика силно и изгуби контрол. Без да може да се сдържи, той вече се изливаше в нея, като мълвеше името ѝ, шепнеше, че я обича като никоя друга жена на света.

Отпусна се върху нея, дишайки тежко, после повдигна глава и я целуна по лицето. Бузите ѝ бяха влажни и той усети солен вкус.

— Ти плачеш — изненадано рече Клий, триейки сълзите й. — Какво има? Защо плачеш, Ники?

— Не зная — промърмори тя, като го гледаше право в очите. След това развеселена добави: — Вероятно, защото съм много щастлива.

Тогава той се засмя с типичната си, малко коса усмивка, която тя така добре познаваше, и нежно я прегърна.

— Този пикник е много по-приятен от онзи през нощта във фермата — отбеляза Клий между две хапки от пилешката кълка.

— Не съм съгласна — тръсна глава Ники. — Оня бе най-хубавият в живота ми. Ти беше приготвил такива вкуснотии, включително любимите ми сандвичи с желе и фъстъчено масло.

— Щом се задоволяваш с толкова малко, значи с теб няма да имам проблеми — засмя се Клий.

Ники взе чашата си с бяло вино от нощната масичка и отвърна престорено сериозно:

— Имай предвид, че понякога мога да бъда и много взискателна.

Двамата бяха седнали по турски в средата на голямото легло, загърнати в бели хотелски хавлии. Между тях имаше чиния с пилешко и панерче хляб, а на подвижна масичка, която Клий беше докарал от хола — купа със зелена салата, кошница с плодове и бутилка „Монтраше“, сложена да се изстудява в съд с лед.

— Всичките ли момичета те бъркат с Кевин Костнър? — попита неочаквано Ники, като го гледаше с изучаващ поглед.

— Не, за бога, защо?

— Ами защото много си приличате. — Той не каза нищо, само отпи от виното си. — Знаеш ли, веднъж те обърках с него.

— Какво говориш, Ники?

Тогава тя му разказа за грешката си, която бе сторила в Атина, и как бе купила списанието, мислейки, че на корицата е отпечатана неговата снимка.

— Много ти се ще — рече леко подразнен Клий. — Това ли искаш, филмова звезда?

— Не, Клий. Искам само теб.

— Тогава знай, че съм твой, скъпа, ако все още не си го разбрала.

— Радвам се — усмихна се Ники.

— Ники, ти моя ли си?

— Нима се съмняваш, скъпи?

Той се засмя и ѝ изпрати въздушна целувка.

Ники отпи глътка вино и се замисли. След малко подхвана бавно:

— Клий, когато бях в Лондон, на път за Рим, ти казах по телефона, че имам намерение да посетя Ан Девърю в Пулътбрук...

— Отиде да ѝ се извиниш, нали?

— Да, в известен смисъл, но имаше и нещо друго... — Ники се изкашля и продължи: — Бях решила, че е възможно Чарлс да е все още жив. Че не е изключено да е инсценирал самоубийство и да е изчезнал поради някакви лични съображения, за които ние нищо не знаем.

Клий я погледна смаяно, остави пилешката кълка обратно в чинията и възкликна:

— Ти какво, сериозно ли говориш? — Тръсна глава и прихна. — Внимавай, Ники, не забравяй кой стои насреща ти и моля те, престани да ме баламосваш.

— Но аз говоря съвършено сериозно.

Трезвият ѝ тон му подежда и той се замисли, преценявайки още веднъж внимателно казаното от нея. Накрая попита:

— Кое те накара да мислиш така, след като са минали толкова много години?

Тогава Ники му разказа цялата история, всички по-важни събития, които се бяха случили в Рим и Атина, без обаче да споменава нито дума за Мадрид.

Когато завърши, Клий сподавено изрече:

— Мога ли да те попитам за какъв дявол си обикаляла Европа — да търсиш един мъртъв човек? Или... добре, човек, за когото се смята, че е мъртъв. Не ти ли стигат мъките, които ти е причинил? Или все още изпитваш някакви чувства към него, Ник? Това ли е?

— Не, не. Нищо не ме свързва с Чарлс Девърю, при това от много отдавна. Всъщност доста преди да се влюбя в теб.

Той само я изгледа и каза тихо:

— Щом смяташ така... аз ти вярвам, Ник. Обясни ми тогава, защо си тръгнала да го дириш?

— Искях да узная истината. Разбираш ли, Клий, бях поразена, смаяна, шокирана, когато видях онова лице на екрана. Толкова много

приличаше на Чарлс, че не можех да не споделя това с Ан. То просто не ми излизаше от ума. А ме смущаваше и фактът, че тялото на Чарлс изобщо не е намерено. Смятам за съвършено естествено мъртвите да бъдат погребани... Искях да узная истината, за да мога веднъж завинаги да приключа тази глава от моя живот.

— Е, и какво, успя ли да го сториш? Или той ще продължава да те преследва до края на живота ти?

— Казах ти вече, всичко е свършено.

— Тогава искам да зная нещо друго, Ники. Защо сега вече си сигурна, че се е самоубил, че наистина е мъртъв? Какво те накара да промениш мнението си?

— Ами където и да отидех, навсякъде срещях каменна стена. От него нямаше и следа — нито в Рим, нито в Атина.

— А защо си ходила в Мадрид? — Клий се намръщи леко и отпи от чашата си. — Какво очакваше да намериш там?

— И аз не знам. Искях само да покажа снимките на неговия бивш испански партньор Дон Педро. От него очаквах да получа или потвърждение, или опровержение за самоличността на Чарлс.

— Е, и каква беше неговата констатация?

— Не можах да го видя, защото отсъстваше. Както вече ти казах тази сутрин по телефона, отлетях от Мадрид в събота късно следобед и пристигнах право тук.

— И все пак защо промени така внезапно първоначалното си мнение?

— Хрумна ми, че щом съм могла да те сбъркам толкова лесно с Кевин Костнър, защо да не мога да сбъркам някой друг мъж с Чарлс Девърю.

— Имай предвид, че понякога снимките подвеждат. Дай ми ги, Ники, искам да ги нагледна.

— Унищожих ги... Надявам се, че не ми се сърдиш, Клий.

— Не се сърдя, но съм изненадан и разтревожен. Предпочитам да ми беше казала всичко още същия ден, след като си видяла предаването. Щях да разбера, Ник, щях да свикна с мисълта, че Чарлс може би е жив... и е мой съперник.

— Нямах никакъв съперник, Клий. Аз те обичам.

— А пък аз искам да ми вярваш. Достатъчно интелигентен съм, за да уважавам теб, чувствата ти, твоя ум и професионализъм. И

независимостта ти. Никога няма да се намеся в твоите работи, освен ако не преценя, че по някакъв начин си застрашена. За бога, ти си зряла жена и опитна журналистка, с която съм работил рамо до рамо цели две години. Нима смяташ, че не те познавам достатъчно и ти нямам доверие? Знай, че никога не ще се отнеса с теб като с дете, Ники.

— Благодаря ти, Клий. Ти действително ме познаваш най-добре от всички. Радвам се, че ми вярваш. Знай, че и аз също ти вярвам.

Изведнъж настъпи тишина и след кратка пауза Клий попита:

— И така, значи майка му е казала, че онова лице от снимките не прилича на него?

— Не, не е казала подобно нещо. Просто беше непреклонна и не повярва, че е жив. На същото мнение бе и приятелят ѝ Филип Роулингс. Нали си спомняш — мъжът, който беше с нея в Ле Бо.

— Спомням си. А как стои въпросът с Чарлс Девърю от юридическа гледна точка?

— Води се за изчезнал, тъй като тялото му все още не е намерено. Бележката, която е оставил, не променя нещата. Не зная дали полицията вече е приключила делото му. Не ми е идвало на ума да питам Ан.

— Ти никога не си разговаряла с мен за Чарлс Девърю. Всичко, което знам, е от Арч Левърсън, но и той се въздържаше да каже нещо повече, вероятно от солидарност с теб. Дори не бях чувал, че Девърю е оставил бележка. До тебе ли беше адресирана?

— Не, до майка му.

— Знаеш ли какво пише в нея?

— Да, тя ми я показа, когато отидох в Пулънбрук няколко дни след самоубийството. Бележката е съвсем кратка и доста хладна. Чарлс пише, че не иска повече да живее, че прави единственото, което е възможно при тези обстоятелства — слага край на живота си и че се надява тя да му прости.

— А тя простила ли му е?

— Не зная. Сигурна съм само, че все още скърби за него, макар че се старае да не го показва.

— Беше ли оставил писмо до тебе?

— Не.

— Не ти ли се стори странно?

— Разбира се, но си го обясних с това, че просто не е знаел или не е имал какво да ми каже.

— Защо мислиш така?

— Защото фактите показват, че през последните месеци преди самоубийството той е вършил всичко по добре обмислен план. Продад е своята част от акциите на компанията на испанския и английския си партньор, продал е апартамента си, написал е завещание, изобщо оставил е личните си дела в пълен порядък. И всичко това е направено много методично, Клий. Така че, ако наистина е искал да ми каже нещо, преспокойно е можел да ми напише писмо, нали така?

— Така е — измърмори Клий. — Всъщност кой наследи парите му?

— Според завещанието всичко остава на Ан, но още не е получила нищо, тъй като от юридическа гледна точка Чарлс не е мъртъв. Според английското законодателство Ан може да се обърне към съда за издаване на смъртен акт, но не по-рано от седем години след изчезването му. Така че има да чака още четири години.

Клий се наведе, смръщи вежди и рече замислено:

— Когато човек пропадне вдън земя, за да започне нов живот, с нова самоличност, очевидно той прави това поради някаква много сериозна причина. Докато смяташе Девъру за жив, как мислеше, защо той би инсценирал самоубийство? С каква цел, Ник?

— Не бях сигурна. Когато видях Арч в Рим, аз му казах, че вероятно причината е толкова необикновена, та никой не е в състояние да си я представи. Но всъщност мислех, че Чарлс е замесен в някаква контрабандна дейност.

— Каква например?

— Нелегален внос на оръжие или наркотици.

— Да, и аз бих стигнал до същото заключение — поклати глава Клий. — Особено като имам предвид в какъв свят живеем.

— Казах ти всичко това тази вечер, защото исках да знаеш, Клий. Не желая нищо да стои между нас.

— Радвам се, че сподели с мен, и знай, че не ти се сърдя. — Момчешката усмивка за миг озари лицето му и той продължи: — Просто изпитвам нужда да се грижа за теб, това е всичко... Обичам те.

— И аз те обичам.

— Нека тогава не обсъждаме повече Чарлс Девърю. Нека веднъж завинаги му сложим кръст, съгласна ли си?

— Казах ти вече, че за мен той е мъртъв. — Ники се измъкна от леглото, отиде при Клий и нежно го прегърна. — Ще се върна след една минута, моля те, не си отивай.

— Никога няма да си ида — засмя се Клий.

Ники влезе в банята, затвори вратата и се облегна на нея. Искаше ѝ се да му каже колкото може повече, ала знаеше, че не бива да му доверява всичко. Добре, че все пак разговорът мина благополучно. Никой не трябваше да узнае, че Чарлс Девърю е жив. Беше му обещала това и на никаква цена не би го предала, животът му зависеше от нея. А и нейната тайна нямаше да навреди на Клий. Освен това беше сигурна, че никога повече не ще види Чарлс Девърю. Тази глава от живота ѝ бе завинаги приключена.

— Когато Май умира в болница „Сиехъ“, аз отнасям тяло на нейни родители — рече Йойо, като поглеждаше ту към Клий, ту към Ники. — Приятели ми помагат. Намираме две велорикши. Те ни вземат. Отиваме в къщата на Май. Родителите ѝ плачат. Те много тъжни. Аз много тъжен. Май толкова младо момиче. — Гласът му потрепери и той замълча.

Ники протегна ръка и го докосна по рамото в знак на дълбоко съчувствие и симпатия. Все още не можеше да повярва, че Йойо е с тях в Париж, при това той изглеждаше чудесно. Носеше спретнат тъмен костюм, бяла риза с червена вратовръзка и по всичко личеше, че се справя много добре в непривичната за него обстановка.

— Клий и аз знаем колко трудно ти е било, колко дълбока е болката ти и от сърце ти съчувстваме — продума тя. — Когато научихме за смъртта на Май, бяхме много разстроени и искрено съжалявахме.

— Зная, Ники. — Йойо направи неуспешен опит да се усмихне. Обърна се към Клий: — Благодаря ти, че носи Май толкова дълго. Че опита да спасиш. Да заведеш в „Сиехъ“. Ти добър човек, Клий. Добър приятел. И ти добра приятелка, Ники.

— Много исках да я спасим — рече Клий, изпълнен със състрадание към младия китайски студент, с когото сега разговаряше в апартамента си на улица Жакоб. Беше петък привечер на първи септември; Йойо бе дошъл да ги посети на левия бряг на реката в Шести район на Париж, да им разкаже как е успял да напусне Пекин и да им съобщи последните новини от Китай. По-късно всички заедно щяха да отидат на дългоочакваната тържествена вечеря, която даваше благодетелят на Йойо — господин Лун.

— Смърт на Май — лош талисман — неочаквано се обади Йойо.

— Да, действително беше лош късмет — съгласи се Клий. Двамата с Ники се спогледаха и Клий се опита да промени темата на разговора. — Ники и аз ужасно се безпокояхме за теб през цялото време, Йойо. А също и Арч и момчетата. Нямахме представа какво е

станало с теб, след като напуснахме Пекин. Чакахме те няколко дни в Хонконг, както ти бяхме обещали.

— Съжалявам, но не мога да дойда. Беше трудно, Клий.

— Не е необходимо да се извиняваш, Йойо — намеси се Ники.
— Разбираме те много добре, само дето много се тревожихме за теб. Молахме се да не ти се случи нещо лошо, да не попаднеш в някой пекински затвор. — Тя му стисна ръката и ласкаво се усмихна. — Да благодарим на Бога, че си жив и здрав.

— Много нещо се случи на мене, но аз има късмет. Наистина.

— Разкажи ни как успя да се измъкнеш от Пекин и по какъв начин се добра до Париж — замоли Клий.

— Аз започва отначало. Добре?

— Добре, Йойо, говори — усмихна се Клий.

Йойо пое дълбоко въздух.

— След като вие напусна, полиция навсякъде из Пекин. Аз отива в къща на Май. Родители крият мене. Полиция пита много за студенти. Много арести. Много студенти отиват в затвор. В университета „Цинхуа“ стават много лоши неща. Става опасно. Аз остава в къща на Май една седмица. Родители на Май се страхува, че полиция може да ме намери. Да ме арестува. Баща на Май ме завежда в къща на свой приятел. Те крият мен десет дни. Много трудно и опасно. Трябва да напусна Пекин.

— Тогава ли напусна града? В средата на юни? — прекъсна го Ники.

— Не, не. Аз остава в Пекин. Отива на много места. При приятели на родители на Май. Те ме крият. Майката на Май казва, че ще ми помогне да избягам. Тя има „гуанси“...

— Това означава „връзки“ — поясни Ники и погледна с крайчеца на окото си Клий. — Филип Роулингс ми каза, когато бях в Пулнбрук.

— Откъде би могъл да знае подобни неща? — не се сдържа Клий и се намръщи.

— Казвала съм ти неведнъж, че е на важна служба в Британското министерство на външните работи. Хонконг е британска кралска колония и се намира под протекцията на британското правителство до 30 юни 1997 година. — Ники се замисли за миг. — Възможно е да завежда отдела за Китай или Хонконг. Винаги е бил потаен, никога не е казал с какво точно се занимава.

— Разбирам — рече Клий и се обърна към Йойо. — Извинявай, че те прекъснахме. Продължавай, Йойо.

— Майка на Май има много връзки. Тя ме изпраща в Южен Китай. Бащата на Май ми дава пари. Аз имам вашите пари. Аз ги пазя. Майката на Май казва трябва много пари. За подкупи. Те много важни.

— Как стигна до Хонконг? — нетърпеливо попита Ники.

— Много хора ми помагат. Обикновени хора. Те мразят правителство. Те мразят това, което правителство направи на студенти. Те съчувстват на студенти. Те обичат движение за демокрация. Много различни хора ми помагат. Майка на Май ми помага да отида в Шънджън...

— Близо е до Хонконг — намеси се Клий. — Това е икономическа зона, нещо като Хонконг, град, който процъфтява много бързо напоследък.

— Познаваш Шънджън, Клий? — запитва Йойо.

— Да, преди година работих там върху един материал. Повече прилича на бардак, пълен с криминални типове и дегенерати, но има и истински бизнесмени. Ала защо не продължиш разказа си, Йойо, слушаме те.

— За да отида в Шънджън, трябва документи. Всички китайски граждани трябва да има специално удостоверение. Баща на Май има приятел. Този приятел има „гуанси“. Той купува на мен удостоверение.

— Но как успя да се добереш от Пекин до Шънджън, разстоянието е огромно — поинтересува се Ники.

— Баща на Май ме закарва с кола до Шанхай. Неговият брат помага. Той ме предава по-нататък. На много приятели. Това е цяла мрежа, Ники. Тя помага на студенти. Повече от това не мога да кажа. Разбирате, нали?

— Да, разбираме — кимна Ники. — Вие не искате да разгласявате тази мрежа, тъй като и други студенти биха могли да я използват като канал за бягство.

— Точно така, Ники. Аз пристигам в Шънджън в началото на август. Имам специален контакт. Приятел на приятел. Оставам две седмици. Приятел в Шънджън един ден ме отвежда на улица Джунин. Това е оживена търговска улица. От една страна Китай. От друга Хонконг. Много туристи. Подкупваме полиция. Те затварят очи. Аз преминава граница.

— Но на улица Джуниин има хонконгски полицаи. Познавам добре мястото, тъй като именно там снимах. Как успя да преминеш между тях? — не скри учудването си Клий.

— Аз бяга. Промушва се през задни улички. Много тесни. Аз се крия. Скачам във вода. Хонконг от друга страна на залива. Господин Лун уредил да чака лодка. Всеки ден лодка чака мен. Докато дойда. Аз отива в Хонконг с лодка на господин Лун. Той се грижи за мен в Хонконг. Той много добър човек.

— А кой е всъщност господин Лун? — попита Ники.

— Брат на майка на Май. Голям бизнесмен. Напуснал Шанхай през 1948 година, преди комунистите. Започва търговска дейност в Хонконг. Сега много богат. Той ми помага. Той ме изпраща в Париж.

— Но ти си бил нелегален емигрант в Хонконг, без никакви документи. Как успя да напуснеш града? — полюбопитства Клий. — Знам, че имаш китайски паспорт, но откъде се снабди с визи и с всичко останало?

— Господин Лун урежда всичко. Той има много приятели. Важни приятели. Той купува на мен истински хонконгски паспорт. На мое име.

— Мога ли да го видя, Йойо? Нали нямаш нищо против да ни го покажеш? — не се стърпя Ники.

— Разбира се, Ники. — Бръкна в джоба на сакото си, извади паспорта и й го подаде.

Клий отиде и седна до нея на дивана. Двамата внимателно разгледаха паспорта и се спогледаха. Очакваха да видят подправен паспорт, ала в ръцете си държаха автентичен, валиден хонконгски документ за самоличност на името на Йойо-Чин Юню.

Връщайки му паспорта, Клий подхвърли:

— Няма що, Йойо. Приятелят ти господин Лун очевидно има големи „гуанси“.

Йойо се засмя и кимна с глава.

— А какви са по-нататъшните ти планове? — попита Клий. — Ще останеш ли във Франция?

— Господин Лун има търговска фирма в Париж. Той предлага да бъда негов секретар. Може би аз остава. Може би отива в Ню Йорк? — Йойо погледна въпросително Ники.

— Нека да поговорим по този въпрос утре. Съгласен ли си? — предложи тя, поглеждайки часовника върху камината. — Мисля, че трябва да тръгваме. Нали господин Лун щеше да ни чака в осем часа.

— Да. — Йойо стана. — Той и госпожа Лун ни очакват в хотел „Риц“. Площад Вандом. Зала „Ърнест Хемингуей“.

Клий улови погледа на Ники, двамата се спогледаха и Ники прихна. Клий стоеше изправен до нея и също се смееше.

— Какво има? — озадачено попита Йойо.

— Просто не мога да повярвам, че съдбата ти така се е променила, Йойо. Господин Лун определено е добър талисман.

— Да, да, разбира се, господин Лун много добър талисман — съгласи се Йойо.

Ники мислеше за Ан Девърю още от Мадрид и в неделя сутринта реши да ѝ позвъни в Пулънбрук.

— Радвам се да те чуя, Ники — възкликна Ан.

— Аз също, Ан. В Париж съм с Клий и просто реших, да ти звънна да видя какво правиш.

— Добре, че ми телефонира. Не знаех как да те намеря. Искам да говоря с теб.

Ники улови нещо особено в тона на Ан.

— За какво? — внимателно попита тя.

— За Чарлс, Ники, аз...

— Ан, ако знаеш колко съжалявам, че преди две седмици дойдох в Пулънбрук и ти изтърсих тази история. Представям си как съм те разстроила, не трябваше да постъпвам така. Действах импулсивно, без да се замисля. Сега съм убедена, че Чарлс наистина се е самоубил преди три години. Човекът, когото видях в телевизионното предаване не е бил Чарлс.

— Вече не знам в какво да вярвам — изпъшка Ан.

Ники усети как цялата изтръпва и стисна по-здраво слушалката.

— Какво искаш да кажеш?

— През цялото време мислех за тези две снимки. Когато ми ги показа за пръв път, ясно забелязах приликата. След това моментално се разубедих, тъй като не можех да си представя, че синът ми Чарлс би могъл да извърши подобно нещо — да инсценира самоубийство. Но в последните дни тези две снимки не ме оставят на мира.

— Забрави за тях. Сигурна съм, че не е бил Чарлс. Повярвай ми.

— Все пак искам още веднъж да ги погледна — промълви Ан. — Би ли ми ги изпратила?

— Не са у мен, унищожих ги. Нямахте смисъл да ги пазя.

— Наистина ли не са у теб?

— Нали ти казах. Скъсах ги на парченца и ги изхвърлих.

Последва мълчание. Ники изчака малко и попита тревожно:

— Ан, чуваш ли ме?

— Да, Ники.

Гласът ѝ се стори много слаб и Ники възкликна:

— Добре ли си?

— Откровено казано, напоследък не мога да спя. Постоянно мисля за Чарлс. Толкова много спомени...

— О, скъпа Ан, недей да се измъчваш така — умолително продума Ники, изпълнена с искрено съчувствие към приятелката си. — За всичко съм виновна аз. Не знам как да те утеша. — Тъй като отсреща нямаше никаква реакция, Ники продължи: — Бих искала да зная все пак има ли нещо, което мога да направя за теб?

— Можеш ли да дойдеш в Англия, Ники? Искам да говоря с теб, имам нужда да поговорим, друг не би могъл да ме разбере. Може би, когато те видя, ще се почувствам по-малко самотна...

Ники трепна и в първия миг понечи да откаже, но когато помисли за отговорността си към тази жена, за мъките и страданията, които ѝ бе причинила, предложи:

— Ще се опитам да дойда още утре, но за съжаление няма да имам време да посетя Пулънбрук. Искаш ли да се видим някъде в Лондон? Да обядваме заедно?

— Разбира се, чудесно! — Гласът на Ан прозвуча по-силно и пободро. — Защо да не се срещнем в апартамента? Мястото е тихо и дискретно, много по-удобно е от ресторант.

— Добре, Ан, нямам нищо против. До утре, между дванайсет и дванайсет и половина.

— Ще те чакам с нетърпение.

— Поздрави Филип.

— Непременно. В момента е излязъл на разходка, иначе щях да го повикам. Много би се зарадвал да чуе гласа ти. Значи ще се видим утре, скъпа. Благодаря ти.

След като окачи слушалката, Ники остана още малко до бюрото на Клий в малкия му кабинет, размишлявайки върху току-що приключилия разговор. Отначало ѝ се стори, че гласът на Ан е тъжен и притеснен, и тя знаеше, че вината за това е нейна. Неволно бе разочвъркала раната, зараствала цели три години, и ѝ бе причинила нови страдания.

Ето че сега миналото отново измъчваше и гнетеше тази прекрасна жена, заслужаваща много по-добра съдба. И отново я хвана

яд на Чарлс, като си спомни на какви изпитания бе подложил майка си със своето изчезване, но бързо се успокои. Чисто и просто не биваше повече да допуска той да играе някаква активна роля в живота ѝ, а и в живота на Ан. Трябваше да намери средство да спре кървенето, да помогне на Ан раната ѝ да заздравее напълно. За целта трябваше да отиде в Лондон, при това незабавно — още утре сутринта. Полетът бе само един час и щом пристигнеше, щеше да се постарее да убеди Ан Девъру, че синът ѝ е мъртъв. Кое то всъщност не беше много далеч от истината.

Входната врата изтропа силно и я стресна. Тя скочи и изтича в малкото антре, където стоеше Клий, натоварен с покупки. От един плик стърчаха дълги френски хлебчета, от друг — зеленчуци, а от трети — цветя.

— Здравей — ухили се той. — Ела да ми правиш компания, докато подреждам нещата.

Тя го последва в кухнята.

— Да не би да имаш намерение да нахраниш цяла армия! — възкликна тя. — Какво смяташ да правиш за обяд?

— Като начало прочутия омлет по селски „Доновън“ — отвърна гордо той, стоварвайки пликите на масата.

— Какво ли е това? Звучи страхотно!

— Почакай малко и ще видиш. Мой специалитет, много вкусен. Сигурен съм, че ще ти хареса. — Измъкна букета, завъртя се на пета и галантно ѝ го подаде.

— За моето момиче — тържествено произнесе той, наведе се и я целуна. — И добро ти утро, скъпа! — издекламира със силен ирландски акцент.

— Колко си мил, Клий, от сърце ти благодаря. — Взе цветята и зарови лице в тях. След това обви импулсивно ръце около шията му и го притисна силно. Опряла чело в неговото, прошепна: — Обичам те!

— И аз те обичам, Ник. — Повдигна с една ръка брадичката ѝ, погледна я в очите и добави: — Никога няма да узнаеш колко много те обичам, но аз ще се опитам да ти докажа. Впрочем трябва веднага да се захващам с приготвянето на храната, иначе ще ядем не по-рано от четири часа.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Би могла да сложиш масата, да отвориш бутилка шампанско, да налееш две чаши и да добавиш съвсем малко портокалов сок. После седни да си побъбрим, докато приготвям омлетите. Съгласна ли си?

— Съгласна — засмя се тя и му помогна да занесе пликите с продуктите в другия край на кухнята, след което постави цветята във вазата. Застла масата, сложи чинии, ножове, вилици и се зае с бутилката. Баща ѝ обичаше коктейл „Мимоза“ — смес от шампанско и портокалов сок, и сега тя го приготви с голямо удоволствие.

— Пия за момичето, което обичам. — Клий вдигна чашата си и я опря о нейната. — Наздраве.

— Наздраве, скъпи — нежно прошепна тя и се усмихна.

Клий отиде до дългата ниска маса под прозореца, изпразни пликите и започна да приготвя омлета.

Ники седеше и го наблюдаваше, като се възхищаваше от неговите бързи и ефикасни движения и от това, колко добре се оправяше със зеленчуците, които очевидно щяха да бъдат съставна част на ястието. Изглежда, че ще прави омлет по испански, помисли тя и леко се усмихна.

— Остава ли в сила утрешното ти пътуване до Брюксел? — сякаш между другото попита Ники.

— Да, защо?

— Докато те нямаше, разговарях по телефона с Ан Девъру, стори ми се притеснена и отпаднала духом. Не, не се изразих точно, по-скоро беше много разтревожена.

Той се обърна и я погледна замислено.

— Смяташ, че си разчовъркала едва заздравяла рана, че си отворила кутията на Пандора, отгатнах ли?

— Да. При това грешката е само моя. Беше глупаво да постъпвам така спонтанно и да се ръководя от емоциите си. Трябваше да изчакам, да обмисля всичко и най-вече да се посъветвам с теб.

— Разбира се, и аз щях да ти препоръчам повече да не се занимаваш с тази история. Но станалото станало. Вече нищо не може да се поправи. — Обърна се към масата и взе да бели трите големи картофа върху дъската за рязане. — Какво смяташ да правиш, Ники? Можеш ли с нещо да ѝ помогнеш?

— Помоли ме да я посетя. По-скоро настоя. Твърди, че няма пред кого друго да излее болката си.

— Ами Филип? Той не й ли съчувства достатъчно?

— Разбира се, че й съчувства, но ние двете винаги сме били много близки и в известен смисъл аз... — Гласът й заглъхна.

— Беше сгодена за Чарлс — довърши изречението Клий. — Не е нужно да увърташ пред мен. Била си негова годеница и между вас е имало връзка. Никой на нашата възраст не е без минало, всички носим в себе си спомена за онова, което сме преживели.

— Благодаря ти, че ме разбираш. Впрочем аз вече приех да пътувам утре за Лондон и да обядвам с Ан в апартамента й на площад Итън. Мислех, че няма да имаш нищо против, още повече, че и бездруго ще бъдеш за два-три дни и Брюксел.

— Разбира се. Нямах да имам нищо против, дори и да бях тук. Искам винаги да правиш онова, което смяташ за нужно, нямам намерение да те държа до себе си на каишка. Не съм от този тип мъже. — Обърна се с лице към нея и като се облегна на масата, добави: — Надявам се, че и ти няма да ми наденеш каишка.

— Никога! — Ники тръсна глава. — Бъди сигурен. Освен това ти по душа си вечен ерген, нали не се отричаш от това си твърдение? Сам си се моделирал по образа на Робърт Капа още като момче преди много години. Знам, че заветната ти мечта е да шарииш като него с камерата по света. Много добре те разбирам.

Той остави ножа на масата и се приближи до нея. Измъкна чашата от ръцете й, подхвана я нежно и я притегли към себе си.

— Виж какво, гълъбче, може и да ми се иска да шария по света и да правя снимки, може и да ми се иска да съм свободен и необвързан, но в никакъв случай няма да се оставя да бъда лишен от правото да обичам. Ето защо желая да си винаги до мен. — Той я целуна по устните, след това се отдръпна малко настрана и кривата усмивчица се прокрадна върху устните му.

Докосна я леко с пръст по лицето и попита:

— Съгласна ли си да се оженим?

Ники не беше подготвена за подобен въпрос и го погледна учудено.

— Изненадваш ме, още днес ли трябва да реша?

— Не, не е нужно. — Той се усмихна и я целуна по връхчето на носа. — Можеш да ми отговориш утре или другата седмица, или когато пожелаеш. Важното е само да кажеш „да“.

Апартаментът на Ан на площад Итън, също като Пулънбрук, бе посвоему красив и внушителен. Беше оформен стилно и подреден преди много години от големия английски дизайнер Джон Фаулър — това бе една от последните поръчки преди смъртта му.

Холът беше просторен — с високи тавани; стените му бяха боядисани в избелял розов цвят, наречен от създателя му „розов еликсир“. Тафтените пердета на двата високи прозореца бяха в малко по-наситено розово и този щедро използван топъл цвят внушаваше цялостно впечатление за някакво особено розово излъчване. Английските антики, обюсонският килим и няколкото големи картини с коне на Стъбс допринасяха за дискретната елегантност на стаята.

И тук личеше неподражаемият почерк на Ан — маси с драпирани покривки и върху тях семейни снимки в сребърни рамки, саксии с високи бели орхидеи и навсякъде — много вази с цветя и бавно горящи благовонни свещи.

В утрото на този слънчев понеделник Ан и Ники бяха седнали на малко канапе до един от прозорците, който гледаше към площад Итън и зашуменото кътче в центъра на просторната градина.

Ан беше значително по-спокойна от предишния път, когато Ники я посети, и това бе изписано на лицето ѝ. Бръчките около устните ѝ бяха почти изчезнали и тя не беше така напрегната. Бе весела и в добро настроение.

Ники също беше доволна, че е в Лондон и че в известна степен бе успяла да утеши Ан, но пътуването ѝ щеше да бъде оправдано само ако се увереше, че разчоплената от нея рана бързо зараства.

Двете жени очевидно много добре се разбираха и след напрегнатия едновременно разговор връзката между тях като че ли се задълбочи още повече.

— Ако знаеш какво означава за мен тази наша среща — рече Ан и стисна Ники за ръката. — Ти ми помогна да дойда на себе си и аз съм ти безкрайно благодарна, скъпа. Напоследък се чувствах много тъжна и угнетена. Даже бях започнала да се самосъжалявам, а това

съвсем не е в стила ми. Не мога да търпя хора, които се вайкат, считам го за слабост и не им прощавам. Така че още веднъж ти благодаря, Ники. Ти стори чудо.

— Не е нужно да ми благодариш, Ан. За мен беше удоволствие да дойда — рече Ники и на свой ред стисна Ан за ръката. — Освен че те обичам и съм готова да направя всичко, което е по силите ми за теб, трябва да призная, че изпитвам и известно чувство на вина. Без да искам, аз отворих кутията на Пандора и събудих отново твоите мъки и страдания. Сега искам да изкупя вината си и да ти помогна, стига да съм в състояние.

— Ти направи всичко, което можа, и те моля да не се измъчваш повече. — Погледите им се срещнаха и Ан добави нежно: — Винаги съм те обичала като собствена дъщеря, каквато всъщност никога не съм имала, а и ти ме накара да повярвам отново в собствените си сили. — Усмивка озари лицето ѝ. — Ти, така да се каже, ме върна към живота.

— Много се радвам, Ан. Истински се радвам. Толкова се тревожих за тебе вчера, просто усещах болката ти по телефона. Знам какво преживяваш. — Ники се поколеба за малко и след това продължи: — Преди две седмици в Пулзънбрук ти ме посъветва да не се занимавам повече с Чарлс. Послушах те и сега те моля да направиш същото.

— Вече съм решила и ще го сторя, скъпа.

— Ан, имам да ти съобщя една хубава новина. Йойо, китайският студент, с когото се запознах в Пекин, е успял да избяга. Пристигна в Париж миналия четвъртък и Клий и аз вечеряхме с него в петък. Той е бодър, с много висок дух и изглежда фантастично.

— Толкова се радвам, че е успял да се измъкне и че сега е вън от всяка опасност — възкликна Ан и за пръв път в гласа ѝ прозвуча нотка на оживление. — Много те моля да ми разкажеш повече за него.

Ники тъкмо приключваше с подробностите около пътуването на Йойо до Хонконг и тържествената им вечеря в хотел „Риц“, когато някой звънна на входната врата.

— Вероятно е Филип — каза Ан и стана да отвори. В средата на стаята се обърна и добави: — Бях много изненадана, когато той се обади по телефона и поиска да намине. Обикновено по това време

обядва в клуба си. След това разбрах, че е заради теб. Ако знаеш само колко много те обича, Ники.

— Радвам се, че ще обядваме заедно. Аз също много го обичам. Той е прекрасен човек.

Минута по-късно Филип Роулингс влезе в стаята и прегърна първо Ан, после Ники.

— Мислех, че би трябвало вече да си в Прованс — рече той, като гледаше Ники леко учудено.

— Трябваше, но Клий беше зает в бюрото и ще пътуваме едва другата седмица.

— През този сезон е най-хубаво — промърмори Филип. Стана, отиде до подноса с напитки върху раклата и си наля. Обикновено не пиеше по обед, но днес направи изключение. Всъщност това не беше първото му питие. На идване се бе отбил в една кръчма и беше пийнал чаша уиски — нещо, което не му се бе случвало от години. Беше се почерпил в единственото заведение, което познаваше в района. Намираще се на площад Белгравия и се казваше „Гренадир“.

Фалшив кураж, помисли той, като си слагаше парче лед в кристалната чаша. Обърна се към Ан и Ники, които се бяха разположили удобно — едната на дивана, а другата на креслото до нея, вдигна чашата си за наздравица и я изпи до дъно. Безсмислено е да протакам, каза си той и като събра смелост, седна до Ан.

— Боя се, че обедът днес не е много изискан, Филип — отбеляза смутено Ан. — Тази сутрин дойдох сама, наложи се Пилар и Инес да останат в Пулънбрук. Първо спрях в „Хародс“, откъдето купих малко студено месо, направих и салатата.

— Не се притеснявай, не съм много гладен.

— Вече съм по-добре, скъпи — рече Ан. — Ники ми действа просто като еликсир.

— Да, виждам.

— Говоря ти самата истина, Филип, чувствам се много добре.

— Току-що разказах на Ан за Йойо — намеси се Ники. — Нали си спомняш — онзи китайски студент, който ни помогна в Пекин. Успял е да се добере до Хонконг, а оттам до Париж, където се срещнахме миналата седмица.

— Значи е един от щастливците. — Филип поклати глава. — За съжаление доста от избягалите студенти, взели участие в движението

за демокрация, бяха върнати в Китай от хонконгското правителство и сега никой не знае каква участ ги е сполетяла.

— Колко ужасно! — възкликна Ан. — Как сме могли да допуснем такова нещо!

Филип не отговори. Изля в гърлото си голяма глътка уиски и остави чашата върху старинния лакиран поднос. Лицето му придоби мрачен израз.

— Ан, трябва да ти кажа нещо важно. Радвам се, че и Ники е тук, тя също има право да го чуе.

Двете жени се спогледаха, озадачени от сериозния му тон.

— Става дума за Чарлс...

— За Чарлс? — учудено повдигна вежди Ан.

Ники изтръпна.

— Тази сутрин в моя отдел в Министерството на външните работи се получи информация, която, макар и поверителна, смятам за свое задължение да споделя с вас. Трябва обаче да ви предупредя, че нищо от това, което ще ви кажа, не бива да излиза извън тези стени. Разчитам на вашата дискретност. Искам обаче да ми дадеш дума, Ан. И ти също, Ники.

— Знаеш много добре, че никога и с никого не обсъждам служебната информация, която споделяш с мен, независимо от това дали е поверителна, или не — реагира Ан, гледайки го леко предизвикателно.

— Обещавам, че няма да кажа нищо — рече Ники. Беше разтревожена и недоумяваше какво ли би могъл да знае Филип.

Той кимна с глава, взе ръката на Ан в своята и започна:

— Когато Ники дойде да ни посети в Пулзбрук през август, тя е била напълно права във всичко, което ни каза, Ан. Човекът в онова предаване на Ей Ти Ен от Рим действително е бил Чарлс. Той наистина е инсценирал самоубийство преди три години.

Ан гледаше недоумяващо, с широко отворени очи. За момент се вцепени, след това възкликна:

— Нима искаш да кажеш, че е жив? Жив ли е моят син?

Филип не отговори веднага.

Ники седеше неподвижно, склонила ръце в скута си. Знаеше, че не бива да се издава.

— Жив ли е, Филип? Много те моля, отговори ми! Жив ли е Чарлс?

Филип въздъхна тежко и каза много внимателно:

— Не, Ан, не е жив. Чарлс е мъртъв.

— Нищо не разбирам! — извика тя, като вълнението ѝ нарастваше застрашително. — Току-що каза, че Ники е била права, че Чарлс действително е подправил собствената си смърт и бил жив. Сега твърдиш, че е мъртъв. Как е възможно? Сигурен ли си в това, което каза?

— Напълно.

Ники не беше по-малко шокирана и полагаше невероятни усилия да се овладее. С престорено спокоен глас попита:

— Ти откъде знаеш, че Чарлс е мъртъв, Филип?

— Разбрах го от приятеля си Франк Литълтън. Франк и аз сме учили заедно в Хароу и Кеймбридж и оттогава сме много близки. Франк е сътрудник на тайната разузнавателна служба МИ-6, но не е на оперативна работа. Когато отидох в кабинета му, ми съобщи, че синът на Ан е бил убит.

— О, господи! Какво говориш? — Ан го погледна изумено. — МИ-6. Агенти. Разузнаване. Да не би Чарлс да е бил въввлечен в нещо опасно?

— Франк не ми изясни подробностите — тихо отвърна Филип, обмисляйки как да ѝ помогне да понесе това ново изпитание.

— Току-що каза, че бил убит. — Ники изгледа втренчено Филип. — Значи не е умрял от естествена смърт. Нито е претърпял злополука. Да не е било предумишлено убийство?

Филип кимна в знак на съгласие и притисна Ан, която издаде сподавен вик, цялата разтреперана.

— Кога е бил убит Чарлс? — попита Ники едва чуто.

— Миналата седмица.

— Къде? — Ники стисна ръце, дишайки с мъка, в очакване на неговия отговор.

— В Мадрид. Намирал се е в самолет, който е избухнал на летището. Малък частен самолет, тип „Фолкън“.

— О, господи! — Ан закри устата си с ръка. — Моят син! Чарлс! — Обърна се умолително към Филип. — Обясни ми какво се е случило. Много те моля. Нищо не разбирам.

— Впрочем било ли е намерено тялото му? — отново се намеси Ники.

Филип замълча за миг и след това каза тихо:

— Експлозията е била много силна.

Ан хлипаше на рамото на Филип, който полагаше максимални усилия да я успокои.

— Спомена, че си научил за случилото се от своя стар приятел от МИ-6 — продължи Ники. — Това предполага, че Чарлс е бил агент на оперативна работа под прикритие. Ако е вярно, значи е бил убит от някое чуждо разузнаване. Такъв ли е случаят?

— Мисля, че да, Ники.

— Но май не си много сигурен?

— Франк ми съобщи само най-главното, всъщност не е бил длъжен да ми казва каквото и да било. Решил е да ме информира вероятно защото познава Ан и знае, че ще се женим. Заради мен е рискувал да бъде порицан служебно, но, разбира се, не е имал намерение да издава държавна тайна. Той и бездруго не би допуснал подобно нещо.

— Не даде ли поне някаква информация за убиеца или убийците? — не отстъпваше Ники.

Филип се поколеба за миг.

— Струва ми се, че е възможно да са израелски агенти.

— Мосад! — сепна се Ники. — За какво е потрябвало на хората на Мосад да убиват Чарлс Девърю? От това, което току-що ни каза, останах с впечатление, че е бил британски агент, а доколкото ми е известно, британците и израелците не се пречукват взаимно. Напротив, сътрудничат си.

Филип не каза нищо.

— Работил е за британските служби за сигурност, нали така? — продължи да упорства Ники, прилагайки цялото си журналистическо умение.

Филип поклати отрицателно глава.

— Не, по-скоро... Франк ми каза... — Той спря внезапно и очевидно променяйки първоначалното си намерение, завърши: — Мисля, че не е редно да говоря повече. А и няма кой знае какво да добавя.

— Само още един въпрос — настоя Ники. — Щом като Чарлс не е бил агент на британското разузнаване, значи е работил за някой друг. За кого?

— Франк не каза нищо конкретно, Ники. Само намекна, че Чарлс бил свързан с някаква организация със седалище в Близкия изток.

Ники го гледаше със зяпнала уста.

— Терористична организация? Това ли имаш предвид?

Филип кимна.

— Нима искаш да кажеш, че е бил терорист?

— Възможно е — рече Филип.

— За Организацията за освобождение на Палестина ли е работил? За Абу Нидал? За Народния фронт за освобождение на Палестина? За кого?

— Франк не спомена нито една от тези организации, но даде ясно да се разбере, че Чарлс е сътрудничил на палестинците.

— Не мога да повярвам! — извика Ники. — Просто не мога!

— Палестинците — повтори Ан, като се отдръпна внезапно от Филип и го погледна съвсем объркана. — Нима искаш да кажеш, че Чарлс е работил за палестинците?

— Да, Франк имаше предвид точно това.

Лицето на Ан побеля като тебешир, а очите и станаха безизразни. Тя гледаше в някаква далечна точка пред себе си, като че ли виждаше нещо, което Ники и Филип не биха могли да забележат. Седеше, без да помръдне, без да издава звук, сякаш бе изпаднала в транс.

Филип разтревожено погледна към Ники.

Тя му кимна с глава и опирайки се на онова, което беше научила от Чарлс в Мадрид, се обърна към Ан:

— Възможно е Чарлс изобщо да не е бил чужд шпионин, а да е работил просто под прикритие. — Британски агент, приел нова самоличност и прехвърлен на работа в чуждо разузнаване.

— Не зная — отговора Филип. — Но не е изключено, разбира се. Понякога тези операции се подготвят на много високо равнище. Често пъти и другите служители в службите не знаят нищо, от съображения за сигурност. Възможно е Франк да не е разполагал с пълна информация по случая.

— Именно — възкликна Ники. — И ако Чарлс е бил внедрен в чуждо разузнаване, значи е бил фалшив предател, нали така?

— Да — съгласи се с охота Филип и погледна към Ан, надявайки се, че казаното от Ники е достигнало до съзнанието ѝ. Това наистина беше една реална възможност. Хипотезата беше напълно логична.

Ники се отпусна във фотьойла, като премисляше отново всички известни ѝ факти. Наистина ли Чарлс бе мъртъв? Или за втори път бе подправил смъртта си?

Може би не ми се е доверил, за да не рискува, помисли тя. Страхувал се е да не го предам, без да искам. Вероятно е точно така. По някакъв начин отново е фалшифицирал смъртта си, за да може необезпокояван да продължи да работи за британското разузнаване!

Сърцето ѝ се сви. Все пак не знаеше какво да мисли. Нима наистина този път той беше мъртъв? Нима хората на Мосад бяха допуснали грешка? Нима те наистина бяха убили британски агент?

В апартамента на Клий не се чуваше никакъв шум. Беше съвършено тихо и даже тиктакането на часовника не нарушаваше спокойствието. Беше късно, почти полунощ. Ники беше съвсем сама; Клий все още не се бе върнал от Брюксел, където бе командирован от „Пари Мач“. Преди малко беше разговаряла с него по телефона, без да се впуска в подробности относно престоя си в Лондон. Сега седеше сама в хола и размишляваше върху събитията от изминалия ден.

Необикновените разкрития на Филип по обясними причини не я бяха разстроили чак толкова, колкото Ан. Все пак тя се бе срещала с Чарлс само преди десет дни, чула бе неговото обяснение и напълно му вярваше. Освен това смяташе, че все още е жив. Човекът, когото познаваше като Чарлс Девъру и за когото някога бе сгодена, бе изключително находчив и много способен. Естествено беше да предположи, че той също така е и превъзходен агент, сред най-добрите в професията. Надяваше се, че не е пострадал заедно с останалите в самолета и че по някакъв начин е успял да създаде само видимост за това, очевидно с цел тя и всички останали да повярват веднъж завинаги, че е мъртъв. Беше сигурна, че в самолета „Фолкълън“ вместо него е бил друг човек.

Но независимо дали бе жив или мъртъв, Ники не можеше да допусне, че Чарлс някога е работил за палестинската кауза. Искаше ѝ се да сподели с Ан всичко, което знаеше за него, за да я успокои, но не

се осмеляваше да го стори, за да не го изложи на риск, в случай че е жив.

Когато накрая Ан дойде отново на себе си, Ники ѝ разказа още веднъж версията, че Чарлс е двоен агент, внедрен в чуждо разузнаване, а също и че приятелят на Филип — Франк Литълтън, вероятно не е разполагал с повече данни по случая.

Това като че ли я поуспокои, но много скоро тя се извини и се оттегли в спалнята си под предлог, че има нужда да остане за малко сама.

Ники поговори с Филип още един час, след което се отправи към „Хийтроу“, откъдето излетя за Париж. По едно време Филип се разтревожи, че е допуснал непростима грешка.

— Може би не трябваше да казвам нищо на Ан. Ники, не смяташ ли, че бях длъжен да запазя всичко в тайна?

Ала Ники го увери, че е постъпил правилно, и, изглежда, това го окуражи.

— Обичам я много, Ники. Обичам я от години. Не можех да повярвам в щастието си, когато най-накрая ми съобщи, че е съгласна да се омъжи за мен. Казах ѝ за Чарлс, защото я уважавам и защото отношенията ни са искрени и честни. Между нас никога не е витаела и сянка от лъжа. Ан е зряла, интелигентна жена и има право да знае абсолютно всичко, което аз узнах за сина ѝ, всичко онова, което Франк ми довери от приятелски чувства. Мисля също, че и ти трябва да знаеш истината, Ники.

В този момент Ники съвсем не беше убедена, че тъкмо това бе истината, но предпочете да каже:

— Да, ти си напълно прав, Филип, и действително постъпи по най-верния начин. Никоя жена не иска да бъде третирана като слабоумна от който и да било мъж.

— Ах, моя малка Ники, защо говориш с толкова заобикалки? — рече разочаровано Мари-Терез. — Как можа да кажеш, че не знаеш дали ще се омъжиш за този твой Клий? Ти би трябвало да имаш поне някаква представа за собствените си намерения!

— Та това е самата истина — запротестира Ники. — Той ми направи предложение едва миналата неделя.

— Да, но днес е четвъртък! — възкликна Мари-Терез широко усмихната. — Би трябвало вече да си наясно със себе си. А нали и той ще очаква отговора ти, когато утре се върне в Париж. Мисля, че следва да кажеш „да“, скъпа. Какво друго би могло да се направи в подобен случай?

— Ти си непоправима романтичка, Мари-Терез. — Ники се усмихна на своята стара приятелка от детинство. — Нали знаеш, че бих могла да кажа и „не“.

— М-м, да, така е. Но за какъв дявол е нужно да правиш това, след като толкова много го обичаш?

— А ти откъде знаеш?

— Изписано е на лицето ти, моя малка. Когато споменавах името му, очите ти искрят от любов.

— Ще видим — въздъхна Ники. — Смятам да взема окончателно решение в Прованс. През последните няколко дни нямах време да мисля за това. — Ники погледна часовника си и възкликна: — Трябва да тръгвам! Обещах на Йойо да вечеряме заедно, а преди това имам да върша толкова много неща. Благодаря ти за чудесния обяд. Надявам се, че когато се върна от Прованс, гипсът ти ще е свален и тогава обезателно ще те заведа на онова фантастично място „Рьоле Плаза“.

— Но само заедно с Клий.

— Заедно с Клий — съгласи се Ники.

— В случай че си заета и не можем да обядваме заедно, обещавай ми, че ще ми се обадиш по телефона, преди да отпътуваш за Щатите през септември, нали, Ники?

— Разбира се, но не се безпокой, бъди сигурна, че ще обядваме заедно. — Ники се наведе и целуна Мари-Терез. — Моля те, недей да ставаш, сама ще намеря изхода.

— Довиждане, скъпа.

— Довиждане и скорошно оздравяване.

Ники затвори вратата на апартамента и тръгна надолу по стръмното стълбище. Щом излезе на улицата, зави надясно, надявайки се да хване такси, и тъкмо в този момент се натъкна на група мъже, които излизаха от съседния ресторант.

— Извинявайте! — рече тя, когато, без да иска, се блъсна в един от тях.

— Няма защо, госпожице — отвърна мъжът, леко олюлявайки се, и се усмихна.

Ники зяпна от изненада — пред нея стоеше Чарлс Девърю.

— О, боже господи!

Чарлс я хвана под ръка и бързо я отведе до колата, паркирана наблизо.

— Довиждане, Бернар. Довиждане, Хаджи — извика той, като седна зад нея.

— Какво става? Къде ме водиш, Чарл...?

— Мълчи! — изсъска той. — Нито дума повече.

Двамата бяха застанали в средата на хола в сивия и мрачен апартамент, където току-що я беше довел.

— Какво, за бога, правеше в място с такава лоша репутация като Белвил? — попита навъсено Чарлс. — Не можах да повярвам на очите си, когато те видях.

— Преди да отговарям на каквито и да било въпроси — извика Ники, — искам аз да ти задам няколко.

— Добре, ще се постарая да ти отговоря, ако мога.

— Ами натика ме в кола, която профуча през цял Париж, зави в някаква уличка, на която дори не видях името, и ме домъкна в тази ужасна сграда. Нямам абсолютно никаква представа къде съм. Искам да знам къде се намираме!

— Апартаментът се намира на улица Жорж Берже, на североизток от Триумфалната арка, зад Парк дьо Монсо, встрани от булевард Курсел.

— А защо ме напъха в колата?

Защото не знаех какво би ти хрумнало да издрънкаш. Много по-удобно беше да дойдем тук, за да поговорим. А сега ми отговори: какво правеше в оня квартал? Белвил не е безопасно място. Да не би да си открила нещо сензационно? Да си вземала интервю от някого?

— Не, но какво имаш предвид? Случило ли се е нещо в Белвил?

— Откъде да знам — сви рамене той.

— Ами ти сам спомена!

— Просто не можех да си обясня за чий дявол си там и това е всичко. В този квартал живеят много араби, главно емигранти от Северна Африка. Предполагам, че ти е известно.

— Бях на гости на Мари-Терез Буре, французойката, която ме е отгледала. Сигурна съм, че съм ти говорила за нея.

— Да, спомням си.

— Преместила се е в Белвил заради приятеля си. Отишла е да живее в неговата квартира.

— Какъв е по националност — мароканец, тунизиец, алжирец?

— Не знам, никога не съм го виждала. — Ники моментално си спомни кускуса, който Мари-Терез бе поръчала за обед предната седмица, и името на ресторанта „Кафене Танжер“. — Ресторантът, от който излезе е северноафрикански, нали? — поинтересува се Ники.

— Марокански.

— Защо ме доведе тук? — настояваше Ники.

— Защото не исках да разговаряме насред улицата.

— А имаме ли какво да си кажем? — Тя спря за миг, погледна го в очите и добави: — Би трябвало повече да ми вярваш. Аз никога нямаше да те предам. Не си ли спомняш, че ти дадох честната си дума в Мадрид? Не бе нужно да фалшифицираш втори път смъртта си.

— Но аз нищо не съм правил! Освен това винаги съм ти вярвал, Ники.

— Смята се, че си бил в онзи частен самолет, който експлодира миналата седмица в Мадрид.

— Кой ти каза за експлозията? — изгледа я пронизващо той.

— Филип Роулингс.

— Срещата си се с Филип?

— Да, в началото на седмицата, по-точно бях в Лондон в понеделник. Посетих майка ти — беше много разстроена и объркана. Започнала бе да се съмнява във версията за твоето самоубийство, в това, че си мъртъв. Срецнахме се по обед в апартамента ѝ и аз се опитах да я убедя, че подозренията ѝ са безпочвени...

— А защо е променила първоначалното си мнение?

— Заради онези снимки от телевизионното предаване. Твоите снимки.

— Да, разбирам. Е, и какво?

— Разговорът ни продължи около час и най-накрая успях да я убедя, че си мъртъв. Тогава дойде Филип. Той именно събщи новината за смъртта ти и обясни на майка ти, че аз всъщност съм била права. — Ники повтори всичко, което бе казал Филип, без да споменава името на Франк Литълтън.

— Предполагам, че Филип е научил за случилото се със самолета на мадридското летище от един свой стар приятел, който работи в разузнаването. Познавам много добре английската върхушка, и безотказното действие на системата на старите ученически връзки. —

Чарлс посочи към двата стола в другия край на стаята и предложи: — Нека да седнем, мисля, че така ще ни е по-удобно.

Щом се настаняха, Чарлс продължи:

— Противно на онова, което мислиш, този път не съм правил нищо. Всъщност, ако в последния момент не бях променил първоначалните си планове, би трябвало да бъда на борда на експлодирания самолет. Наложих ми се да остана в Париж, тъй като получих важно поръчение. Отстъпих мястото си на Хавиер, който искаше да посети за уикенда сестра си в Гибралтар.

— Нима намекваш за възможен саботаж? За опит да бъдеш убит?

— За нищо не намеквам. Само казвам това, което мисля.

— Кой според тебе е дръзнал да извърши подобно нещо?

— Засега не мога да кажа нищо определено, въпреки че имам някои конкретни подозрения.

— Мосад?

— Откъде ти дойде на ума името на израелската разузнавателна служба? — намръщи се Чарлс.

— Филип изрази предположение, че самолетът е бил взривен от тях и че е възможно да те преследват.

Чарлс замълча.

— Не съм казала нищо, нито на майка ти, нито на Филип. Премълчах и за срещата ни в Мадрид. Бях много внимателна и в реакцията си спрямо онова, което ни довери Филип. — Ники пое дълбоко въздух. — Нали разбираш, през цялото време вярвах, че си жив. Знаех го, така че не бих могла да те изложа на опасност, да рискувам живота ти. — Той отново не каза нищо. — Филип спомена и нещо много странно.

— Какво?

— Каза, че лицето, което в понеделник сутринта му известило за смъртта ти в Мадрид, между другото намекнало и това, че си терорист.

Чарлс седеше съвършено спокойно и гледеше замислено. Неочаквано изрече:

— Според едни — терорист, а според други — борец за свобода.

— Съжалявам, но не мога да разбера какво точно искаш да кажеш.

— Зависи от гледната точка, нали така?

— Да, подозирах, че имаш предвид именно това. — Тя го изгледа продължително, след което със стаена боязън попита: — Нима искаш да кажеш, че наистина си терорист?

— Разбира се, че не съм терорист!

— Точно така, ти си английски агент под прикритие — облекчено въздъхна Ники, — английски двоен агент, внедрен в терористична организация със седалище в Близкия изток.

— Не, не съм.

— Ти не си английски агент?

— Не. И никога не съм бил.

— Значи в Мадрид ме излъга?

— Да.

— Защо?

— Защото не исках да ти кажа истината.

— А каква е истината?

— Истината е, че съм свързан с една блискоизточна организация, Ники.

— Как се казва тя?

— Ал Авад, означава завръщане.

— Знам какво означава — извика тя и го погледна ужасено, — завръщане в родните земи, в Палестина. — Наведе се напред и напрегнато добави: — Това е терористична организация или по-точно палестинска терористична организация. Чувала съм за нея, макар да не е от ранга на Абу Нидал и някои други подобни групи.

— Не е терористична организация — отсече той.

— Моля те, престани! И за какво те използват? — попита ядосано тя. — Може би убиваш жени и деца, невинни хора?

— Казах вече, не съм терорист. Занимавам се с парите, с финансовите въпроси.

— Може и да не носиш „Калашников“ или „Берета“, но си оставаш терорист. Парите, с които се занимаваш, се хвърлят за финансирането на варварски действия, на тероризъм!

— Ники, Ники, нима мислиш, че британската разузнавателна служба, американската Си Ай Ей, израелската Мосад или френската ДСТ са с нещо по-различни? Тези служби са едни и същи навсякъде по света. Всички лъжат, мамят, убиват, умират. И за какво? Казват: заради

любовта към родината. Но борците за свобода на Палестина също обичат родината си.

— Моля те, престани, не може ли по-малко реторика! — избухна гневно тя. Въвличането на Чарлс Девърю в палестинското съпротивително движение беше последното нещо, което можеше да си представи. Същевременно разбираше, че трябва да се контролира и да не дава воля на напирещото у нея възмущение, което лесно би могло да замъгли преценките ѝ. Мисли с главата си, предупреждаваше се тя, задай му още няколко въпроса, за да стигнеш до истината, да разбудиш веднъж завинаги загадката Чарлс Девърю.

— И за какво вършиш всичко това? За пари? За какво?

Той се отдръпна леко назад и я изгледа презрително.

— Колко малко ме познаваш, Ники. Нима действително мислиш, че мога да бъда подкупен? Сътруднича на групата само защото вярвам в нея и в целите, които си е поставила.

— Вярваш в целите ѝ! — Погледът на Ники блесна застрашително. — Може би искаш да кажеш, че вярваш в идеологията ѝ? В това ли била работата?

— Да, точно в това.

— Но защо? Защо именно ти, англичанинът, аристократът? Не мога да те разбера.

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Задаваш ми глупав въпрос, разбира се, че искам.

Чарлс се облегна назад, кръстоса крака и изпитателно я изгледа. Ники изведнъж разбра, че е с кафявите контактни лещи. Те наистина променяха израза на лицето му и целия му външен вид. Стори ѝ се за миг, че няма почти никаква прилика с оня Чарлс, когото някога бе обичала.

След като помълча малко, той подхвана бавно и мъчително:

— Заради един мъж, когото обичах...

— Мъж!

— О, Ники, съвсем не е онова, което мислиш. — Чарлс продължи леко усмихнат: — Заради един мъж, когото обичах и който ме обичаше, аз се присъединих към Ал Авад и подкрепих палестинската кауза. Любовта му, влиянието, което упражняваше върху мен, и личното му обаяние — всичко това ме накара да възприема възгледите му и да последвам неговия пример.

— Той е палестинец, нали?

— Да, беше.

— Значи вече не е жив?

— За съжаление не е.

— Кой беше този човек?

Чарлс се поколеба за миг, след което каза:

— Баща ми. Моят баща.

Ники остана поразена. Едва след известно време успя да попита:

— Нима Хенри Девъру не е бил твой баща?

— Не.

— Значи са те осиновили?

— Не, Ан е моя майка.

— Родна майка?

— Да. По същия начин, по който мой роден баща е Наеф Ал Кабил.

— Нима Ан Девъру е имала любовна връзка с палестинец? —
Гласът на Ники отекна, натежал от неверие.

— Да, имала е. Но това е въпрос, засягащ лично майка ми, и аз
нямам намерение да разговарям по него. Ако искаш да научиш нещо
повече, попитай нея.

— Но ти си роден и израсъл в Англия, получил си образование в
Итън и Оксфорд. Как стана това? По какъв начин беше въввлечен... се
свърза с баща си?

— Майка ми смяташе, че трябва да го познавам.

— Кога го видя за пръв път?

— Още като дете, на шест години.

— И оттогава ли започнаха да те обработват?

— Не, много по-късно, когато вече бях голям и в състояние
всичко да разбирам. Но аз не бих нарекъл това обработка. По-скоро
изпълних завета на баща си. Във вените ми тече неговата кръв. Аз съм
негов син!

— Значи кръвта на баща ти за теб е по-важна от кръвта на майка
ти?

— Да, мисля, че съм повече Ал Кабил, отколкото Клифърд. В
края на краищата така излиза. Аз съм син на собствения си баща.

— Кога почина баща ти?

— Беше убит през 1981 година в Южен Ливан по време на военните действия.

— Оттогава ли стана привърженик на каузата му?

— Не, около две години по-рано, през 1979-а. Той се обърна към мен с молба да подпомогна финансово групата. Баща ми беше поставил началото на Ал Авад през 1958 година и ако се съди по действията на организацията, беше умерен политик. Вярваше в толерантността, а не в насилието, Ники, във воденето на мирни преговори.

Ники не обърна внимание на неговия коментар и продължи с въпросите си:

— Значи, когато се запознахме, ти вече си бил член на Ал Авад?

— Да.

— А защо тогава изобщо се обвърза с мен?

Той се поколеба за миг, след което продума тихо:

— Отначало общуването ни беше на чисто сексуална основа. Ти ми харесваше и аз исках да те притежавам. Но по-късно направих същата грешка като баща си.

— Какво имаш предвид?

— Той се бе влюбил в красива англичанка, а аз се влюбих в красива американка. Първоначално няха намерение връзката ни да стигне толкова далеч, а по-късно, когато действително се ангажирах с теб емоционално, Ники, реших, че в тази сложна ситуация все пак ще мога да се справя по някакъв начин — с теб, с участието си в дейността на групата и дори със сватбата.

— Да, но след това промени решението си.

— Не, не съвсем.

— Тогава какво те накара да изчезнеш вдън земя?

— Не беше заради теб, макар че и нашите взаимоотношения ми създаваха известни проблеми. По онова време няколко разузнавателни служби бяха по петите ми и имаше опасност да бъде разкрит.

— Кои бяха тези служби?

— Си Ай Ей и Мосад.

— Би ли ми обяснил с какво точно ти създавах проблеми?

— Казах ти, че баща ми беше убит през 1981 година. Неговият заместник, който след смъртта му пое ръководството на организацията, разчиташе много на мен, в някои отношения дори повече от баща ми.

Така, без да искам, аз хлътвах в нейната дейност — повече, отколкото първоначално възнамерявах, макар поначало да вярвах в каузата на баща си. Въпреки това...

— Едновременно си искал и да водиш нормален светски живот в Лондон?

— Да. Но през 1986 година, тъкмо когато се сгодихме, разбрах, че това не е възможно. Ти вече ми създаваше известни трудности. Освен това не желяех да съм несправедлив към теб и да те излагам на риск. Всичко това, съчетано с безпокойството, че по следите ми дебнат чужди агенти, ме убеди, че трябва час по-скоро да изчезна. Кое то и сторих.

— Майка ти нищо ли не знаеше?

— Не. И аз, и баща ми не искахме да я тревожим.

— А защо все пак ми разказа всичко това?

— Защото не виждам причини да не го знаеш.

— Ще наредиш ли да ме убият?

— Не говори глупости, Ники!

— Бих могла да те издам.

— Даже и да го направиш, сега това няма значение.

— Защо?

— Защото днес заминавам за Близкия изток и повече няма да се върна в Европа. Ще остана там до края на живота си.

— А какъв е мотивът за това твое решение?

— Тук е прекалено опасно за мен, а има и някои други неща, за които сега не мога да говоря.

— За Ливан ли заминаваш?

— Нали знаеш, че не мога да ти кажа.

В този момент някой почука. Чарлс погледна към вратата и каза с равен глас:

— Влезте.

Пиер — човекът, който бе претърсвал стаята ѝ в Мадрид, стоеше изправен пред нея в цял ръст.

— Колата чака долу — рече той.

Чарлс кимна и неохотно стана от мястото си.

— Трябва да тръгвам — обърна се той към Ники. — Самолетът ме очаква на летище „Бурже“.

Ники също стана.

— Няма да казвам нищо на майка ти, нито пък ще споменавам за днешната ни среща.

— Недей. Това само ще я разстрои още повече.

Ники го погледна гневно, готова да избухне всеки момент, но успя да се овладее.

— Тя плака горчиво за теб миналата седмица.

— И аз я обичам, но... — Не довърши изречението, взе си куфара и тръгна към вратата. Ники го последва. Отвън на площадката той се обърна към нея: — Това наистина е последното ни „сбогом“, Ники.

— Ако си останал с впечатление, че съм готвила някакъв материал за тебе, знай, че не е вярно.

— Знам. Прекалено много обичаш майка ми и не би могла да я нараниш.

Когато излязоха на улицата, Чарлс неочаквано рече:

— Колко малък е светът, нали? Представяш ли си каква случайност бе днешната ни среща в Белвил.

— Да, наистина.

— Ще се качиш ли в колата?

— Не, благодаря, предпочитам да се поразходя.

Той плахо се усмихна.

— Сбогом, Ники.

— Сбогом, Чарлс.

Пиер вече беше качил багажа и след като Чарлс се настани на задната седалка, той седна до шофьора. Колата плавно потегли по тясната уличка.

Ники се обърна и тръгна по посока на булевард Курсел, опитвайки се да сложи мислите си в ред.

Въздушната струя от експлозията беше толкова силна, че я изхвърли на няколко метра върху паважа. За част от секундата тя остана зашеметена, а когато се изправи на колене и погледна зад себе си, от гърлото ѝ се изтръгна сподавен вик. Колата, с която пътуваше Чарлс, бе избухнала на около трийсетина метра. Въздухът беше задимен, миришеше на изгоряло, а улицата беше осеяна с парчета метал, счупени стъкла и късчета плат. Откъм Парк дьо Монсо към нея тичаха един полицаи и няколко минувачи.

Треперейки все още, Ники се облегна на стената на сградата и затвори очи. Не таеше никаква надежда да е останал жив в този ад. Експлодирала беше именно неговата кола, тъй като на улица Жорж Берже нямаше друго превозно средство.

Двете жени седяха на старата каменна пейка на Хълма на влюбените. Беше тих неделен следобед през септември. Времето бе топло и слънчево и лекият ветрец, който шумолеше в клоните на дърветата, гонеше белите облаци по свода на блестящото синьо небе.

Не забелязваха нищо. Седяха съвсем близко, почти опрели русите си глави една о друга, и мълчаха, след като бяха водили дълъг и мъчителен разговор.

По едно време Ники се отдръпна, погледна Ан в очите и рече с облекчение, сякаш камък ѝ бе паднал от сърцето:

— Това е. Казах ти цялата истина. Сега вече знаеш всичко.

Ан стисна ръката ѝ, извади кърпичка и избърса очите си.

— И така, моят син е мъртъв. Колко странно, но ми се струва, че след днешния ден повече няма да мога да плача. Просто сълзите ми пресъхнаха. Жалих за Чарлс цели три години и не ми останаха сили да преживея всичко още веднъж.

— Разбира се, Ан. Трябва да се успокоиш, да заживееш свой собствен живот заедно с Филип.

— Да, скъпа, напълно си права. — Ан се усмихна. — Току-що ми каза, че вече знам всичко, и това дължа на теб. Ала ти все още не знаеш всичко, Ники. Мисля, че трябва да ти разкажа за Наеф Ал Кабил и за онова, което се случи преди четирийсет и една години.

— Да, но само ако наистина чувстваш необходимост да ми се довериш, Ан.

— Разбира се, че искам. По-късно ще разкажа всичко и на Филип. Той също има право да знае.

В продължение на няколко минути Ан бе вперила поглед в далечината — лицето ѝ бе спокойно, а очите ѝ сякаш зареяни в друг свят.

Помня абсолютно всичко с най-малки подробности, като че ли беше вчера — най-накрая заговори тя. — По онова време баща ми беше известен политик, Ники. През Втората световна война работеше в много тясно сътрудничество с онзи велик човек, Уинстън Чърчил,

двамата бяха политически съмишленици. По-късно, през 1948 година, баща ми взе активно участие в създаването на държавата Израел. Тогава двамата бяхме много близки; той беше вдовец — майка ми беше починала по време на войната — и имаше навика да ме взема със себе си, когато пътуваше в чужбина или отсъстваше за по-дълго.

През 1947 година заминахме за тогавашната Палестина. През януари 1948-а срещнах Наеф. Беше от стара, много добродетелна, известна палестинска фамилия от Газа. Притежаваха земи, портокалови плантации, бяха състоятелни и почитани. Наеф беше само няколко години по-възрастен от мен и двамата се влюбихме.

Неочаквано Ан замълча.

Ники стисна ръката ѝ, но не каза нищо, тъй като забеляза, че другата жена полага усилия да се владее.

— Бяхме лудо влюбени, Ники. — Ан отново подхвана разказа си. — И за двама ни беше първа любов, а ти знаеш какво значи това. Бяхме абсолютно слепи за всичко, освен за нас двамата. Той беше прекрасен младеж — строен и грациозен, макар и не много висок; косата му бе сламеноруса и имаше изключително красиви, чисти и невинни светлозелени очи. Беше толкова добър и всеотдаен, толкова много ме обичаше, че станахме неразделни. През май 1948-а, тъкмо когато навърших седемнайсет години, разбрах, че съм бременна.

Ан замълча отново и изгледа многозначително Ники.

— По онова време всичко беше много по-различно. Дори и да исках, нищо не можех да направя. Естествено, бях ужасно притеснена и уплашена. Наеф и аз отидохме заедно при баща ми и Наеф му обясни, че ме обича и че иска да се ожени за мен. Същото повторих и аз. Но баща ми реагира много остро. Беше вбесен и моментално ме отведе в Англия. Бях отчаяна. Едва след седем години отново се срещнах с Наеф.

— О, скъпа Ан, колко жалко. Била си толкова млада, почти дете.

— Да, и двамата бяхме много млади и неопитни. Тъкмо тогава един от най-близките и добри приятели на баща ми беше британският индустриалец Хенри Девъру. Той ме познаваше от дете и много ме обичаше. Понеже беше вдовец и нямаше деца, прие молбата на баща ми и се съгласи да се ожени за мен. Сватбата ни беше през септември 1948 година. Можеш ли да си представиш ужаса, който съм преживяла — откъснатата насила от Наеф, с негово дете в утробата си, омъжена за

човек, когото едва познавах. Направо агонизирах, но трябваше да се подчиня на волята на баща си. Всъщност още тогава Хенри знаеше, че страда от болестта на Ходжкин — рак на лимфатичните възли и че няма да живее дълго. Но тъй като беше самотен и ме обичаше, сватбата му поддържа стимулиращо. На него му беше приятно да се грижи за мен, да има млада компаньонка до себе си през няколкото години, които му оставаха да живее. Трябва да призная, че той беше много мил с мен и обичаше Чарлс като собствен син. Аз обаче не бях щастлива. А и как бих могла да бъда. Женитбата ни беше просто един фарс. Но когато се размисля сега, разбирам, че и аз съм имала вина за това. Вероятно защото ми изглеждаше твърде възрастен. Беше на годините на баща ми.

— И ти, естествено, си тъгувала за Наеф — промълви Ники и отново ѝ стисна ръката.

— О, да, Ники, само да знаеш как съм копняла за него. Но не можех нищо да сторя. Пък и имах своя красив син Чарлс. Синът на Наеф. Обичах го лудо и тази любов ми помогна да преодоля болката. Постепенно се примирих. В края на краищата човек свиква с всичко, Чарлс се роди през февруари 1949-а, но едва когато навърши шест години, реших да го запозная с истинския му баща. Това не беше трудно, тъй като и Хенри, и баща ми вече бяха починали. И така, през 1955 година заведох Чарлс в Южна Франция, в Ница, за да се срещне с Наеф.

— Оттогава се е виждал редовно с баща си. Разказа ми за това в Париж.

— Точно така — потвърди Ан. — Бях му обяснила, че е нужно да пази тайна и че никой не бива да узнае за Наеф. Нали разбираш, безпокоях се да не научи брат ми Джофри. Трябва да призная, че Чарлс се справи отлично и запази тайната. Той обичаше Наеф, а и Наеф го обичаше не по-малко. Разбира се, нямах никаква представа, че му е влияел по подобен начин. — Въздъхна дълбоко и продължи: — Но и не бих могла да му попреча. След като навърши осемнайсет години, Чарлс ходеше където поиска, беше много независим и със силна воля. Но всъщност до днес, докато ти не ми каза, не знаех, че връзката помежду им е била толкова силна. Чарлс никога не говореше за това, предполагам, че е било твърде рисковано.

— А ти продължи ли връзката си с Наеф?

— Не. Макар всъщност да не е съвсем вярно. Срецахме се няколко пъти между 1955 и 1957 година. Продължихме оттам, където бяхме прекъснали, но нищо не се получи и накрая решихме да се разделим по взаимно съгласие. Просто нямахме никакъв шанс, мила. Наеф живееше в Ливан, а аз тук, в Пулънбрук, като междуременно той вече беше започнал да се занимава с политика и беше изцяло погълнат от идеите си. Мисля, че искрено вярваше в своята кауза.

— Чарлс ми спомена, че баща му е бил умерен политик. Вярно ли е?

— Абсолютно. Наеф не приемаше насилието и никога не е прибегвал към него. Беше убеден, че мирът може да бъде постигнат с други средства.

— А след теб женил ли се е втори път? Имал ли е и други деца?

— Не, не се е женил. Нито е имал други деца, доколкото ми е известно. Може би това бе една от причините, поради която държеше толкова на Чарлс. Той му беше единствен син и не е чудно, че предявяваше специални претенции към него, нали?

— Така е — съгласи се Ники, — но и Чарлс не е възразявал, макар да е имал възможност за избор.

— За всичко съм виновна аз, Ники. — Ан дълбоко въздъхна. — Ако не се бях влюбила като момиче в Наеф, това нямаше никога да се случи...

— Но тогава нямаше да имаш и Чарлс.

— Вярно е. — Ан се помъчи да се усмихне. — Е, добре, скъпа, нека да се приберем вкъщи. След малко ти и Клий трябва да тръгвате за летището. Освен това с Филип имаме да ви казваме нещо.

Двете жени се изправиха. На фона на синьото небе сияеше величествената сграда от времето на Тюдорите — старинна, неизменна и вечна. Те тръгнаха надолу към нея, хванати за ръце.

Няколко минути по-късно Ан и Ники влязоха в кабинета, където вече ги очакваха Филип и Клий.

— Ето ви и вас — възкликна Филип. — Тъкмо смятах да тръгвам да ви търся. Инес скоро ще сервира чая. Предполагам, че нямате нищо против.

— Благодаря, ще изпия един чай с удоволствие — рече Ники.

Ан само кимна с глава, отиде до бюрото и извади един плик от чекмеджето.

Ники погледна към Клий и се усмихна. Успокояваше я фактът, че е тук, до нея, и беше доволна, че по време на обяда бе успял да окуражи и останалите. Той проявяваше топлота и разбиране към всички, беше реалист и отношенията му с хората бяха открити и честни. Ники се радваше, че Ан го харесва и се чувства добре в компанията му, особено като си представеше колко разстроена беше в нощта на пристигането им от Париж.

Клий отведе Ники на един от диваните до камината в стил „Честърфийлд“. Ан ѝ подаде плика, който току-що бе извадила от бюрото.

— Мисля, че трябва да прочетеш това, Ники. Пристигна миналия четвъртък.

Ники го взе и щом видя почерка на Чарлс, изтръпна. Писмото бе пристигнало в Пулънбрук в деня на неговата смърт. Преодолявайки първоначалното си смущение, тя огледа плика по-внимателно. От марката личеше, че е пуснато в Париж във вторник, на пети септември. Извади писмото и зачете бавно.

Понеделник вечер, 4 септември

1989 година, Париж

Мила мамо,

Преди три години си позволих да те накарам да мислиш, че съм се самоубил. Не можех да ти кажа истината, защото мнимото ми самоубийство би имало смисъл само в случай, че всички, и най-вече ти, повярвате, че действително е било извършено. Знаех, че постъпвам жестоко, но бях сигурен, че животът ми е застрашен. Трябваше да се укривя и да променя самоличността си, ако исках да живея. Преследваха ме разузнавателните служби на различни държави. Без ти да знаеш, бях възприел отдавна каузата на баща си и от 1979 година започнах да работя активно в неговата организация.

Известно ти е, че баща ми, когото силно обичах, беше умерен човек. В това отношение не се различавам от

него. За съжаление някои от членовете на групата „Завръщане“, която той създаде, не се придържат към неговите принципи. В нея има една фракция, която е възприела насилието като метод на борба. Аз не мога и не искам да се съглася с това. Миналата година изказах мнението си по този въпрос многократно и то е добре известно на всички. Във връзка с това животът ми отново е застрашен — този път отвътре, от самата организация. Миналата седмица се опитаха да ме ликвидират, взривявайки самолета ми на летището в Мадрид.

Напоследък имаше твърде много убийства в Близкия изток. Смятам, че е крайно време да се сложи край на това. Палестинците и израелците трябва да се научат да живеят заедно, в мир. Тероризмът е гнусно нещо и веднъж завинаги трябва да бъде поставен извън закона.

Знам, че дните ми са преброени, остават ми само няколко седмици или най-много няколко месеца. Преди да умра, съм длъжен да направя нещо, с което бих могъл да помогна на невинните жертви в Близкия изток, независимо от това дали са араби или евреи. През последните десет години, без да се хваля, трябва да отбележа, че ръководех финансовата дейност на организацията много добре. Днес средствата ѝ възлизат общо на триста милиона долара. Парите са депозирани на шифрова банкова сметка в Цюрих. Искам тези пари да бъдат използвани за благото на хората в Близкия изток, а не за нападения и убийства. Само аз знам банката и номера на сметката. Става дума за Цюрихската международна банка. А номера на сметката ще узнаеш, когато се сетиш за моята любима детска играчка. Името на играчката е шифрованият номер на сметката. Искам ти и Филип да отидете в Цюрих веднага след като получите писмото ми, да изтеглите парите и да ги депозирате в друга швейцарска банка. Използвайте пак шифрова сметка, но измислете свой собствен номер.

Искам парите да бъдат вложени за облекчаване страданията на децата от Близкия изток, при това на всички деца, независимо от раса, вяра или цвят на кожата.

Знам, че никога няма да можеш да ми простиш, мамо,
но се надявам един ден да бъдеш по-благосклонна към мен.
Винаги съм те обичал.

Чарлс

Ники поддържа писмото известно време в ръцете си, след това се обърна към Ан:

— Може ли да го прочете и Клий?

— Разбира се.

Клий прочете писмото и веднага го върна на Ники.

Тогава тя попита:

— Спомни ли си коя бе любимата му играчка, Ан?

— Да — неговото детско конче. Още го пазя в детската стая.
Чарлс го наричаше Фокси. Ако всяка една от буквите, от които е съставено името, се замени с цифра, се получава номер: 6152425.

— Ходихте ли до Цюрих? — Въпросите на Ники валяха един подир друг.

— Да, още същия ден. С Филип се качихме на първия самолет от Лондон и успяхме да посетим банката в петък сутринта.

— Беше ли отгатнала правилно номера? — Ники вече се досещаше за отговора по израза на лицето ѝ.

— Да — потвърди Ан.

— Изтеглихме парите — заобяснява Филип, — получихме чек за триста милиона долара и отидохме в друга банка, където депозирахме чека и открихме нова сметка. Със средствата ще създадем фонд, с който предвиждаме да изградим болници, училища и трапезарии за децата от Близкия изток, така както искаше Чарлс. Можете да бъдете абсолютно сигурни, че ще изпълним неговата воля.

— Дали постъпката му не е била нещо като акт на покаяние от негова страна? — попита замислено Ники.

— Навярно, Ники.

— А ти би ли могла някога да му простиш?

— Мисля, че да... вероятно... след време.

Малко по-късно, след като пиха чай, Ники и Клий се качиха в спалнята, където се бяха настанили предната вечер.

Докато прибираше дрехите си, Ники се обърна към Клий:

— Благодаря ти, че ме придружи. Беше наистина чудесен.

— Нали си доволна, че дойде, Ник?

Тя закопча чантата, свали я от леглото и я постави на пода.

— Да, много съм доволна. И ти благодаря, че ме накара. Бях толкова притеснена и в последния момент просто изгубих смелост.

Той стана от стола и постави ръце върху раменете ѝ.

— Ники Уелс да загуби смелост? Никога!

— Е, да, но това е самата истина — усмихна се тя. — Ако не беше ти, Клий, нямаше да имам куража да заста на лице в лице с Ан и да ѝ кажа, че Чарлс е мъртъв.

— Но ти и бездруго ѝ дължеше това, Ники, като имам предвид отношенията ви, значението, което тя има за теб, а и самия факт, че е прекрасна жена. — След което добави опечалено: — Бог знае дали някога ще можем да отидем в Прованс, все се явява някаква пречка: проблемите в бюрото ми, пристигането на Йойо, сега и всичко това, което се случи.

— Не се безпокой за Прованс — промърмори тя, като го гледаше в очите. — Отсега нататък, до края на живота си, ще можем да ходим във фермата, когато пожелаем.

— Нима това означава, че казваш „да“?

— Да, казвам „да“.

Той я прегърна, след което леко я отдалечи от себе си. Усмихна се широко и възкликна:

— Ако се ожениш за мен обаче, ще трябва да живееш в Париж. Какво ще стане тогава с блестящата ти кариера в американската телевизия?

— Арч да му мисли — засмя се тя и сви рамене. — Трябва някак да намерим начин да излезем от положението.

Клий се наведе и я целуна.

— Обещавам ти да бъда най-добрият съпруг.

— Вероятно това означава много за един мъж като теб, който по сърце и душа винаги е бил ерген?

— Не, вече не съм. Хайде да тръгваме!

Долу в малкото преддверие ги очакваха Ан и Филип.

— Колата ви току-що пристигна — съобщи Ан, — ще имате достатъчно време да стигнете до „Хийтроу“, така че не се безпокойте за самолета.

— Благодаря ти за всичко, Ан — рече Ники и я прегърна. Не се стърпя и ѝ пошушна в ухото: — Ще се омъжа за Клий.

Ан леко се отдръпна и срещна две грейнали сини очи. Собствените ѝ очи, които имаха същия син цвят, неочаквано се изпълниха със сълзи.

— Толкова се радвам за теб, скъпа Ники — усмихна се Ан. — Мисля, че ти си най-добрата ми приятелка.

— Без да искам, чух това, което ти пошепна Ники — намеси се Филип. — Поздравявам ви и двамата. — Стисна ръката на Клий, след това прегърна Ники. — Благодаря ти, че намери сили да дойдеш и да ни кажеш всичко, Ники.

— Мисля, че нямах друг избор.

Четиримата излязоха навън, казаха си „довиждане“ и Ники и Клий се настаняха в колата. Шофьорът включи стартера и те потеглиха бавно по застланата със ситен чакъл алея към големия портал. Когато стигнаха първия завой, Ники се обърна. Ан и Филип все още стояха на стълбите и им махаха с ръка, а зад тях, гален от чезнещите лъчи на следобедното слънце, проблясваше Пулнбрук. Когато дойдох тук за пръв път, помисли си Ники, аз се влюбих в един очарователен мъж, в една забележителна жена и в едно величествено имение, което можеше един ден да стане мой дом. Мислех, че животът ми ще протече тук, заедно с тях. Ала не било писано така и вероятно повече никога няма да се върна. Но аз оставих тук късче от сърцето си и винаги ще помня... всичко.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.